- 21 -

ENBİYÂ SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 21, nüzûl sıralamasına göre 73, üçüncü miûn grubunun ikinci sûresi olan Enbiyâ sûresi Mekke'de nâzil olmuş olup âyetlerinin sayısı 112 dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Resûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Enbiyâ sûresi Mekke'de nâzil olmuş 112 âyetlik bir sûredir. Sûrenin başında Rabbimiz insanları yaklaşmakta olan kıyâmetle, hesaplarının görülme, defterlerinin dürülme zamanıyla uyarır. Ama insanların bundan gaflet içinde olduklarını, Rablerinden kendilerine gelen her bir uyarıyı alaya aldıklarını, Rablerinin elçisini bir sihirbaz, onun okuduğu âyetleri de karmakarışık rüyalar olarak itham ettiklerini anlatır. Bu halleriyle tıpkı iman etmeyen öncekiler gibi kendilerinin de helâkten kurtulamayacaklarını haber verir.

Daha sonra sûreye ismini veren imâmlarını, Enbiyâyı gündeme getirir ve onların hayatlarından, dualarından kesitler sunar. Toplumlarının tıpkı şu anda Mekkelilerin yaptıkları gibi onları reddedişleri ve buna rağmen o peygamberlerin yollarına devam edişleri ve sonunda Allah'ın yardımıyla düşmanları karşısında zafere ulaşmaları anlatılarak hem Rasulullah efendimize, hem onun yolunun yolcularına bir destek, hem de peygamber düşmanlarına

büyük bir tehdit oluşturulur. İşte bu minval üzere devam eden sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya çalışalım inşallah.

1. "İnsanların hesap görme zamanı yaklaştı, fakat onlar hâlâ habersiz, haktan yüz çeviriyorlar."

İnsanların hesap günleri, hesaba çekilecekleri zaman yaklaştı. Kıyâmet yaklaştı, ama onlar hâlâ gaflet içindeler. Yarın başlarına gelecekler konusunda gaflet içinde bir hayatın içine gömülüp Allah'ın bu uyarılarından yüz çeviriyorlar. Evet hesaplarının görülme zamanı yaklaştı, ama onlar o gün konusunda hiçbir hazırlık içinde değiller. Allah'ın uyarılarına, Allah'ın âyetlerine kulak asmıyorlar, âkıbetlerini hiç düşünmüyorlar.

Kamer sûresi de aynı uyarıyla başlamaktadır. Hesaba çekilme zamanı yaklaşmıştır. Her gelecek yakındır zaten de, bir de kıyâmet her şeyden yakındır. Bir göz açıp yumması kadar insana yakındır.

Evet kıyâmet vakti yaklaşmıştır. Çünkü biliyoruz ki dünya ömrünün son dönemlerini yaşamaktadır. Kitabımızın ve Rasulullah efendimizin beyanlarına göre bu dünyada insanın yaratılışı dönemin sonlarına rast gelmektedir. İnsan cinsinin yaratılmasından önce tüm varlıklar yaratılmış, varlıklar zinciri tamamlanmış ve en son insan yaratılmıştır.

Hz Adem yaratılmadan önce, yeryüzüne insan nesli gelmeden önce tüm varlıklar yaratılmıştı. Bu varlıklar zincirinin son halkasını teşkil ediyordu insanın yaratılışı. Daha önce melekler yaratılmış, cinler yaratılmış, dünya yaratılmış, semalar yaratılmış, güneş, ay, yıldızlar yaratılmış, arz yaratılmış, hayvanlar yaratılmış, bitkiler, madenler yaratılmış, mahlukât tamam, mevcudat tamam ve zamanın sonunda, âhir zamanda insan yaratılıyordu. Yaratıkların en son zinciri olarak insan dünyaya geliyordu. Ve böylece yaratılış süreci tamamlanıyor, ondan sonra da artık tamam dünyanın işi bitecek ve kıyâmet kopacaktır.

Evet dünyanın ömrü sonuna yaklaşmış, Peygamberlerin tamamı gelip geçmiş, en son olarak âhir zaman Nebisi de gelmiş. Kitabın ve Rasulullah'ın haber verdiği şartların pek çoğu gerçekleşmiştir. Nitekim Allah'ın Resûlü bir hadislerinde şehadet parmağıyla orta parmağını birleştirerek şöyle buyuruyordu:

"İşte ben ve kıyâmet böylece gönderildik"

Buyurmuştur. O halde kıyâmet çok yakındır. İnsanların hesaplarının görülme, defterlerinin dürülme vakti çok yaklaşmıştır. Ama bu insanlar ondan gafildirler. Bedenleri oyun ve eğlencede olan bu insanların kalplerinin gaflette

olmaması zaten mümkün değildir. Şimdi Rabbimiz Kitabında bu kadar açık ve net bir şekilde hesap kitap gününün yaklaştığını haber verdiği halde acaba bu insanlar daha neyi bekliyorlar? Bu Kitabı dinledikleri halde anlamaya yanaşmayan, onunla hayatlarını düzenlemeye ve onu hayat programı olarak kabul etmeye yanaşmayan, kitabı dinledikleri halde hiçbir şey anlamamış gibi, hiçbir şey duymamış gibi davranan ve kitaba rağmen kitapsız bir hayat yaşamaya çalışan bu gafiller daha ne bekliyorlar?

Unutmasınlar ki o kıyâmet saati ona hazırlıksız olan kimselere ansızın gelecektir. Zira kendileri kıyâmetin geleceğinden gafil bir şekilde dünyaya dalmış, onu hatırlarından çıkarmış ve böylece lüzumuz şeylerin peşine takılmış insanlar için elbette kıyâmet ansızın gelecektir. Kıyâmete inanmayan ve onun hazırlığı içinde Allah için bir hayat yaşamayan insanlar onun kopmasına yakın bir dönemde alâmetler belirdiği zaman bile uyanmayacaklar, o zaman bile oyun ve oynaşlarını sürdüreceklerdir. Onun için şuurları yerinde değilken, haberleri yokken kıyâmet gelip onların tepelerinde patlayacaktır. Artık ondan sonra pişman olma ve geriye dönme imkânı da kalmayacaktır.

2, 3. "Rablerinden kendilerine gelen her yeni ihbarı mutlaka, gönülleri gaflet içinde eğlenerek dinlerler. Zulmedenler, gizli toplantılarında: "Bu zât, sizin gibi bir insandan başka bir şey midir? Siz, göz göre göre sihre mi uyarsınız?" diye konuşurlar."

Rablerinden her ne zaman kendilerine yeni bir kitap, yeni bir din, yeni bir uyarı, yeni bir âyet geldiği zaman onlar kalpleri gaflet içinde eğlenerek, alaya alarak onu dinlerler. Çünkü onların kalpleri dünya tutkusuyla oyalanmaktadır. Dünyayı kıble edinmişlerdir onlar. Dünya boyunlarına öyle bir dolanmış ki; Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın Kitabıyla ilgilenecek zamanları kalmamıştır. Onlar bu hayatı oyun ve eğlence zannediyorlar. Veya Allah'ın uyarılarını ihtiva eden bu kitabı oyun ve eğlence yerine koyup ciddiye almıyorlar. Ve işte böyle kalpleri oyun ve eğlencede olan kimseler için uyarının varlığıyla yokluğu müsavi oluyor. Peygamber onları ha uyarmış ha uyarmamış, Kur'an diye bir kitap yeryüzüne ha gelmiş ha gelmemiş fark etmez oluyor.

Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. Bizden önceki kitap ehline Rabbimiz ne zaman yeni bir kitap, yeni bir uyarıcı göndermişse mutlaka onu eğlence yerine almışlar, alay konusu yapmışlardır. Allah'ın âyetlerini, Allah'ın elçilerini alaya almışlar, dalga geçmişlerdir. Allah'ın hak elçilerinin kendilerine getirdikleri âyetleri dinleyip onlar üzerinde ciddi ciddi düşünmek ve bir karara varmak yerine, kulak verip tanıdıktan sonra onları kabullenmek veya bir delille reddetmek yerine alaya alıyorlar, oyun ve eğlence yerine koyuyorlar. Neden? Çünkü sepetleri boştur adamların. Dağarcıklarında onu değerlendirecek sermayeleri yoktur adamların. Kafalarının içi bomboştur adamların. Bütün sermayeleri alay etmek, tekzip etmek, yalanlamak, karşı çıkmak, susturmak,

asmak, kesmek, tehditler savurmaktır. Her devirde bu böyledir. Her devirde kâfirlerin karakteri budur işte. Halbuki her hangi bir kimseden bir söz duyulunca onu dinlemek, anlamaya çalıştıktan sonra ya kabullenmek ya da delilleriyle reddetmek icap etmek-tedir.

Öyleyse aman Kur'an okurken çok dikkatli olalım. Kur'an o-kurken, Kur'an dinlerken onun Allah sözü olduğunu hiçbir zaman unutmayalım. İyi kulak verelim ona. O, okunurken mutlaka kalbimiz devrede olsun. Onu anlayabilmek için tüm dikkatimizi ona teksif etmek zorundayız. Bu kitabı okurken, dinlerken mutlaka susacağız. Başka hiçbir şeyle meşgul olmayacağız. Bütün benliğimizle, bütün varlığımızla ona yönelip anlamaya çalışacağız. Ukalalık etmeyecek, kendi düşüncelerimizi, önyargılarımızı, başkalarının düşüncelerini onun önüne geçirmeyeceğiz. Gündemi bu kitaba belirlettireceğiz. Gündemimizi bu kitap belirleyecek ve biz bu kitabın istediği gibi bir hayatı yaşayacağız, sergileyeceğiz. Yâni Allah'ın Resûlü bu kitabı nasıl okuduysa biz de öylece okuyacağız. Rasulullah hangi gayeyle, hangi niyetle okuduysa biz de o şekilde okuyacağız. Yâni okumanın şeklini, biçimini, zamanını, miktarını, sayısını, oranını, hedefini peygamberin tayin buyurduğu biçimde tayin edeceğiz. Bunları ondan bağımsız belirlemeye kalkıştığımız zaman da mutlaka yanlışa düşeceğimizin şuurunda olacağız.

Biz biliyoruz ki Allah'ın Resûlü bu kitabı anlamadan sadece mücerret okumak için okumadı. Sadece bilgi olsun diye de okumadı. Âyetler kalbine indi Rasulullah efendimizin. Âyetler hayatına indi. İşte biz de tıpkı onun gibi okuyacağız. Anlamak ve hayatımızı onunla düzenlemek üzere okuyacağız. Kalbimizde ve hayatımızda tesirler ve değişiklikler icra edecek biçimde okuyacağız. Zaten okuma budur.

Okuma, üç azanın işidir. Dil âyetleri telaffuz eder, akıl tercüme eder, kalp de okunan âyetlere göre tavır alır. İşte okuma budur. Dil, akıl ve kalp uyumu içinde okuyacağız. Hattâ Rasulullah efendimizin bu konuda bir hadisini hatırlıyorum:

"Kur'an kıraatine Kur'an'la kalpleriniz arasında bir uyum mevcut olduğu sürece devam edin. Bu bağ ortadan kalktığı anda okumaya ara verin."

Buyurmaktadır. Yâni kişi okuduğu âyetlerle kalbinin irtibatı kesilip de kalbi başka şeyler düşünmeye, başka şeylerle ilgilenmeye başladığı anda Kur'an okuma kesilmelidir. Çünkü o bir eğlence değil Allah kelâmıdır. Öyleyse bu konuya çok dikkat edelim inşallah. Allah'ın âyetlerini oyun konusu yapmaya kalkmayalım. Allah'ın âyetlerini alaya almayalım. Allah'ın âyetlerini kendi zevklerinizi tatmine imkân verecek şekilde oyun ve eğlence yerine koymayalım. Allah'ın âyetleriyle dalga geçmeye kalkmayalım.

Evet kâfirler, zalimler Allah'ın Kitabını eğlenceye alıyorlar ve gizli toplantılarında da şöyle diyorlar: Ne oluyor? Şimdi de sihre mi uyacağız? Bir sihirbazın dediklerine mi tabi olacağız? Bir sihre mi inanacağız? Mekke'de kâfirler kendi aralarında toplanıp Rasulullah efendimizin durumunu konuşuyorlardı. Bu adam asla bir peygamber olamaz. Çünkü bizden biridir. Bizimle hiçbir farkı yoktur. Bizim gibi yiyip içen bir beşerdir. O profesyonel bir sihirbaz olduğu için kendisiyle ilgi kuran, kendisini dinleyen herkesi sihirliyor. Kimse onun etkisinden kendisini kurtaramıyor. Onun içindir ki ne yapıp, yapıp kendimizi ve çevremizi ondan uzak tutmalıyız diyorlardı.

Gerçekten de bir kerecik onu dinleyen kişi mutlaka onun etkisi altında kalıyordu. Ebu Cehil, Velid Bin Muğîre gibi toplumun en akıllı, en kültürlü insanları, İslâm'ın en amansız düşmanları bile bunu itiraf ediyorlar. İşte bunun için tedbirler alıyorlar. Mekkelilere ve taşradan gelenlere ısrarla onun bir sihirbaz olduğunu, okuduğu kitabın bir sihir olduğunu ve kesinlikle ondan uzak durmaları gerektiğini tavsiye ediyorlardı. Onların bu iftiralarına karşılık Rasulullah efendimizin şöyle demesini emrediyor Rabbimiz:

4. "Peygamber: "Benim Rabbim gökte ve yerde söyleneni bilir. O, işitendir, bilendir" dedi."

Evet göklerde ve yerde gizli ve açık kim ne konuşuyorsa, kim ne dolap çeviriyorsa Rabbim onu bilir. Benim Rabbim Alîm ve Habîr-dir. Sizi O'na havale ediyorum. Sizin gece gündüz neler konuştuğunuzu, neler planladığınızı da, bu tavırlarınızın karşılığı olarak size nasıl bir ceza vereceğini de bilen O'dur. Yâni ben sizin bu iftiralarınıza, bu saçmalıklarınıza cevap verecek değilim. Sizin muhatabınız ben değil Rabbimdir. Çünkü ben Rabbimin elçisiyim. Bu söylediklerimin hiçbirisi benden değil, Ondandır. Sizin işinizi O görecektir. Çünkü her şeyi bilen ben değil O'dur. Göklerde olsun, yerde olsun, gizli olsun, açık olsun kim ne söylemişse, kim ne düşünmüşse bilen O'dur.

Evet onların terbiyesizce, seviyesizce, küstahça takındıkları alaylı tavırlarına Rabbimiz tarafından verilmiş en güzel bir cevaptır bu.

5. "Onlar: "Hayır, onun söyledikleri karmakarışık rüyalardır." Hayır, onu uydurmuştur." Hayır; o bir şairdir" "Haydi önceki peygamberler gibi o da bize bir mûcize getirsin" dediler."

Görüyor musunuz saçmalamalarını? Duyuyor musunuz zır-valarını? Çok değişik şeyler söylüyorlar. Hayır hayır bu senin söylediklerin karmakarışık düşlerdir. İçinden çıkılmaz rüyalardır bunlar. Hayır onu kendisi uyduruyor. Kendi kendine düzüp ortaya koyduğu şeyleri Allah'a izafe ederek, bunlar bana Allah'tan geliyor diyerek Al-lah'a iftira ediyor. Yo hayır, o bir şairdir. Eğer gerçekten bir peygamberse o zaman haydi önceki peygamberler gibi bize bir âyet, bir mûcize getirsin de görelim diyorlar. Ne dediklerini bilmiyor adamlar.

Sanki gece rüyalarında gördükleri belli belirsiz şeyleri, karmakarışık rüyaları onlara yol gösteriyor. Rüyalarında gördüğü şeyleri söylüyor adamlar. Yâni bu Allah elçisini reddetme işini, bu Allah âyetlerini reddetme işini bir bilgiye, bir delile dayandırmıyorlar. Bir belgeyle hareket etmiyorlar da bunu onlara akılları, hayalleri, rüyaları, düşleri emrediyor. Peygambere isnat ettikleri bu sözlerindeki çelişkileri, bu saçmalıkları onların akılları emrediyor? Ve tabii böylece bu adamların akılsızlıkları açığa çıkıyor.

Yâni akıl işi mi bu yaptıklarınız? Hangi akla, hangi mantığa sı-ğar bunlar? Kâh şair diyeceksiniz, kâh deli diyeceksiniz, olmadı kâhin diyeceksiniz, olmadı sihirbaz diyeceksiniz. Yâni nasıl iştir bu? Diyecekseniz bari bir tanesini deyin. Birbiriyle taban tabana zıt, birbiriyle asla uyuşmayan şeylerdir bunlar. Hiç deliden şair olabilir mi? Hiç deli bir kimse şiir söyleyebilir mi? Hiç deli birisi kâhin olabilir mi? Kâhin akıllı, zeki kimsedir.

Yok yok, bu adamlar azgın, haddi aşmış, bildikleri halde pey-gamberi kabule yanaşmayan bir topluluktur. Yâni bu adamların akıl-ları kendilerine saçma sapan şeyler emrediyor? Yoksa gece rüya-larında gördükleri şeyleri mi peygamber hakkında, din hakkında, müslümanlar hakkında söylüyorlar? Zaten kendileri de inanmıyorlar bu söylediklerine. Herhalde bu adamlar akıllarına esen şeyleri söylü-yorlar. Bugün beyaz dediklerine yarın siyah diyorlar. Bugün doğru dediklerine yarın yanlış diyorlar. İşte kıyâmete kadar ki kâfirlerin değişmeyen özellikleridir bu.

Bakıyoruz tıpkı dünküler gibi günümüz kâfirleri de kitap ve peygambere aynı şeyleri söylüyorlar. Ya Rabbi senin gönderdiğin ki-tap, senin gönderdiğin peygamber bin dört yüz yıl öncesinin hayatını düzenlemiş. Aradan bin dört yüz yıl geçmiş. Devir değişmiş. Zaman değişmiş. Şimdi bizim bilimlerimiz var, bizim pozitif bilimlerimiz gelişti. Bizim laboratuarlarımız var, teknik bilimlerimiz var, bilimsel çalışmalarımız var. Binaenaleyh artık senin modası geçmiş Kitabına ve peygamberine ihtiyacımız kalmadı diyorlar. Kitap ve sünnet için pozitif değildir diyorlar, tarafsız değildir diyorlar, günümüz hayatının çözümü değildir diyorlar. Bakın bir de şöyle diyorlar:

Ey Muhammed, eğer gerçekten sen peygambersen, gerçekten bu söylediklerin Allah'tansa, haydi o zaman evvelki elçiler gibi bize bir âyet getir,

bir mûcize getir de görelim. Ölmüşleri dirilt, atalarımızı geri getir de bizimle konuşsunlar. Şu dağları altın yap, gökten bize bir sofra indir de yiyelim vs.vs.
6. "Onlardan önce yok etmiş olduğumuz kasabalar halkı inanmadılar, bunlar mı inanacaklar?"

Kendilerinden önceki beyinsizler de elçilerinden bu tür âyetler istediler. Ama Allah kendilerine istedikleri cinsten âyetler gönderdiği halde onlar yine inanmadılar. Onlar inanmadılar da bunlar mı inanacaklar? Yâni şu anda kendilerine arz ettiğimiz bunca görsel ve işitsel âyet yetmiyor da başka âyet mi bekliyorlar? Şu Kitabın âyetleri yetmi-yor mu? Şu kâinatta serpiştirdiğimiz meşhut âyetler az mı geliyor? Bu tutumlarıyla Rablerinden helâklerine dâvetiye çıkardıklarının farkında değil mi bu adamlar? Allah o tür âyetleri de göndermeye kadirdir. Ama o tür inkârı asla mümkün olmayan âyetler geldi mi artık defteriniz dürülecek demektir. Eğer şu anda önceki beyinsizlere yaptığı gibi size bu tür âyetler gönderilmiyorsa bu size Rabbinizin merhametinin, dönüş imkânı tanımasının gereğidir.

7,8. "Ey Muhammed! Senden önce de, kendilerine vahy ettiğimiz adamlar gönderdik. Bilmiyorsanız Kitaplılara sorun. Biz onları yemek yemez birer ceset kılmadık ve onlar ölümsüz de değillerdi"

Peygamberim, senden önce de kendilerine vahiy gönderdiğimiz kişiler insandı. Senden önce de biz insanlara vahiy gönderdik. Önceki peygamberler insan değil miydi ki sana itiraz ediyorlar? Eğer bilmiyorlarsa sorsunlar ehl-i kitaba? Sorsunlar Yahudi ve Hıristiyanlara? Sorsunlar akıl hocalarına? Sorsunlar Yahudilere Mûsâ (a.s) bir insan değil miydi? Îsâ (a.s) bir insan değil miydi? Yolundan gittiğini iddia ettikleri İbrahim (a.s) bir beşer değil miydi? Sorun bakalım sizi kışkırtan, size peygambere karşı mücâdele yöntemleri ulaştırmaya çalışan şu kitap ehline.

Yâni şimdi bu adamlar Rablerinden kendilerine insan yerine bir Meleğin gönderilmesini mi bekliyorlar? Eğer sizler insan değil de yeryüzünde dolaşan melekler olsaydınız tamam elçi olarak Allah'ın bir melek göndermesi uygun olurdu. Ama sizler insansınız ve peygamber de size kulluk örneği olmak ve sizi gittiğiniz yolun yanlışlığı konusunda uyarmak için gelmektedir. Sizi Allah'ın rahmetine ulaştırmak için gelmektedir. Böyle bir neticeyi sağlamak ve sizi Allah'ın cennetine ulaştırmak için içinizden seçilmiş, bildiğiniz, tanıdığınız bir elçiyi neden garip karşılıyorsunuz? Rabbinizin sizin içinizden sizin gibi yaşayan, sizinle konuşan, sizin problemlerinizi bilen ve her an kendisini örnek alabileceğiniz bir elçiyi seçip göndermesi size merhametinin gereğidir.

Değilse Allah size elçi olarak bir melek gönderseydi, Onunla nasıl diyalog kuracak, nasıl anlaşacak, nasıl örnek alacaktınız? Sizler o melek gibi nasıl yaşayacaktınız? O Meleği nasıl örnek alacaktınız? Hoş zaten bu adamların böyle bir kulluk dertleri de, kullukta örnek arama dertleri de yoktu. Zaten bu adamların peygamberi reddetmelerinin altında yatan sebep de işte buydu. Adamlar peygamberi örnek alma, peygamber gibi kulluk yapma, peygamber gibi yaşama derdinden kurtulmak için onu reddediyorlardı. Peygamberi reddederlerken birinci dertleri Allah'ın vahiy göndererek, hayat programı göndererek hayatlarına karışmasını reddetmekti. Allah böyle içimizden bir beşerî elçi seçerek, kitap göndererek, vahiy göndererek bizim hayatımıza karışmasın demeye çalışıyorlardı. Onun için olmaz böyle şey derken şaşkınlıkları da buradan kaynaklanıyordu aslında.

Biz onları, o elçileri yemek yemez birer ceset kılmadık ve onlar ölümsüz de değillerdi. Onlar da aynen sizin gibi yiyen, içen, doğan, ölen insanlardır. Onların sizden tek farkları bizim kendilerini sözcü seçmemizdir. Kendilerine kendi bilgimizi aktarmamızdır.

9. "Sonra Biz onlara verdiğimiz sözü yerine getir-dik, kendilerini ve dilediklerimizi kurtardık; aşırı gidenleri ise yok ettik."

Evet elçilerimize kendilerini reddedenler karşısında vaad et-tiğimiz zafer sözümüzü, kurtuluş vaadimizi yerine getirdik, onların hepsini toplumlarına galip getirdik. Onlar elçilerimizi yalanladılar, biz de onları ve beraberlerindeki inananları, onların mücâdelelerini destekleyenleri kurtardık diyor Rabbimiz. Evet tercihini peygamber yolunda olmaya kullanan, oylarını peygamber safında olmaya kulla-nanları kurtardık.

Evet peygamberlerimizi ve dilediklerimizi kurtardık, müsrifleri de helâk ettik. Müsrif hayatını israf eden demektir. Allah'ın kendisine verdiği fıtrî özellikleri gereği gibi kullanamayarak boşa harcayan demektir. Veya müsrif böyle sere serpe istediği gibi bir hayat yaşamadan yana olan, ne Allah, ne din, ne iman hiçbir kayıt tanımadan, hiçbir sınır tanımadan canı ne isterse yapmaya çalışan kimsedir. İşte böyle keyfine göre bir hayat, keyfine göre bir kılık kıyafet, keyfine göre bir hukuk, keyfine göre bir ekonomi, keyfine göre bir inanç sistemi, keyfine göre bir itikat sistemi belirleyerek hayat yaşayanları, Alah'ın yasalarını görmezden gelenleri helâk ettik diyor Rabbimiz. Allah'ı İlâh kabul etmeyerek kendi kendilerini İlâh makamına koyanları, kendilerine hidâyet kapısı olarak gelen Allah elçilerini reddederek kendi kendilerini, kendi bilgilerini putlaştıranları helâk ettik.

Bu müsrifler, kendi hayatlarını israf ettikleri gibi toplumlarını israf etmişlerdir. Kendilerini mahvettikleri gibi etraflarındaki insanları da kendi görüşlerine, kendi yasalarına çağırıp onları buna uymaya mahkum ettikleri için;

tüm toplumu da israf etmiş zalimleri helâk ettik. Çünkü toplumunun iradesini ipotek altına alarak herkesi kendisi gibi düşünmeye, kendisi gibi inanmaya zorlayan zorba zalimler hem kendilerini, hem de tüm toplumlarını israf etmişledir. İşte bunlar hem dünyada hem de Ukba'da helâk üstüne helâke uğramaya lâyık insanlardır.

10. "Andolsun ki, size şerefiniz ve öğüt veren bir Kitap indirdik; akıl etmiyor musunuz?"

Evet ey Mekkeliler, ey Kureyş, andolsun ki size bu kitabı indirmekle, sizi bu kitapla şereflendirmekle sizi başkalarına üstün kıldığımızı anlamıyor musunuz? Size bu kitapla şeref kazandırdığımızı düşünemiyor musunuz? Bu kitapta sizin şerefiniz vardır. Bir zamanlar bu zikir, bu şeref, bu liderlik İsrail oğullarındaydı. Kendilerine gönderilen kitaplar ve elçilerle Rabbimiz onları âlemlere tafdil buyurmuş, kendilerine büyük şeref kazandırmıştı. Ama onlar kitaplarını arkalarına atarak, peygamberlerine karşı ilgisiz kalarak bu şerefe lâyık olmaktan uzaklaşınca Rabbimiz bu şerefi onlardan alıp İsmail oğullarına devrediverdi. Peygamberliğin İsrail oğullarından İsmail oğullarına intikali, kıblenin değişmesi onların bu şereflerinin ve liderliklerinin bittiğinin beyanıdır. Kudüs merkezli dinler artık yerini Mekke merkezli, Kâbe merkezli dine bırakmıştır. Ve böylece şan, şeref, liderlik, halifelik İsrail oğullarından alınıp bu son elçiye, bu son kitaba iman etmiş İslâm ümmetine verilirken, bu son elçiye inanmayan İsrail oğulları için de kıyâmete kadar horluk, hakirlik, zillet ve meskenet yasa oluyordu.

Evet bu kitap izzet ve şeref kaynağıdır. Çünkü bu Kitabın sa-hibi izzet ve şeref sahibi, güç ve kuvvet sahibidir. Ve yine kesinlikle bileceğiz ki bu kitapla beraber olanlar yeryüzünde en büyük izzet ve şeref sahibi, hikmet ve hâkimiyet sahibidirler. Bu kitapla beraber o-lanlar şereflidirler. Bu kitapla beraber olanlar güçlüdürler. Bu kitapla beraber olanlar, bu kitabı anlayanlar ve bu kitabın istediği şekilde ha-reket edenler yeryüzünün en şerefli insanlarıdır.

Zikri şeref olarak anladık. Rabbimiz bu kitapta sizin zikriniz vardır buyururken Allahu âlem bu kitapta sizin şerefiniz vardır, bu kitap sizin için inmiştir, bu kitap sizi konu edinir, sizin hayatınızı, sizin problemlerinizi, sizin mutluluğunuzu, sizin cennetinizi konu edinir. Bu kitap sizin fıtratınızı, sizin kökeninizi, sizin kulluğunuzu konu edinir.

Bunun dışında zikir şu anlamlara da gelmektedir. Sizin için bu kitap bir zikirdir, bir gündemdir, bir hayat programıdır. Doğumdan ölü-me tüm hayatınız bu kitaptadır. Zikir, dindir. Öyleyse sizin dininiz bu kitaptadır. Zikir, öğüt demektir. Öyleyse sizin alacağınız öğüt bu kitaptadır. Sürekli bu kitapla beraber

olmak ve hayatınızı bu kitapla düzenlemek zorundasınız diyor Rabbimiz. Değilse siz bilirsiniz:

11,12,13. "Halkı zalim olan nice kasabaları kırıp geçirdik ve onlardan sonra başka milletler var ettik. Onlar bizim baskınımızı hissettiklerinde, oradan kaçmağa koyuluyorlardı. Koşup kaçmayın; size nîmet verilen yere, yurtlarınıza dönün, elbette sorguya çekileceksiniz" dedik."

Evet biz halkı zalim olan, kendilerini olmamaları yerde tutan, kendilerini Rablerine kulluk makamından indirip kendi hevâ ve heveslerine, ya da kendileri gibilerinin hevâ ve heveslerine kulluk ortamında tutarak Allah'ın hakkını vermeyen, Kitabın, peygamberin hakkını, fıtratının hakkını vermeyen nice kasabaları, nice kentleri kırıp geçirdik. Onların yerine başkalarını getirdik. Unutmayın ki sizi de helâk eder, yerinize başkalarını getiririz. Eğer zikriniz olan, gündeminiz olan, dininiz olan, hayat programınız olan bu kitaptan ve bu Kitabın pratiği olan peygamberden uzak bir hayat yaşamaya kalkışırsanız sizin sonunuz da onlarınkinden farklı olmayacaktır buyuruyor Rabbimiz. Onlar bizim baskınımızı, azabımızın gelişini hissettikleri zaman oradan kaçıp kurtulmaya çalışıyorlardı. Nereye kaçabilecekler de Allah'ın azabından? Onlara dendi ki kaçmayın.

14,15. "Vay başımıza gelenlere! Doğrusu biz haksızlık yapmış kimseleriz" dediler. Biz onları biçilmiş ot ve bir yığın kül haline getirinceye kadar haykırmaları devam etti."

Eyvah! Yazıklar olsun bize! Doğrusu bizler zalimler idik. Bizler yapmamamız gereken şeyleri yaparak, olmamamız gereken yerlerde bulunarak, kendimizi Rabbimize kulluk ortamından çıkararak, kendimizi Rab ve İlâh makamında görüp hayat programımız konusunda Rabbimizi diskalifiye ederek, Rabbimizin kitabını, Rabbimizin elçisini görmezden gelerek kendi kendimize zulmedenlerden olmuşuz dediler ve hemen yaptıklarından pişman oldular.

O ana kadar, Allah'ın azabı kendilerine gelmeden önce Al-lah'a isyan içinde çok rahat bir hayat yaşıyorlarken, yaşadıkları hayattan memnunlarken, Allah'ın azabı kendilerine geliverince hemen pişman olup zalimliklerini itiraf ediyorlar, hayatlarını sorgulamaya baş-lıyorlar. Allah'ın azabına lâyık olduklarını haykırmaya başlıyorlar. Dün böyle demiyorlardı hainler. Dün Allah'ı da, Allah'ın elçisini de, Allah'ın yasalarını da diskalifiye ederek, Allah'a kulluktan yüz çevirerek bir hayat yaşayan zalimler kendilerine azap geldiği zaman, başları daraldığı zaman Allah'ı hatırlıyorlar. Eyvah! Yazıklar olsun bize! Meğer biz-ler zalimlermişiz! Meğer bizler Rabbimize ve kendimize karşı zulüm içindeymişiz! Meğer bizler Rabbimizin hayat programını terk edip ken-di hayatımızı kendimiz belirlemeye kalkışmışız. Meğer Rabbimizi bı

rakıp kendi tanrılığımızı iddia etme cehaletine düşmüşüz. Meğer Allah yasaları dururken, Allah elçileri dururken ne yapacağımızı, nasıl yaşayacağımızı kendimiz belirlemeye kalkmışız diye feryadı figan ediyorlar.

Şimdi de öyle değil mi? İşleri yolundayken, hayatları tıkırındayken Allah'ı hiç hatırlamayan, peygamberi dışlayan, hayatlarını yer-yüzü tanrılarının yasalarıyla düzenleyen insanların bir sıkıntıyla kaşı karşıya geldikleri, rahatları kaçtığı, sistemleri tıkandığı zaman, uyguladıkları yasalar kendilerini çıkmazlara sürüklediği zaman acı acı feryatlarının yükseldiğini, birbirlerini suçlamaya yöneldiklerini, ama Allah yasalarını da bilmedikleri için yine bir pislikten başka bir pisliğe, bir çıkmazdan başka bir çıkmaza yuvarlandıklarını görüyoruz. Hani Ra-sulullah efendimizin bir hadisi vardı:

"Bir toplum kendilerini mazur görmeyecek bir hale gelmedikçe helâk olmazlar".

Evet işte bakın adamlar kendilerini mazur görmüyorlar, kendilerini suçluyorlar, biz gerçekten zalimler olarak Rabbimizin bu aza-bını, bu helâkini hakkettik diyorlar. Yazıklar olsun bize, biz buna lâyıktık diyorlar. Geçmiş olsun. Bunu azap gelmeden diyecektiniz.

Peki dün Mekkelilere, bugün de bize ne diyor bu âyet? Ey yirminci asrın insanları, ey sizler, ey bizler, aklınızı başınıza alın! Değilse Rabbinizin helâki geldiği zaman son pişmanlıklarınızın hiç bir faydası olmayacaktır. Biçilmiş bir yığın ot haline getirilinceye kadar haykırmak, feryat etmek istemiyorsanız bugünden pişman olacaksanız. Bugünden pişman olun, bugünden bu pişmanlığı gerçekleştirin, bugünden tevbe edin ve Rabbinize kulluğa yönelin. Değilse yarın mecburi bir pişmanlığın gerçekleşeceği bir ortamda bu pişmanlıklarınızın hiçbir kıymeti olmayacaktır, bunu unutmayın diyor Rabbimiz.

16, 17. "Biz gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri oyun olsun diye yaratmadık. Eğlenme dileseydik, bunu yapacak olsaydık, şanımıza uygun şekilde yapardık; ama yapmayız."

Evet biz gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri oyun ve eğlence olsun diye yaratmadık diyor Rabbimiz. Bu, kâfirlerin: Bizler bir daha asla dirilip hesaba çekilmeyeceğiz. Ölümlerimizden sonra sümenaltı edilecek ve yaptıklarımızın hesabı sorulmayacaktır şeklindeki inançlarına ve bu düşünceye bağlı olarak yaşadıkları hayatlarının bozukluğuna bir cevap oluyor. Çünkü kâfirlerin bu iddiaları bu âlemin boşluğunu ortaya koyuyor. Göklerin ve yerin lâf olsun diye yaratıldığı, hiç bir anlam taşımadığı mânâsına geliyor. Halbuki bu kâinat boşuna

ya-ratılmamıştır. İşte Rabbimiz buyuruyor ki; gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri oyun ve eğlence olsun diye yaratmadık.

Bu âyette göklerin ve yerin, ikisi arasında olanların yaratıcısının Allah olduğu haber veriliyor. Öyleyse kâinatta ne varsa onların tümünü Allah yarattığı için hepsinin üzerinde söz sahibi, hak sahibi, hukuk sahibi, hâkimiyet sahibi sadece Allah'tır. Allah'tan başka bu varlıklar üzerinde hâkimiyet ve otorite sahibi yoktur. Ve işte görüyoruz, gökler de, yerler de, göklerdeki ve yerdeki tüm varlıklar da yaratıcılarına kulluk yapmaktadırlar. Tüm varlıklar kendilerini var edenin kulluk yasalarına teslimdirler. Güneş hiçbir zaman O'nun hak yasasının dışına çıkamaz. Ay O'nu dinlemektedir, yıldızlar O'na teslimdirler. Göklerde ve yerde sadece Allah'a kulluk ve O'na itaat yasası işlemektedir. Ama sadece insanlar bunu bilmezler. Sadece insanlar bu yasanın dışına çıkabilmekte, sadece insanlar Rablerine kafa tutabilmektedirler.

Evet gökler, yer ve ikisi arasında bulunanların tamamı kuldur ve bu varlıklar âleminin yaratılış sebebi de yaratıcılarına kulluktur. Değilse bu varlıklar oyun ve eğlence olsun diye yaratılmamıştır. Eğer biz eğlence yapacak olsaydık -ki bu bizim şanımıza asla yakışmaz- o zaman bu mahlukâtı yaratmadan onu kendi katımızdan edinirdik. Eğlenceyi katımızdan edinirdik. Bunun için bu kadar varlığı yaratmamıza gerek kalmazdı. Bunun için hayatı, ölümü, dünyayı, âhireti, cenneti, cehennemi yaratmamıza gerek kalmazdı. Ama kâfirler, önceki âyetlerde de ifade edildiği gibi kalpleri hep oyunda eğlencede olanlar, Rahmânın bunca uyarılarından gafil olanlar elbette bu âlemin boş olduğunu iddia edecekler. Bu işlerine geliyor adamların. Çünkü hesabın Kitabın gündeme gelmesi rahatlarını kaçırıyor. Onun içindir ki ne yapıp yapıp bu dünyanın, bu hayatın bir oyun ve eğlence olduğunu savunmak zorundadırlar.

Hayır hayır bu yaratıklar birer oyun olmadığı gibi, yaratıcı da bir oyuncu değildir. Bu hayatın sebebi imtihandır. Allah imtihan için yaratmıştır bu âlemi. Gökler, yer ve ikisi arasında olanlar Rabbimiz tarafından belli bir hak üzere yaratılmıştır. Gökler ve yer hak üzerine, sağlam temeller üzerine kurulmuş ve belli bir hikmetle yaratılmıştır. Yaratılan her şey üzerinde belli bir kanun işlemektedir. Tüm kâinatta hak esastır. Her şey hak üzerine bina edilmiştir. Bâtıl ise ârızî ve geçicidir. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz onu şöyle dile getirir:

18. "Gerçeği, bâtılın başına çarparız ve onun beynini parçalar; böylece bâtıl ortadan kalkar. Allah'a yakıştırdığınız vasıflardan ötürü yazıklar olsun size!"

Hakkı bâtılın tepesine vururuz. İlk insan Hz. Ademden bu yana bu bizim sünnetimizdir diyor Rabbimiz. Biz hakkı bâtılın üzerine darp ederiz de, bâtıl hak karşısında can çekişe çekişe geberip gider. Bu bizim değişmeyen yasamızdır

diyor Rabbimiz. Hakkı bâtılın üzerine öyle bir vurur, öyle bir çarparız ki hak bâtılın beynini dağıtıp parçalayıverir. Dün de bu böyle olmuştur, bugün de böyle olmaktadır, yarın da böyle olacaktır. Hakkı bâtılın başına öyle bir çalar ki Rabbimiz onun beynini, sistemini Allak bullak ediverir. Bâtılın tüm düşünce yapısını tepetakla getiriverir. Ama tabii Rabbimiz bunu bizim elimizle, bizim çabamızla gerçekleştirecektir. Yâni bunu biz yapacağız. Bâtılı hakla biz devireceğiz. Rabbimiz sünneti gereği bunu bizden istiyor. Biz önce hakka sahip çıkacağız, hak taraftarı olacağız, hakkın galibiyeti için say edeceğiz, biz bize düşeni yapacağız. Lâkin bizim elimizin uzanmadığı, gücümüzün yetmediği yerlerde de yine Rabbimiz bizim imdadımıza yetişecektir. İşte bu Rabbimizin bize çağrısıdır.

Hak, bâtıl karşısında daima galip gelecektir. Ama bazen günümüzde olduğu gibi suyun üzerindeki köpük, ya da madenin üzerinde oluşan cüruf gibi, küf gibi bâtılların zâhiren hakimmiş gibi bir durum arz ettiğini görürsünüz. Yâni zaman zaman geçici olarak bâtılın açığa çıktığını, bâtılın hakkın üzerine çıktığı görülebilir. Tıpkı köpüğün suya, cürufun demire galebe çalıp egemen olması gibi bâtılın da hakka egemenmiş gibi bir konuma geldiği görülebilir.

Rabbimiz buyurur ki ey müslümanlar, ey hak taraftarları, sakın ha sakın bu duruma bakıp ta aldanmayın. Böyle bir durum sakın sizi aldatmasın. Bâtıl, suyun üzerinde oluşan ârızî köpüğe benzer. Bâtıl, demirin üzerinde oluşmuş ârızî küfe benzer. Sakın suyun tamamını köpük zannetmeyin. Sakın demirin tamamını küf zannetmeyin. Eğer hak safında yerinizi alır, Allah'ın istediği kullar olursanız, sizler Allah'ın istediği bir hayatın sahibi olursanız, Allah hakkı bâtılın üzerine öyle bir vurur ki o köpük ve cüruf mahiyetinde olan bâtıl çok kısa bir zaman içinde yok olup gider. Çünkü bâtıl ârızîdir, kabuktur, köksüzdür, gelip geçicidir, gücü, kudreti, otoritesi yoktur. Ama hak hiçbir zaman bâtıla benzemez. Hak bu kâinatın tabiatında, varlığın fıtratında köklü olan bir esastır. Bâtıl gibi ârızî, gelip geçici değildir. İşte bu âlemin yaratılış gerçeği budur. Çünkü bu âlemin sahibi Allah yasayı böyle koymuştur. Çünkü mülkün sahibi O'dur.

19,20. "Göklerde ve yerde ne varsa O'nundur. Katında olanlar O'na kulluk etmekten çekinmezler ve usanmazlar. Gece gündüz, bıkmadan tesbih ederler."

Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ın kuludur, Allah'ın kölesidir, Allah'ın mülküdür. Her şey kuldur, her şey mülktür, Mâlik O'dur. Hiçbir varlık O'nun mülküne ortak değildir. Katında olanlar, melekler, peygamberler ve sizin tanrılaştırdığınız varlıkların tamamı O'na kulluk etmekten asla çekinmezler, usanmazlar. Gece gündüz bıkıp usanmadan Rablerini tesbih ederler. Rablerini

gündemde tutarlar. Ey Hıristiyanlar, bilesiniz ki sizin tanrılaştırdığınız Îsâ (a.s) da, ey müşrikler, sizin tanrılaştırdığınız melekler de Allah'ın kullarıdırlar. Gelin Îsâ (a.s)'ı Allah, ya da Allah'ın oğlu kabul etmeyin. Gelin Allah'ı üç-lemeyin. Allah'a ortaklar, yardımcılar izafe etmeyin. Hâşâ hâşâ Allah'ın kulu olan Meryem'i ve Onun oğlu olan peygamberi Allah'a yardımcılar yapmayın. Gelin ey zavallılar! Bu sapıklıklarınızdan vazgeçin.

Bu varlıklar Allah'ın kullarıdır ve asla Allah'a kulluktan istinkâf edip çekinmezler, müstekbir davranmazlar. Bunlar kendileri Rablerine kul köle iken, sizlere ne oluyor da onları ilâhlaştırmaya kalkışıyorsunuz? Nereden alıyorsunuz bu cesareti? Onlar Allah'a kulluktan asla çekinmezler. Çünkü kul olarak onlar için Rablerine, yaratıcılarına kulluk şereflerin en büyüğüdür. Bunu herkesten iyi bilen, Rablerini herkesten daha yakın tanıyan peygamberler ve melekler nasıl terk edecekler Rablerine kulluğu? Hiç aklınız ermez mi sizin? Bu varlıklar ne kadar da yüce olurlarsa olsunlar, ne kadar da günahsız olurlarsa olsunlar onların Allah karşısındaki konumları kulluktan başka bir şey değildir. Kul ne kadar da yüce olursa olsun yine de yaratıcısına muhtaçtır. Âbid her yerde, her zaman ve mekânda yine âbiddir, Mabûd da Mâbud'dur. Yaratılmış olan herkesin ve her şeyin yaratıcı karşısında konumu kulluktur.

Bakın işte onlar Rablerini tesbih ediyorlar, Rablerini azametine uygun sıfatlarıyla tanıyorlar, noksan sıfatlardan tenzih ediyorlar. Bir taraftan bu şekilde Rablerini tesbih ederlerken, diğer taraftan da yerdeki ukalaların Rablerine karşı işledikleri saygısızlıklarından, iftiralarından, isyanlarından ötürü de utançlarından yüzlerini yerlere koyup Rablerine, sıfatlarıyla tanıdıkları Rablerine özürler beyan ediyorlar. İnsanlar adına O'ndan özür diliyorlar. Rablerine boyun büküyorlar, her bir makamda O'nun emirlerini uyguluyorlar. Rablerinin her bir fermanı karşısında teslimiyetlerini izhâr ediyorlar. Allah bizleri de onlar gibi kendisine kulluk yapan, kendisini tesbih edip, kendisini kendisinin haber verdiği gibi tanıyıp iman eden ve tüm hayatında O'nun emirlerine boyun büküp ukalalık etmeyen kullarından eylesin.

21,22,23. "Yeryüzünde edindikleri tanrılar mı, onlar mı ölüleri diriltecekler? Eğer yerde, gökte Allah'tan başka ilâhlar olsaydı, ikisi de bozulurdu. Arşın Rabbi olan Allah, onların vasıflandırdıklarından münezzehtir. O, yaptığından sorumlu değildir, onlar ise sorumlu tutulacaklardır."

Sizi şu yeryüzünde, Allah berisinde edindiğiniz tanrılarınız mı diriltecek? Var mı onların böyle bir güçleri? Varsa hani şu anda onlar neyi yaratmışlar? Sizi ölümlerinizden sonra onlar mı diriltecek? Onlar mı hesaba çekecek? Yarın hesabı onlara mı ödeyeceksiniz? Cennet ve cehennem onların mı? Eğer göklerde ve yerde egemen Allah'tan başka tanrılar olsaydı göklerin ve yerin dengesi altüst olurdu. Arzuları, emirleri çatışan bu tanrılar göklerin ve yerin düzenini

bozarlardı. Eğer birbirinden bağımsız ilâhlar, Rabler, yöneticiler, egemenler olsaydı bir saniye bile bu düzen devam etmezdi. Tek bir yasa var, tüm bu kâinatta geçerli. Bir tek İlâh var. Bir tek Rab var egemen. Sadece Onun iradesi geçerlidir. Halbuki arşın sahibi olan Allah onların vasıflandırdıklarından münezzehtir, uzaktır. Rab olarak, İlâh olarak, yaratıcı olarak Allah yaptıklarının hiç birisinden sorumlu değildir. O mülkünde dilediğini yapar, dilediğine hükmeder. Ama Onun dışında herkes kul olarak, köle olarak, mülk olarak yaptıklarının tümünde Mâlike karşı sorumludur. Çünkü mülkün Mâlike hesap verme zorunluluğu vardır, ama Mâlikin mülküne karşı hesap verme sorumluluğu yoktur.

24. "O'nu bırakıp ilâhlar mı edindiler? De ki: "Kesin delilinizi getirin. İşte benim ve ümmetimin Kitabı ve benden öncekilerin Kitapları." Hayır; onların çoğu gerçeği bilmez de yüz çevirirler."

Hal böyleyken onlar Allah'ı bırakıp ta kendilerine başka tanrılar mı edindiler? Var mı buna bir delilleri? İşte bu kitap benim ve bana iman etmiş ümmetimin delilidir, zikridir, şerefidir, aynı zamanda benden öncekilerin de zikridir. Yâni bu Kur'an kendisinden önceki ki-taplardan farklı şeyler söylemiyor. Kaynak aynı kaynak olduğu için farklı şeyler yoktur bu kitapta. Tüm kitaplar Allah'tan başka İlâh olmadığını söylüyor. Öyleyse onların tüm kitapların haber verdiği tevhidi kabule yanaşmayışlarının sebebi cahillikleridir. Cahillikleri ve kibirleri yüzünden hakkı kabule yanaşmıyorlar. Onların pek çoğu hiçbir şey bilmiyorlar.

25. "Ey Muhammed! Senden önce gönderdiğimiz her peygambere: "Benden başka İlâh yoktur, Bana kulluk edin" diye vahy etmişizdir."

Evet ey peygamberim, senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki ona vahy etmiş olmayalım. Senden önce gönderdiğimiz hiçbir elçimiz yoktur ki ona bizim vahyimiz ulaşmış olmasın. Tüm peygamberlerimize vahy ettik. Peki neyi vahy etmiş Rabbimiz? Tüm elçilerine gönderdiği vahyin konusu: Benden başka İlâh yoktur. Benden başka sözü dinlenecek, Benden başka yasaları uygulanacak, Benden başka kendisine kulluk edilecek İlâh yoktur. Öyleyse sadece Bana kulluk edin. İşte Rabbimizin tüm elçilerine vahyinin ana konusunu, temelini oluşturan budur. İlk elçi Adem (a.s) ile son elçi Muhammed (a.s) arasındaki tüm elçilere gönderilen vahyin, mesajın, dinin temelini Rabbimiz bu âyetinde özetliyor.

Allah'tan başka İlâh yoktur. Allah kendisinden başka İlâh olmayandır. Tüm varlıkların kulluk ipleri elinde olan, sadece kendisine ibadet edilen, sadece kendisinin sözü dinlenen, göktekiler ve yerdekiler konusunda sadece kendisinin kanunları geçerli olan, herkesin kendisine boyun büktüğü tek varlık Allah'tır.

Kendisine yönelinecek, kendisine kulluk edilecek tek varlık Allah'tır. Ondan başka İlâh yoktur. Ondan başka sözü dinlenecek, Ondan başka hatırı kazanılacak varlık yoktur. İbadetin, duanın, tevekkülün sadece kendisine yapılacağı, imdadın, yardımın sadece kendisinden isteneceği tek varlık Allah'tır. Tüm varlıklar adına kanun koymaya, onlara din ve şeriat belirlemeye, onlara hayat programı çizmeye yetkili tek varlık Allah'tır. Çünkü onları yaratan O'dur. Onların sahip oldukları her şeylerini onlara lütfeden O'dur ve sonunda onları öldürecek ve hesaba çekecek olan da O'dur.

Onun dışında hiçbir kimsenin bu konuda tek kelime bile söz söyleme hakkı yoktur. Allah'tan başka hiçbir kimsenin kanun yapmaya, Allah'tan başka hiçbir kimsenin din belirlemeye, yâni hayat tarzı koymaya, hayat programı belirlemeye hakkı yoktur. Din koyucusu sadece Allah'tır. Hayat programını belirleyici sadece O'dur. Çünkü tüm varlıklar O'nundur, herkes ve her şey O'nun kuludur, O'nun mülküdür ve mülkünde söz hakkı da O'na aittir. Gökler ve yerde tek Melik, tek hükümdar O'dur. Yaratıcı, hayat veren, dirilten, öldüren, rızık veren, doyuran O'dur. İşte Rabbimiz buyuruyor ki İlâh Benim. Kulluğa lâyık, ibadete lâyık, sözü dinlenmeye lâyık Benden başka hiç kimse yoktur. Evet tüm yaratıklarından, meleklerden, cinlerden, insanlardan, kullarından, mülklerinden kulluk isteme hakkı da sadece Allah'a aittir. Ama:

26. " Rahmân çocuk edindi" dediler. Hâşâ; hayır; melekler şerefli kılınmış kullardır."

Evet buna rağmen dediler ki Rahmân kendisine bir oğul e-dindi. Rahmân kendisine bir evlât seçti.

Üzeyr Allah'ın oğludur dediler. Îsâ Allah'ın oğludur dediler. Me-lekler Allah'ın kızlarıdır dediler. Nasıl diyebilirler bunu Allah'a? Halbuki göklerdekiler ve yerdekilerin hepsi O'nundur. Hepsi O'nun kuludur. Hepsi O'na boyun büküp itaat etmektedir. Oğullar O'nundur, babalar O'nundur, analar O'nundur, kızlar Onundur, gökler O'nundur, yerler O'nundur, denizler O'nundur, yıldızlar O'nundur, her şey O'nundur. Her şey Allah'ın kuludur. Tüm varlıklar O'nun iken, tüm yaratıklar O'nun kulu iken bunlardan birini veya bir kaçını kendisine oğul edinmesine ne gerek var da?

Nasıl da diyebiliyorlar bunu Allah'a? Nasıl da iftira edebiliyorlar hiçbir şeye ihtiyacı olmayan bir Allah'a? Allah'ın hanımı mı var ki bunu diyebiliyorlar? O'nun bir güç ve kudret problemi mi var ki O'na evlâtlar, yardımcılar, veliahtlar bulmaya çalışıyorlar? Yâni mülkünde, saltanatında, kullarını idaresi konusunda bir kudret problemi mi var ki, bazı işlere gücü yetmiyor mu ki, bazı konularda âciz mi kalıyor ki onları kendilerine havale edecek, yardımlarına başvuracak evlâtlar edinsin? Birilerinin yardımına ihtiyacı

mı var ki evlâtlar edinsin? Neye ihtiyacı var ki yetkilerinin bir kısmını onlara devretsin? Zira bu tür şeyler Allah'a eksiklik ve ihtiyaç izafesidir. Halbuki Allah'ın varlıklarıyla ilişkisi birbirinden farklı değildir. Yâni Cenâb-ı Hakkın varlıklarından bazısına daha yakın, bazısına daha uzak olduğu asla düşünülemez. Allah göktekilerin ve yerdekilerin sahibi iken, göktekilerin ve yerdekilerin tamamı O'nun kulu ve kölesi iken neden bir çocuğa ihtiyaç duysun da?

Hıristiyanlık dünyasına, Yahudi dünyaya ve müşrik dünyaya sormamız gerekiyor. Îsâ Allah'ın oğludur, Üzeyr Allah'ın oğludur. Allah yeryüzünün idaresini insanlara devretmiştir. Allah hayata karışmamaktadır. Falanlar, filanlar yer yüzünde egemendir. Onların da yasa belirleme konusunda yetkileri vardır. Onlar da bizim hayatımızda söz sahibi varlıklardır. Bizler onları da dinlemek zorundayız. Bizler Allah'la birlikte onlara da kulluk etmek, onların arzularını da yerine getirmek zorundayız derken, bu tür zırvaların peşine takılırken acaba bu konuda dayandığınız nedir? Neye dayanarak söylüyorsunuz bu sözleri? Deliliniz nedir bu konularda? Halbuki Allah kendisini kendisinin tanıttığının ötesinde tanıma imkânımız olmayandır. Allah kitaplarında kendisini nasıl tanıtmışsa öylece tanıyıp inanmamız gereken varlıktır.

Hal böyleyken nasıl oluyor da kendisini apaçık kitaplarında ortaya koymasının ötesinde bu insanlar O'nu O'nda olmayan noksan sıfatlarla tanımlama yoluna gidebiliyorlar? Nereden çıkarıyorlar bunu? Sübhanallah. Hayır hayır sizler Allah hakkında ancak bilmediklerinizi söylüyor, yalan söylüyor ve Allah'a iftira ediyorsunuz. Çünkü Allah hakkında söz söyleyen kişi bunu Allah'ın Kitabından delillendirmek zorundadır. Allah hakkında söz söyleyen kişi ya Kuranla konuşur, ya peygamberle konuşur doğru söyler, ya da vahyin dışında kendi hevâ ve hevesleriyle konuşur ve yalan söyler.

Bizler şu anda Allah hakkında Kur'an ve sünnetle konuşuruz. Allah hakkında, toplum hakkında, toplumsal problemlerin, hayatın problemlerinin çözümü hakkında vahiyle konuşuruz. Âhiret hakkında vahiyle konuşuruz. Hayat hakkında, ölüm hakkında, hayatın yasaları hakkında, ekonomi hakkında, eğitim hakkında, her konuda vahiyle konuşuruz ve doğru söyleriz. Bir kişi tüm bu konularda Allah'la, kitapla, peygamberle konuşmadığı sürece, Allah ve peygamberin sözcülüğünü yapmadığı sürece, söylediklerini vahiy destekli söylemediği sürece yalan söylüyor, iftira ediyor demektir.

Sübhanallah. Tesbih Allah'ı ve Allah'ın tanıttıklarını Allah'ın ta-nıttığı şekilde kabul demektir. Allah kitabında ve elçilerinin sözlerinde kendisini nasıl tanıtmışsa bizler O'nu öylece tanıyacağız ve Sübhanal-lah diyeceğiz. Yahudi'nin, Hıristiyanın düştüğü hataya bizler düşmeyeceğiz. Kitabın ve peygamberin ortaya koyduğuna göre Allah'ın ne oğlu vardır, ne kızı vardır, ne

de yeryüzünde yetkilileri vardır. Ne melekler, ne peygamberler, ne yeryüzü yöneticileri, ne melikleri, ne kralları, ne hacılar, ne hocalar, ne şeyhler, ne mürşitler Allah yetkilerine sahip değillerdir. Allah'ın rubûbiyetine, ulûhiyetine, egemenliğine hiç kimse ortak değildir. Hiçbir varlık O'nun sıfatlarına, O'nun yetkilerine sahip değildir.

Binaenaleyh Hz. Îsâ (a.s) da, Üzeyr (a.s) da, melekler de, diğer peygamberler de Allah'ın mükramun kullarıdır. Allah'ın ikramına lâyık kıldığı, Allah'ın yarattığı ve varlıklarını sürdürme konusunda Allah'a muhtaç kullardır. Bunların öteki varlıklardan tek farkı Rabbimiz onlara lütfedip ikramına, risâletine mazhar kılıp peygamber seçmiş olmasıdır. Bu Allah'ın biz fazlıdır ki dilediğine onu verir.

Yahudi ve Hıristiyanların düştükleri bu yanlışa her zaman insanların düşebileceklerini çok iyi bilen Rabbimiz Kitabının pek çok yerinde ısrarla bu konuyu gündeme getiriyor. Şu anda da bakıyoruz kimileri yöneticilerini, kimileri idarecilerini, kimileri şeyhlerini, hocalarını çok fazla yücelterek, onlara Allah sıfatlarını vererek, sevgide, hürmette aşırı giderek yanılgı içine düşmektedirler. Müslümanlar bu konuda çok dikkatli davranmak zorundadırlar.

27. "Allah'tan önce söz söyleyemezler; ancak Onun emri üzerine iş işlerler."

Allah berisinde İlâhlar bildiğiniz, tanrılar bildiğiniz, kendilerine Allah sıfatlarını yüklemeye çalıştığınız, Allah'ın oğlu kızı demeye çalıştığınız varlıklar var ya, onlar sözle bile asla Allah'ı geçemezler. İn-sanlar, kullar Allah'ın önüne sözle bile geçemezler. Çünkü onlar, o melekler, o peygamberler herkesten çok Rablerine teslim olan, herkesten çok O'na kulluk eden varlıklardır. Onlar asla kendi sözlerini Allah sözünün önüne geçirmezler. Onlar Rablerinin emriyle hareket ederler. Emir olunmadıkları hiçbir şeyi söylemezler, hiçbir şeyi yapmazlar. İnsanlar sözle bile olsa Allah'a karşı gelemezler, isyan edemezler. Bilâkis onlar Allah'ın emrini, Allah'ın yasalarını pratikte uygularlar, O'nun emrinde bir hayat sürerler. Hiç kimse Allah'ın hükmünün, Allah'ın sözünün, Allah'ın muradının dışına çıkamaz.

Zaten ne Îsâ (a.s), ne Üzeyr (a.s) ne de melekler sözle böyle bir şey söylememişlerdir. Bizler Allah'ın önündeyiz, bizler Allah yetkilerine sahibiz, bizler Allah'ın oğulları kızlarıyız, bizler de tanrılarız, bizlere de kulluk etmek, bizim arzularımızı, bizim yasalarımızı da uygulamak zorundasınız dememişlerdir. Öyleyse nasıl oluyor da bu in-sanlar onların demedikleri bir şeyi onlar namına söylemeye çalışıyorlar? Nereden alıyorlar bu yetkiyi?

Aslında bunların derdi şuydu. Üzeyr Allah'ın oğludur, Îsâ Allah'ın oğludur derken bu adamlar esasen Allah'a karşı torpilli varlıklar bularak,

işledikleri şeylere kılıflar bulmaya çalışıyorlardı. Allah'a veliahtlar bulmaya çalışıyorlardı ki böylece Allah'a yaklaşabilme, O'na torpil yaptırabilme imkânı bulabilsinler. Böyle çabaları vardı adamların. Öyle ya bir insana çocuğundan daha yakın birisi olmayacağına göre, ya da adam çocuğunun hatırından çıkamayacağına göre, bunlar da sanki Allah'ı insan gibi, kendisine çocuğu vasıtasıyla yaklaşılabilecek bir varlık bildiklerinden ötürü torpil yaptırma derdiyle bu herzelere yöneliyorlardı. Bu varlıkların yarın Allah huzurunda şefaatte bulunarak kendilerini kurtaracaklarına inanıyorlardı. İşte bu yüzden bu sapıklıkların içine giriyorlardı. Bakın bundan sonraki âyetinde Rab-bimiz bu hususu şöylece açıklığa kavuşturuyor:

28. "Allah, onların yaptıklarını ve yapmakta olduk-larını bilir. Onlar Allah'ın hoşnut olduğu kimseden başkasına şefaat edemezler; O'nun korkusundan titrerler."

Allah onların önlerini de, arkalarını da, önlerinde olanı da, ar-kalarında olanı da, yaptıklarını da, yapmadıklarını da, önceden yaptıklarını da, sonradan yapacaklarını da, amele, eyleme dönüştürdüklerini de, kalplerinde yapmayı tasarladıkları niyetlerini de, düşündüklerini de, fiillerini de, hareketlerini de, geçmişlerini de, geleceklerini de bilmektedir.

Evet İnsanların öncesini ve sonrasını bilendir Allah. Yâni varlıklardan önce ne vardı? Varlıkların varlığından önce ne vardı? İnsanların yaratılmasından önce ne vardı? Onların yokluğundan sonra ne olacak? Bunu bilen ancak Allah'tır. Allah her şeyi bilendir, O'nun bilgisinin dışında kalan hiçbir şey yoktur. Ve hiçbir kimse Allah'ın bildik-lerinden hiçbir şeye dair bilgiyi Allah onu kendisine öğretmeksizin elde edemez. Allah izin vermedikçe hiçbir kimse Allah'ın bilgisinden hiçbir bilgiye muttali olamaz.

Öyleyse onlar Allah'ın razı olduklarından, hoşnut olduklarından başkalarına asla şefaatte bulunamazlar. Ne Îsâ (a.s), ne Üzeyr (a.s), ne Allah'ın melekleri, ne de Allah'ın öteki peygamberleri Allah'ın izin vermediği, Allah'ın razı olmadığı kimselere şefaat etme yetkisine sahip değillerdir. Çünkü bunların hiçbirisi insanların, kulların önlerini, arkalarını, niyetlerini, amellerini, yaptıklarını, yapmadıklarını bilemezler. Kimin hangi niyetle ameller işlediğini, kimin ne adına bir hayat yaşadığını Allah'tan başka hiç kimse bilemez.

Kur'an-ı Kerîmde bu ve benzeri âyetlerden anlıyoruz ki yarın şefaatte bulunabilecek, şefaat edebilecek insanları da, şefaat edilecek kimseleri de Allah belirleyecektir. Bunu Allah'ın izni belirleyecektir. Allah'ın izin vermediği hiç bir kimse şefaat etme hakkını kendisinde bulamayacağı gibi, Allah'ın lâyık görmediği hiçbir kimse de şefaat edilmeye hak kazanamayacaktır. Yâni meselâ

yarın Allah bana şefaat edebilme hakkını verse, ben babama, anama, kayınpederime, ba-canağıma, arkadaşlarıma şefaat edemeyeceğim de, Allah'ın şunlara şunlara şefaat edebilirsin diye benim karşıma çıkardığı listede yazılı olanlara, yâni Allah'ın razı olup izin verdiklerine ancak şefaat edebileceğim.

Peki bunun sebebi nedir? Yâni eğer yarın Allah bana şefaat izni verirse niye ben kendi istediklerime, sevdiklerime şefaatte bulunamayacağım da sadece Allah'ın belirlediği kimselere şefaat edebileceğim? Allah'ın elçileri niye kendi istediklerine şefaatte bulunamayacaklar? Bunun sebebi nedir?

"O kullarının önlerinde ve arkalarında ne varsa hepsini bilir"

Evet insanların önlerini arkalarını, cinslerini, cibilliyetlerini, kalplerini, niyetlerini, amellerini, amellerinin zâhirîni, bâtınını, o amelleri işlerken nasıl bir niyet taşıdıklarını, Allah için mi, yoksa toplum için mi yaptıklarını, dosyalarını, sicillerini tutan, bilen yalnız Allah'tır. Peygamber bilemez ki bunları. Ben bilemem ki insanların önlerini arkalarını. Ben bilemem ki insanların ne tür bir dosyayla, ne tür bir niyetle, ne tür amellerle Allah'ın huzuruna geldiklerini. Bir insanın direk cennete gitmesi gereken biri mi, yoksa bir süre cehennemde yanması mı gerektiğini kesinlikle peygamber bilemez, biz bilemeyiz. Çünkü kalpleri, niyetleri, amelleri, bu amellerin önünü, arkasını bilen sadece Allah'tır. Onun için ben istediklerime şefaat etmeye kalkarsam zulmedebilirim, hata edebilirim. Cennete gitmesi gereken birini cehenneme, cehenneme gitmesi gereken birini cennete postalama çabası içine girebilir ve zulmetmiş olabilirim, haksızlık etmiş olabilirim. Bakın Nebe' sûresi de bu hususu şöyle anlatıyordu:

"...Ona onun huzurunda hiçbir söz söylemeye Mâlik olamazlar. Konuşamayacaklar, ancak Rahmânın izin verdikleri (konuşabilecekler) O konuşanlar da sevaba konuşacaklardır."
(Nebe' 37,38)

Yâni Onun huzurunda kimse söz söyleyemeyecek, ancak O'nun izin verdiği peygamberler söz söyleyecekler ve onlar da sa-dece sevap söz söyleyeceklerdir. Yâni doğru söyleyeceklerdir. Yâni ancak şefaate lâyık olan kişilere, Allah'ın razı olduklarına şefaat edebileceklerdir. Yâni Allah'ın şefaate izin verdiği kimselere şefaat edecekler, Allah'ın kendilerinden razı olduğu insanları kurtarmaya kalkışacaklardır. Allah'ın şefaate izin vermediği, kendi istediklerine şefaat etmeye kalkışarak yanlışa düşmeyeceklerdir. Yanlış yapmayacaklardır.

Öyleyse Allah'ın vermediği yetkiyi birilerine vererek yarın bunlar bize şefaat etsinler demenin anlamı yoktur. Kendi kafamıza göre bu dünyada bir kısım Şafii'ler belirleyerek, onları şafi makamına oturtarak, onların eteğine

yapışarak, onların önlerinde eğilerek, onlardan yardım bekleyerek, onların hatırını kazanmaya çalışarak, Allah'a yapılması gereken kulluk vazifelerinden bir kısmının bunlara yaparak şirke düşmeye gerek yoktur. Kul oluruz Allah'a, O dilerse dilediklerinin şefaatiyle bizi lütfuna, cennetine ulaştırır.

29. "Bunlar içinde kim "Ben, Allah'tan başka bir ilâhım" derse, işte onu cehennemle cezalandırırız. Zulmedenlerin cezasını işte böyle veririz."

Evet onlardan her kim ki, ben de Allah berisinde tanrıyım dese, Allah yetkilerine sahip olduğunu, kulluğa lâyık olduğunu, insanların hayatında söz sahibi, egemenlik sahibi olduğunu iddia etse biz kesinlikle onu cehennemle cezalandırırız. Böyle bir şeyi iddia etmek en büyük zulümdür ve işte biz zalimleri böylece cezalandırırız.

Mümkün değil, hiçbir peygamber böyle bir şey demez. Hiçbir peygambere yakışmaz bu. Ben İlâhım! Ben İlâhlık sıfatlarına sahibim! Ben Allah yetkileriyle donanmışım! Ben kendisine kulluk edilecek varlığım! Ey insanlar, bana da kulluk etmek zorundasınız! Beni de dinlemek zorundasınız! Bana dua etmek, istediklerinizi benden de istemek, bana da sığınmak zorundasınız! Hayatınız, ölümünüz benim elimdedir! Rızkınız, şifanız bendendir! Sizin hayatınızda egemen olan, size hayat programı belirleme yetkisine sahip olan benim! Bana kulluk etmek zorundasınız diyerek bir peygamber kendisini Allah yerine koyarak, İlâh ve Rab pozisyonunda insanlara lanse etmeye çalışsa biz onu cehennemle cezalandırırız diyor Rabbimiz.

Allah yasalarını örterek, kendisini İlâh makamında görerek in-sanlara benim yasalarıma tabi olmak zorundasınız, benim istediğim gibi yaşamak zorundasınız, benim istediğim gibi giyinmek zorundasınız, benim gibi olmak, benim gibi düşünmek, benim gibi yaşamak zo-rundasınız, benim istediğim gibi bir aile hayatınız, benim istediğim gibi bir eğitiminiz, benim istediğim gibi bir hukukunuz, benim istediğim gibi bir siyasal yapılanmanız, bir miras yasanız olacak derse kesinlikle bilesiniz ki o zalimdir ve onun yeri cehennemdir diyor Rabbimiz.

30. "İnkar edenler, gökler ve yer yapışıkken onları ayırdığımızı ve bütün canlıları sudan meydana getirdiği-mizi bilmezler mi? İnanmıyorlar mı?"

Bu kâfirler, bu zalimler bilmiyorlar mı, görmüyorlar mı ki ken-dilerini Rab ve İlâh makamında görüyorlar? Görmüyorlar mı ki ken-dilerini tanrı olarak insanlara takdim ediyorlar bu zalimler? Halbuki gökler ve yer bitişikti de biz ikisinin arasını ayırdık. Gökle yer, sema ile arz bitişikti, birdi de biz onu ayırdık diyor Rabbimiz. Hepsi bir bü-tündü. Göklerle yer birbiriyle ilişki içinde değildi de biz onları birbir-leriyle ilişki içine soktuk. Yeryüzünde hayat yoktu,

yeryüzünde can-lılar yoktu da biz orada hayatı var ettik. Gökyüzünden arza yağmur yağmıyordu, arza vahiy inmiyordu da biz vahiy indirdik. Gökle yerin ilişkisini biz gerçekleştirdik.

Evet göklerle yer birlikte bir özelliğe sahipti, birbirinden ayrıldılar da sema oluştu, arz oluştu. Semanın sinesinde yıldızlar, ay, güneş oluştu. Sonra arzdaki varlıklar, madenler, bitkiler, hayvanlar ve insanlar oluştu. Bunu bilmiyorlar mı bu zalimler? Bu hayatı var eden Rablerinin gücünü, kudretini anlamıyorlar mı, görmüyorlar mı ki Onu diskalifiye ederek kendilerinin tanrılığını iddia etmeye kalkışıyorlar? Ne güçleri, ne imkânları, ne kudretleri var ki egemenlik iddiasında bulunuyorlar? Ve yine görmüyorlar mı ki:

Sonra yine bakmıyorlar mı, görmüyorlar mı bu kâfirler; biz her şeyi, her bir diriyi de sudan yarattık. Hâlâ Rablerinin gücünü, kudretini görüp iman etmeyecek mi bu zalimler? Tüm canlıların, bitkilerin, insanların ama maddelerinin sudan olduğunu, sudan yaratıldıklarını biliyoruz. İnsanın bir nutfeden yaratıldığını biliyoruz. Varlığın başlangıcı sudan olduğu gibi, devamının da suyla mümkün olduğunu biliyorlar bu insanlar. İşte böyle akıllara durgunluk verecek biçimde varlığı suyla yaratan, sudan böyle bir hayat çıkaran, kendilerine hayatı lütfeden Rablerine inanmayacaklar mı bu insanlar?

Evet gökleri ve yeri yaratan, var eden Allah'tır. Yeryüzünde hayatı başlatan, açığa çıkaran O'dur. Sizi sudan yaratan O'dur. Şu anda içtiğiniz sularınızı yaratan, gökten indiren de O'dur. Öyle değil mi? Şu anda içtiğiniz sularınızı kesiverse, gökten su indirmeyiverse ne yaparsınız? Tüm canlılarla birlikte boyunlarınızı büküp Rabbinize yalvarmaz mısınız? İlla da nîmetlerini çekip alması mı lâzım O'na kulluğa yönelmeniz için? Bir düşünsenize. Bir anda sularınız yok oldu? Ne yaparsınız? Kime gidersiniz? Kimden yardım istersiniz? Bir yudum suyu nereden bulursunuz? Tüm dünyalılar olarak bir araya gelseniz bir yudum su bulabilir misiniz? Öyleyse İlâhlık hakkı yaratıcıya aittir. Yaratıcı olan Rab ve İlâhtır.

Yoksa sizler yaratıcı olarak Allah'ı kabul ediyor da, hayata karışıcı olarak O'nu reddetmeye mi çalışıyorsunuz? Tamam göklerin de, yerlerin de, göktekilerin de, yerdekilerin de yaratıcısı Allah'tır ama bu Allah bizim hayatımıza karışmaz mı demeye çalışıyorsunuz? Biz hayatımızı bildiğimiz gibi yaşarız, ya da bizim hayatımıza karışacak başka Rablerimiz başka tanrılarımız var demeye mi çalışıyorsunuz? Allah bizim hayatımızı bilmez mi demeye çalışıyorsunuz? Gökleri ya-ratan, göktekilere hükmeden, yerleri yaratmaya güç yetiren Allah si-zin hukukunuzu hiç bilmez mi? Sizin eğitiminizi bilmez mi? Sizin sosyal, ekonomik ve siyasal yapılanmalarınızı hiç bilmez mi?

Halbuki yaratan da O'dur yarattığını idare etmesini bilen de O'dur. Yaratan da O'dur yarattığının hayat programını belirleyen de O'dur. Yaratan da O'dur, Rab da O'dur. Geceyi gündüzü yaratan, geceye gündüze söz geçiren, güneşe, aya ve yıldızlara hükmedebilen birileri var mı? Varsa tamam onlara da kulluk edin. Onlara da minnet duyun. Onların arzularını da yerine getirin. Halbuki Allah'tan başka hiç kimsenin bu konularda gücü ve kuvveti yoktur. Göklerin ve göktekilerin işlerini düzenlediği gibi, yerdekilerin işlerini de düzenleyen Allah'tır.

Ey bizler İlâhız diyenler, ey bizler Rabbiz diyenler. Ey egemenlik bizdedir, bu insanlara biz hükmederiz diyenler. Ey bizim ha-yatımıza Allah karışamaz diyenler. Söyleyin, bir yaratma gücünüz var mı? Bir yudum su bulabilir misiniz? Rızık verebilir misiniz bu insanlara? Yaratabilir misiniz bir tek canlıyı? Diriltebilir misiniz bir tek ölüyü? Eğer bu anlatılanlarla Rabbinizin gücünü kudretini hâlâ anlayamadıysanız bir de şunu dinleyin.

31. "Yeryüzüne, insanlar sarsılmasın diye sabit dağlar yerleştirdik; rahat gidebilsinler diye aralarında geniş yollar var ettik."

Evet sarsılmasın diye, alabora olmasın diye, arzı dengede tutalım diye yeryüzünde sabit dağlar yarattık buyuruyor Allah. Rab-bimiz yerin üstünde sabit dağlar yaratmıştır. Yâni dağları arzın üstü-ne baskı yaptı. Çiviler, kazıklar yaptı dağları. Yâni semada, fezada, boşlukta dönüp duran dünyanın dengesini sağlamak için dağları böyle kazıklar olarak çakıvermiştir Rabbimiz. Sonra bu dağların arasından rahat geçebilmeniz için geniş, geniş yollar, caddeler var ettik de sizler gidebileceğiniz yerlere gidebiliyor, menzillerinize ulaşabiliyorsunuz. Dağların arasındaki o vadileri, o geçitleri yaratan da Allah'tır.

Şimdi söyleyin bakalım, yeryüzünde İlâhlık, Rablik iddiasında bulunan hangi tanrı taslağı becerebilir bunu? Kim yapabilir? Kim yaratabilir bu dağları? Kim var edebilir bu vadileri? Şu anda egemenlik bizdedir diyerek kendilerini insanlara tanrı olarak takdim eden sahte yeryüzü tanrılarından hangisinin yarattığı bir dağı var? Hangisinin bu dağların arasından açtığı bir vadisi, bir yolu var? Ama insanlar o kadar nankörleşmiş, o kadar zalimleşmişler ki neredeyse yeryüzünün bir tek dağında ufacık bir yol açmışlarsa, küçücük bir iş yapmışlarsa, gururlarından, tekebbürlerinden o dağlara Allah'ın bir ismini vermi-yorlar da kendi isimlerini vermeye çalışıyorlar. Allah'ın büyük, büyük dağların arasında açtığı o vadilerde, o yollarda yürürlerken hamd ol-sun Rabbimize ki bize bu yolları açmış diye küçücük bir hatırlatmaya bile tahammül edemiyorlar. Allah'ın kendilerine vermiş olduğu akılla, güç ve kuvvetle yapmış oldukları ufacık bir işi o kadar büyütüyorlar ki Allah'ın kendilerine lütfettiği çok büyük nîmetleri o küçücük işlerinin arkasında gizleyerek kendilerini ön plana çıkarıyorlar.

İşte görüyoruz şu müşrik toplum Allah'ın âyetlerini o kadar örtüyor ki, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın gücünü kudretini o kadar örtbas etmeye, kamufle etmeye çalışıyor ki, bundan daha büyük bir zulüm düşünmek mümkün değildir. Kendi âyetlerini gündeme getirdiklerinin binde biri kadar Allah'ın âyetlerini gündeme getirmiyorlar. Kendi âyetlerine, kendi kendilerine hamd ettiklerinin binde biri kadar Allah'a hamd etmiyorlar.

Meselâ kendi âyetleri olan elektriğe hamd ettikleri kadar, elektriği gündeme getirdikleri kadar Allah'ın eşsiz bir âyeti olan güneşi gündeme getirmiyorlar. Kendi buldukları bilgisayar aletine değer verdikleri kadar Allah'ın gece ve gündüz âyetlerine, Allah'ın akıl âyetine değer vermiyorlar. Allah'ın âyetlerini gündeme getirmiyorlar da kendi yapmış oldukları putların önünde secdeye kapanıp onlarla övünmeye çalışıyorlar. Efendim insanlık artık bilgisayar çağına geçmiştir, robot çağına fırlamıştır. İnsanlar kendilerinden daha hızlı düşünebilecek çağa ulaşmıştır diyerek kendi kendilerini, kendi yaptıklarını putlaştırmaya, en büyük benim! En büyük biziz! Benden başka, bizden başka büyük yoktur! diyerek kendi kendilerine secde etmeye başlamışlar, kendi kendilerinin tanrılıklarını ilân etmeye başlamışlardır.

32. "Göğü karışıklıktan korunmuş bir tavan kıldık; oysa onlar bundaki delillerden yüz çeviriyorlar."

Sonra yine semayı korunmuş bir tavan yaptık diyor Rabbimiz. Evet yeryüzünü yaratan, düzenleyen Allah olduğu gibi, gökyüzünü de yaratan, düzenleyen O'dur. Yeryüzü tanrıları ve tanrıçalarının elleri gökyüzüne de uzanmamaktadır. Orada da etkileri, yetkileri yoktur onların.

Rabbimiz semayı da koruduk, korunmuş bir tavan kıldık. Neden korumuş Rabbimiz semayı? Bozulmaktan, yıkılmaktan korudu. Kıyâmete kadar bozulmayacak o sema. Ya da şeytanlardan koruduk o semayı. Şeytanların bilgi almasından korudu. İşte bu, Azîz ve Alîm olan, mutlak bilgi sahibi, mutlak güç ve kuvvet sahibi olan Allah'ın takdiridir. Bunu Azîz ve Alîm olan Allah'tan başka kim yapabilir?

Allah semayı bina etmiş binasından sonra da bu binanın devamını sağlamış, kıyâmete kadar bozulmaktan korumuştur onu. Peki ne diyor Rabbimiz bu âyetleriyle bize? Bu âyetleriyle Rabbimiz bize diyor ki, ey kullarım, sizin arzınızı, semanızı yaratan Benim. Öyleyse Rab ve İlâh Benim. Sadece bana kulluk edin buyurmaktadır.

Ben bütün bunları size Coğrafya bilgisi vermek için, Astronomi konusunda sizi bilgilendirmek için veya sizi eğlendirip hoş vakitler geçirmeniz için anlatmıyorum. Arza, dağlara, ovalara, semaya bir daha bakmanızı,

çevrenizdeki Benim âyetlerimi bir daha gözden geçirmenizi, Benim rubûbiyet ve ulûhiyetime delil olarak size arz ettiğim bu âyetlerim üzerinde ibretle ve tefekkürle kafa yorarak Benim gücümü, kudretimi ve hikmetimi anlamanız, kavramanız ve Bana kul olmanız, Bana teslim olmanız için anlatıyorum.

Şu altınıza bir döşek gibi yaydığım yeryüzüne, şu ona denge unsuru olarak çaktığım dağlara, o dağların arasında yarattığım geçitlere, yollara, o dağların eteklerindeki ekime dikime elverişli olsun diye düzenlediğim ovalara, şu dağların eteklerinden ovaları sulamak için akıttığım nehirlere, şu yiyip içtiklerinize bir bakın. Bakın da bunları Benden başka becerebilecek birileri var mı, yok mu? bir düşünün? Ki-min ekmeğini yiyip de kimin kılıcını salladığınızı bir düşünün diyor Rabbimiz.

Ama onlar âyetlerimizden yüz çeviriyorlar. Ama onlar Allah'ın âyetlerine karşı geliyorlar. Âyetlerle ilgilenmiyorlar. Âyetler üzerinde düşünmüyorlar, kafa yormuyorlar, görmüyorlar, göremiyorlar. Allah bu kadar âyet yaratsın, gökyüzü Allah'ın olsun, yeryüzü Allah'ın olsun, dağlar O'nun olsun, yollar O'nun olsun, varlıklar O'nun olsun, her şey O'nun mülkü olsun da, bu insanlar böyle mülkün sahibi olan, hayatın sahibi olan bir Allah'ın kendileri için yarattığı bunca âyetlerinden yüz çevirsinler. Böyle bir Rabbin âyetleriyle, yasalarıyla ilgilenmesinler. Böyle bir Allah'a kulluğa yönelmesinler. Gerçekten çok garip bir şeydir bu.

33. "Geceyi ve gündüzü, güneşi ve Ay'ı yaratan O' dur. Her biri bir yörüngede yürür"

Evet O Allah geceyi de, gündüzü de, ayı da, güneşi de yaratandır. Bunların sahibi ve yaratıcısı da Allah'tır. O zaman insanlara ne kaldı? Yeryüzü tanrılarına ne kaldı? Hiçbir şey kalmadı değil mi? Hayır hayır, onlara tek bir şey kaldı, o da böyle bir Allah'a teslimiyet, böyle bir Allah'a kulluk. Göklerin ve yerin, göktekilerin ve yerdekilerin, arzın ve semanın, gecenin ve gündüzün, ayın ve güneşin, tüm varlıkların teslim olup boyun büktükleri böyle bir Rabbe insanlar da teslim olup, boyun büküp, kulluk etmek zorundadırlar. Ama bakıyoruz ki Allah'tan, Allah'ın âyetlerinden habersiz yaşayan insanlar böyle bir Allah'a teslimiyeti, kulluğu bir kenara bırakıp da kendi kendilerini Rableştirip, İlâhlaştırıp hevâ ve heveslerine sarılarak insanlara tanrılık taslamaya kalkışıyorlar. Allah yasalarını bir kenara bırakarak kendi yasalarını insanlara empoze etmeye, insanları kendilerine kul köle edinmeye çalışıyorlar.

Allah'ın yarattığı kullar olarak çok garip bir imtihan içindeyiz. Rabbimiz yaratıp dünyaya getirdiği biz kullarına bir kısım yetkiler vermiş. Rabbimizin biz kullarına verdiği yetki kendi yetkisine benzemektedir. Güç kuvvet vermiş Rabbimiz bize. Sahip olduğumuz bu güç ve kuvvetle kendisine asla

benzememekle birlikte bize öyle bir yetki vermiş ki bu dünyada aynen O'nun yetkisini kullanabiliyoruz. Dünyada pek çok varlığa hükmedebiliyoruz. Gerçekten bu çok yaman bir imtihandır. Bu imtihanda yetki vereni unutmadan, şu anda sahip olduğumuz bu hayatın, bu gücün, kuvvetin kendimizden değil Allah'tan olduğunu bir an bile unutmadan bir hayat yaşamak zorundayız. Kendimizin asıl değil, vekil olduğumuzu unutmadan, yeryüzünde Allah'ın verdiği yetkilerle Allah'ın istediği bir hayatı yaşamak zorundayız. O'nun yaratıp görevlendirdiği halifeler, kullar olduğumuzu unutmadan bir hayat yaşamak zorundayız. Rabbimizin yetkilerini aşmamaya azami dikkat ederek yaşamak zorundayız.

Biz müslümanız, biz bizi yaratana teslim olduk, biz O'na kul olduk dedik mi işte o zaman kazandık demektir. Ama ne zaman ki kul olduğumuzu unutur, Allah'ın bize verdiği geçici yetkileri kendimizden zanneder, daimi zanneder ve yaratıcımızın varlığını ve bizden istediği kulluğu görmezden gelerek kendi tanrılığımız istikâmetinde, hevâ ve heveslerimiz doğrultusunda bir hayat yaşamaya kalkışırsak kesinlikle bilelim ki bu imtihanı kaybettik demektir Allah korusun. Çünkü bu ha-yat bizim değildir. Hayatın sahibi Allah'tır. Gecenin, gündüzün sahibi Allah'tır. Hayatımızın vazgeçilmez unsurları olan arz da, sema da, güneş de, yıldızlar da, dağlar da, yollar da, havamız da, suyumuz da hepsi hepsi Allah'ındır. Tüm bunları, hayatımızın devamı için gerekli olan tüm bu varlıkları biz yaratmadık. Bu varlıklar bizi dinlemiyorlar, bizden emir almıyorlar. Bakın âyetin sonunda diyor ki Rabbimiz:

Hepsi bir yörüngede yüzüp gitmektedirler. Gece, gündüz, ay, güneş, yıldızlar her biri belli bir felekte yüzmektedirler. Evet tüm varlıklar Allah'ın yarattığı, Allah'ın tespit ettiği, Allah'ın belirlediği bir düzeni, bir yasayı, bir hayatı, bir programı yaşarlar, uygularlar. Anlayabildiğimiz kadarıyla bunun mânâsı yeryüzünde tüm bu varlıklar Rablerinin programına, Rablerinin yörüngesine girip, Rablerinin arzularına teslim olup bir hayat yaşarlar. Yâni bir felekte, bir yörüngede yüzüp gitmek demek, her varlık için kendisine Allah tarafından tahsis edilen programın devamının icrası demektir. Allah'ın belirlediği hayat programının icrası demektir. Allah güneşe, aya, yıldızlara bir yol, bir yörünge, bir program tahsis etmiştir ki onlar Rableri tarafından kendilerine tahsis edilen, çizilen bu programı aynen icra edip, yüzüp giderler. Yâni tüm bu varlıklar Rablerinin kendileri için belirlediği yörüngenin içinde hareket ederler.

Bu varlıkların tamamı böyle iken sadece insanlar Rablerinin bu dünyada imtihan gereği kendilerine verdiği iradeleriyle isterlerse Allah'ın yarattığı dinini, Allah'ın kendileri için belirlediği hayat programını kabul ederler, istemezlerse de reddederler. Diğer varlıklardan farklı yaratmıştır Rabbimiz insanları. Kul olmaya da, isyan etmeye de iradeleri vardır. Öyleyse tüm varlıklar Rablerine kulluk ederlerken, Rablerinin kendileri için belirlediği programını icra edip

dururlarken isterlerse insanlar Rablerine kulluğu terk etsinler. İsterlerse Rablerine isyana yönelsinler. Bu, insanların kendi kendilerini ateşe atmaktan başka Allah'a hiçbir zarar veremez.

Gerçi insanın da hür iradesinin dışındaki tüm hayatı Allah'ın yaratışına, Allah'ın yaratış yasasına, Allah'ın fıtrat yasasına göre hareket etmektedir. Evet insanın eli, ayağı, gözü, kulağı, kalbi Allah'ın emrindedir. Fıtraten zaten insan Allah'ın yasalarına boyun bükmektedir. Allah'ın yarattığı bu insan yaratılış yönünden üşümekte, acıkmakta, uyumakta, yorulmakta, hasta olmakta ve ölmektedir. Yâni insan fıtraten Allah'ın koyduğu yaratılış yasalarının dışına çıkamamaktadır. Yâni fıtraten insanın tüm azaları Allah'a kuldur.

İşte insan fıtrî hayatında böylece Allah'ın yasalarına boyun büktüğü gibi, günlük hayatında da Allah'ın yasalarına boyun bükmek zorundadır. Değilse fıtrî hayatında Allah'ın yasalarına boyun büken bu insan, günlük hayatında başkalarının yasalarına boyun bükerse, hayatının birinde Rabbinin İlâhî yasalarına, ötekisinde de beşer yasalarına teslim olursa, yâni iki Rabbi, iki İlâhı olursa onun, yâni onun fıtrî hayatıyla günlük hayatı çatışma içine girerse o zaman bu ikisi arasında insan ezilip gidecektir. Çatışan bu iki hayat arasında insan mahvolup gidecektir.

İşte şu anda insanlığın bunalımlarının temeli budur. Hem ken-disiyle, yâni kendi fıtratıyla, hem de kendisinin dışındaki tüm varlıklarla böyle bir çatışma içinde olan bu insanlar nasıl huzura kavuşsun da? Mümkün müdür bu? Yâni düşünün göklerde ve yerdeki tüm varlıklar boyunlarındaki kulluk iplerinin ucunu Allah'a teslim etsinler, tüm varlıklar Allah'ın yaratış yasasına teslim olsunlar, Allah'ın programına göre hareket etsinler, ama insan onlarla çatışma içine girerek, onlardan ayrı bir yol takip ederek sonunda huzurlu ve mutlu olsun. Mümkün mü bu?

İnsanın bedeni, eli, ayağı, saçı, tırnağı Allah'ın yolunda yürüsün, Allah'ın fıtrat yasasına teslim olsun, ama iradesi desin ki ben bu yolda yürümeyeceğim. Ben Allah yasalarına teslim olmayacağım. İş-te yanılgı burada başlıyor. İşte bunalım burada başlıyor. Öyle değil mi? Bir mahallede, bir köyde, bir kentte çevresindeki insanlarla uyumsuzluk içine düşen bir insan, çevresiyle çatışma içine giren bir insan huzursuz olur da tüm varlıklarla, kendi organlarıyla çatışma içine giren insan bunalımların girdabına yuvarlanmaz mı? Allah'la çatışan bir insanın bu dünyada mutlu olması mümkün mü?

Öyleyse başka çaresi yok, insan da tıpkı öteki varlıklar gibi Allah felekinde, Allah yörüngesinde, Allah dininde, Allah programında bir hayatın içine girmek zorundadır. Tıpkı bedeni gibi, azaları gibi Allah yasalarına teslim olmak zorundadır. Öteki varlıklar gibi insan da kendisine gece hazırlayacağı

program içinde gündüz yüzüp gidecektir. Gece okunan âyetler, gece ilgi kurulan vahiy ona bir program çizecek ve gündüz o bu vahyin kendisi için çizdiği o kulluk programı dahilinde yüzüp gidecektir. Yâni tıpkı öteki varlıklar gibi Rablerinin kendileri için belirlediği hayat programını icra edeceklerdir.

Bundan sonra Rabbimiz Nübüvvet problemini, Risâlet konusunu gündeme getirecek. Bakın şöyle buyuruyor:

34. "Ey Muhammed! Senden önce de hiçbir insanı ölümsüz kılmadık, sen ölürsün de onlar bâkî kalır mı?"

Biz senden önce hiçbir beşeri ebedî kılmadık. Hiçbir beşere ebedîlik vermedik. Bu Allah'ın bir yasasıdır. Resuller de ölümlüdür. Sen öleceksin de, onlar bâkî mi kalacaklar? Bir gün sen de bu dünyaya veda edeceksin. Çünkü peygamberin Allah gibi yetkileri yoktur. Hayat ve ölüm peygamberin kendi elinde değildir. Peygamber Allah'ın yarattığı, Allah yasalarına teslim bir kuldur. O mükemmel bir kuldur. Evet ey peygamberim biz senden önce hiçbir insana, hiçbir insan cinsine ebedîlik vermedik. Evet her şey ve herkes kuldur ve herkes için bir zaman, bir ecel belirlemiştir Rabbimiz. Kendisinden başka her şey fânîdir. Her şey eceli geldiği zaman yok olmaya mahkumdur. Bâkî olan sadece bu kâinatın yaratıcısı ve yarattığı varlıkların yasalarının ve ecellerinin tayin edicisi olan Rabbimizdir. Öyleyse ey peygamberim:

Sen öleceksin de onlar ebedî mi kalacaklar? Sen öleceksin de onlar dünyaya kazık mı çakacaklar? Mekkeli kâfirler Rasulullah efendimizin ölümünü bekliyorlardı. Beddua ediyorlardı, ölsün, yok olsun diye. Nasıl da bozuk düşünüyorlar? Şimdi sen öleceksin de o kâfirler ölmeyecekler mi? Allah'ın Resûlü vefat etti de, Ebu cehiller yaşadı mı? Ölüme inananlar öldüler de, ölümü değil de yaşamayı seçenler ölümden kurtuldular mı? Cenneti seçenler öldü de, dünyacı kesilenler kurtuldular mı? Allah için cennet için, ebedî hayat için gözünü kırpmadan savaşa atılanlar öldüler de, Âd ve Semûd gibi âhireti unutup da dünyayı kıbleleştirenler, Firavunlar gibi dünyaya kazık çakma sevdasına kapılanlar ölmediler mi? Yeryüzünün en büyük saltanatına sahip Süleyman ve Dâvûd (a.s) lar öldüler de, Nemrutlar, Karunlar yaşamaya devam mı ettiler? Allah'a kul olanlar öldüler de kâfirler yaşadılar mı? Müslümanlar öldüler de ötekiler bâkî mi kaldılar?

Öyleyse ey şu anda yeryüzünde müslümanlara hayat hakkı tanımayanlar, Allah kullarına zulmedenler, zannetmeyin ki bu dünya, bu hayat devam edecek. Zannetmeyin ki ölmeyeceksiniz. Sizden öncekiler ölmediler mi? Sizden önceki kâfirler yaşıyorlar mı? Kim kur-tulmuş ölümden? Hangi taraf olursa olsun, ister tercihini Allah'tan yana kullanan, hayatını Allah için yaşayan müslümanlardan olsun, isterse hayatlarına Allah'ı karıştırmayarak kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamadan yana olan kâfir ve müşrik dünyadan olsun.

İster Allah'ın en sevgili peygamberleri olsun, ister en büyük Allah düşmanı olsun Allah herkes için ölümü yazmıştır. Kimse bu yasanın dışına çıkma imkânına sahip değildir. Çünkü:

35. "Her can ölümü tadacaktır. Bir imtihan olarak size iyilik ve kötülük veririz. Sonunda Bize dönersiniz".

Her nefis ölümü tadacaktır. Yeryüzünde Allah'ın genel yasasıdır bu. Mü'minler de ölecek, kâfirler de. Allah'a, Allah'ın elçilerine, Allah'ın kitaplarına iman edip bu imana bağlı bir hayat yaşayanlar da ölecek, iman etmeyip kendi kendilerine bir hayat yaşayanlar da ölecektir. Kendilerini yeryüzü tanrısı olarak ilân edenler de ölecektir, onların kulları da ölecektir. Hiç kimse ölümden kaçıp kurtulamayacaktır. Nereye kaçacaklar da? Bir ülkeden başka bir ülkeye, bir kıtadan başka bir kıtaya, dünyadan başka bir gezegene kaçsalar da Allah'ın ölüm yasasından asla kurtulamayacaklardır. Bu Allah'ın yeryüzünde koyduğu değişmez bir yasasıdır.

Nuh (a.s) da öldü, ona inanmayan, onunla kavgalarını sürdüren toplumu da öldü. Dünyayı cennetleştirip ebedî yaşayacaklarına inanan, ölümü akıllarının ucundan bile geçirmeyen Âd kavmi de öldü, onlara elçi olarak gönderilen Hûd (a.s) da öldü. Semûd toplumu da öldü, Sâlih (a.s) da, İbrahim (a.s) da gitti toplumu da, Süleyman (a.s) da gitti, Muhammed (a.s) da gitti. Mülk ve saltanat sahipleri de gitti, hiçbir şeyleri olmayan garibanlar da gitti. Mekke'de Allah'ın sevgili elçisine ve ona iman eden müslümanlara hayat hakkı tanımayanlar da gitti, müslümanlar da gitti. Yaratılmış olan hiçbir varlığının bu dünyada ölümsüzlük hakkı yoktur. Herkes ölümlüdür. Sadece bâkî olan Allah'tır.

Evet yaşadığınız bu dünya hayatında, bu imtihan salonunda bir imtihan olarak size iyilik ve kötülük veririz. Sonunda Bize dönersiniz. Demek ki hayatın ve ölümün sebebi imtihandır. Allah buyuruyor ki, sizi bu dünyada hayırla ve şerle deneyerek imtihan ediyoruz. Rabbimizin bu âyetinden anlıyoruz ki hayatın temeli işte bu imtihandır. Hayat baştan sona imtihandan ibarettir. İmtihanın konusu da ha-yır ve şermiş. Hayırla imtihan, şerle imtihan. İyilikle imtihan, kötülükle imtihan. Kolaylıkla imtihan, zorlukla imtihan. Varlıkla imtihan, yoklukla imtihan. Savaşla imtihan, barışla imtihan. Hastalıkla imtihan, sağlıkla imtihan. Zaferle imtihan, mağlubiyetle imtihan. Hayatla imtihan, ölümle imtihan. İmanla imtihan, küfürle imtihan. Soğukla imtihan, sıcakla imtihan. Açlıkla imtihan toklukla imtihan. Evlenme ile imtihan, boşan-mayla imtihan. Kazanmayla imtihan, kaybetmeyle imtihan. Her an, her saniye bir imtihanın içindeyiz. İmtihanın dışında bir tek saniyemiz bile yoktur. Bir an bile gaflet etmeden sürekli bu imtihanın şuurunda olmak zorundayız. Ne zamanki bir imtihanda olduğumuzu unuttuk, ne zamanki bu imtihandan gaflet ettik bilelim ki kaybımız başlamış demektir.

Ve yaşadığımız bu imtihanın sonunda Allah'a döndürüleceğiz. Bir gün gelecek, bir ölüm bizi O'nun huzuruna götürecek. Ya-şadığımız hayatın hesabını ödemek üzere Rabbimizin huzuruna gideceğiz. Hiç kimsenin bundan kaçıp kurtulması, unutulup sümenaltı olması, Allah'ın sorgulamasından kurtulması mümkün değildir.

36. "İnkârcılar seni gördükleri zaman, şüphesiz, seni alaya almaktan başka bir şey yapmazlar. "Sizin İlâhlarınızı diline dolayan bu mudur? "derler ve Rahmân'ın Kitabını işte onlar inkâr ederler."

Evet kâfirler seni gördükleri zaman, seninle karşı karşıya geldikleri zaman seninle alay ediyorlar, seni alay konusu yapıyorlar. O kendilerine Allah'ın bir rahmet kapısı olarak gönderdiği peygamber, o kendilerine Allah'ın en büyük lütfu olan peygamber, o erdemli peygamber kendilerini sadece Hakka çağırdığı halde, hayra dâvet ettiği halde, ateşten, cehennemden cennete çağırdığı halde, onlardan ha-yırdan başka bir şey istemediği halde onu gördükleri zaman alay edi-yorlardı. Kendilerini üstün bir konumda, peygamberi de alçak bir konumda görerek gülüyorlardı. Allah elçisini alay konusu ediyorlardı.

İşte bir peygamber ve işte onu alaya alan, ona değer vermeyen bir kâfir ve müşrik güruhu. Tarih boyunca bu hep böyle olmuş-tur. Tarih boyunca tüm Firavunların, tüm kâfirlerin ve küfür sistemini ayakta tutmaya çalışan insanların tamamının yaptığı iş budur. Al-lah'ın âyetlerini ve Allah'ın elçilerini alaya almak ve onlarla dalga geçmek. Allah'ın hak elçilerinin kendilerine getirdikleri âyetleri dinleyip onlar üzerinde düşünmek ve bir karara varmak yerine, düşünüp taşındıktan sonra onları kabullenmek veya bir delille onları reddetmek yerine alaya alarak gülüp geçiyorlar. Neden? Çünkü sepetleri boştur adamların. Dağarcıklarında onu değerlendirecek sermayeleri yoktur adamların. Kafalarının içi bomboştur adamların.

Bütün sermayeleri sadece gülmek, alaya almak ve reddetmek. Tek yapabilecekleri şey alay etmek, tekzip etmek, yalanlamak, karşı çıkmak, susturmak, asmak, kesmek, tehditler savurmaktır. Her devirde bu böyledir. Her devirde kâfirlerin, müşriklerin, küfrü ve şirki yasallaştırıp ayakta tutmaya çalışanların karakteri budur işte. Halbuki herhangi bir kimseden bir söz duyulunca onu dinlemek, anlamaya çalıştıktan sonra ya kabullenmek, ya da delilleriyle reddetmek icap etmektedir. Ama bu hainler anlamadan, dinlemeden peygamberi redde-diyorlar, onu alaya alıyorlar ve şöyle diyorlar:

Sizin İlâhlarınız hakkında ileri geri konuşan, İlâhlarınızı diline dolayan bu mu? Peygamber efendimiz onların putlarını, ilâhlarını eleştiriyordu. Onların hayatlarını, inanışlarını sorguluyordu. Hakaret etmiyordu, sövmüyordu onlara ve

putlarına, ama onların akıllarını er-direbilmek için, yanılgılarını, sapıklıklarını ortaya koyabilmek için şöyle diyordu: Şu hiçbir fayda ve zarar sağlamaya gücü yetmeyen, hayatınızda hiçbir etkileri, yetkileri olmayan, kendilerini bile yaratmaktan âciz cansız varlıklara mı tapınıyorsunuz? Bunların hiç birisi Allah berisinde İlâh değillerdir.

Ne Lat, ne Uzza, ne Hubel, ne de başkaları gibi cansızlar, ne de canlı ekonomik tanrılarınız, ne sosyal ve siyasal tanrılarınız, ne hukuk tanrılarınız, ne oyun ve eğlence tanrılarınız, ne sanat tanrılarınız ve tanrıçalarınız, ne siyasal tanrılarınız, ne bilim tanrılarınız, ne şifa tanrılarınız, ne eğitim tanrılarınız asla İlâh olamazlar. Bunların hiç birisi Allah yetkilerine, Allah sıfatlarına sahip değildir. Göklere ve yere egemen, kullarının hayatına egemen tek İlâh vardır, O da Allah'tır diyordu.

Kimileri ekonomiyi ben bilirim, ben ekonomi tanrısıyım! Kimileri siyaseti ben bilirim, ben siyaset tanrısıyım! Kimileri hukuku ben bilirim, ben hukuk tanrısıyım! Kimileri hayatın sahibi benim, ben tanrıyım! Kimileri şifa benim elimdedir, ben şifa tanrısıyım! Kimileri diyor ki dinden ben sorumluyum, dini ben bilirim! Kimileri kutsal mekânların sahibi benim! Diyerek tanrılıklarını iddia ediyorlar. Bir sürü tanrı taslağı var piyasada. İşte aynen şu bizim toplum gibi müşrik bir toplum içinde Allah'ın Resûlü Allah'tan aldığı vahiyle insanları uyarıyordu. Kendilerini hayra, Hakka ulaştırmak için çırpınan rahmet peygamberini anlayamadılar o insanlar da, bu mu diyorlardı şu İlâhlarınızı diline dolayan? Bu mu şu İlâhlarınızın aleyhinde konuşup duran?

Halbuki onlar Rahmânın zikrine karşı gafildiler. Rahmânın zik-rinden gaflet içindeydiler, bilmiyorlardı, anlamıyorlardı. Rahmânın zik-ri, Rahmânın gündeme alınması demektir. Rahmânın zikri, Rahmâ-nın Kitabının, Rahmânın âyetlerinin okunması, anlaşılması, tezekkür ve tefekkür edilmesi demektir. Rahmânın istediği hayatın hatırlanıl-ması ve uygulanması demektir. İşte onlar Rahmânın zikrinden habersizdiler. Eğer onlar Rahmânın zikrine yönelselerdi, Rahmânı gündemlerine alsalardı, Rahmânın Kitabını ellerine alsalardı, Rahmânın âyetleriyle ilgilenselerdi elbette kazananlardan olacaklardı. Ama Rahmânın zikrinden, Rahmânın Kitabından, Rahmânın âyetlerinden gaflet içinde olanlar, Kitaba ve peygambere kulak vermeyenler kaybettiler. Onlar bugün dünyada kaybettikleri gibi, yarın âhirette de kaybedecekler.

37. "İnsan aceleci olarak yaratılmıştır. Size âyetlerimi göstereceğim, bunu Benden acele istemeyin."

Evet insan aceleden yaratıldı. Acelecidir insan oğlu. İnsan dünyada hep aceleden yanadır. Allah'ın kitabında kendileri için sözünü ettiği âhiretin, hesabın kitabın, azabın, ikabın gelmesi konusunda acele ediyorlar. Bir azaptan söz

ediliyor, hani niye gelmiyor ya bu azap? diye alaylı bir şekilde acele ediyorlar. Kendilerini Allah'ın helâkiyle uyaran peygambere karşı haydi ne getireceksen getir ey peygamber de görelim diye acele ediyorlar. Azaplarına, helâklerine acele dâvetiye çıkarıyorlar. Evet insan acelecidir. Ama bu onun fıtrî bir özelliğidir. Yâni insan bundan, bu fıtrî özelliğinden kurtulamaz ama, elbette bunu hayra kanalize ederse hakkında hayırlı olacaktır.

İşte Rabbimizin buyurduğu gibi her zaman, her işimizde acele ediyoruz değil mi? Meselâ istiyoruz ki insanlar hemen kurtuluversinler. Tebliğimiz acele meyve versin. Anlattığımız insanlar acele ve kolayca değişsinler. Çevremizdekiler acele müslümanlaşıversinler. Veya dünyada yaptığımız kulluklar, iyilikler karşılığında acele mükafat bulalım. Acele karşılık görelim. Acele dünyada üstünlük buluverelim. Dünyada acele zafer elde edelim demelerimizin, aceleden yana olmamızın anlamsızlığı anlatılıyor burada.

Ama dünya konusunda aceleci olmak, dünyada istediklerinize acele kavuşmak veya mükafata acele ulaşmak, zaferi acele kucaklayıvermek konusunda, sakın ha sakın âhireti terk ettirici bir acelede bulunmayın diyor Rabbimiz. Dünya konusunda aceleci olmayacağız, ama âhireti kazandıracak bir konuda aceleci olacağız. Çünkü bakıyoruz ki Kur'an'da ve sünnette pek çok yerde hayır konularda acele etmemizin istendiğini görüyoruz. Hayırda acele edin diyor Allah'ın Resûlü. Öyleyse bize âhireti kazandıracak bir hayırda acele edeceğiz. Ama dünya konularında acele etmeyeceğiz.

Acele etmeyin, biz size âyetlerimizi göstereceğiz. Siz acele etseniz de Allah acele etmez ki. O'nun kimseden ne bir korkusu, ne de bir çekinmesi yoktur. Evet insanlar acele ediyorlar da bakın diyorlar ki:

38. "Doğru sözlü iseniz bildirin bu tehdit ne zaman-dır?" derler."

Eğer sâdıklarsanız, eğer sözünüzü ispat edicilerseniz bu va-ad ne zaman? Bu âyetlerin gerçekleşme zamanı ne zaman? Bu hesap kitap, bu cennet, bu cehennem ne zaman? Korkuttuğunuz bu âhiret, bu kıyâmet, bu tekrar diriliş ne zaman? İnsanlar ne zaman ölecekler? Ne zaman dirilecekler? Ne zaman müslümanlar cennete uçacak? Kâfirler ne zaman cehenneme yuvarlanacaklar? Yahut bu kitapta vaad edilen müslümanların galibiyetleri, müslümanların yeryüzünde hâkimiyetleri ne zaman? Bedir ne zaman? Fetih ne zaman? Yardım ne zaman? Nusret ne zaman? Diyorlar. Allah taraftarı şu müslümanların kölelikten kurtuluşları ne zaman? Allah bu kitaptaki müslümanlara vaadini, hükmünü ne zaman tamamlayacak? Ne zaman bu müslümanlar dünyada egemen duruma gelecekler? Bunu kâfirler de söylüyorlar. Allah'ın yardımıyla uzun bir yıkılıştan sonra İslâm dünyasının yavaş yavaş kendine gelmeye başladığı şu

günlerde müslümanlıklarının farkında olmadan bir hayat yaşayan müslü-manlar da söylüyorlar. Allah'ın zafer vaadi ne zaman?

39. "Bu kâfirler, ateşi yüzlerinden ve sırtlarından men edemeyecekleri ve yardım da göremeyecekleri zamanı keşke bilseler."

Ah böyle diyen kâfirler bir bilselerdi. Keşke gerçeği bir anlasalardı. Hangi gerçeği? Ateşi yüzlerinden ve sırtlarından men edemeyecekleri ve asla yardım da göremeyecekleri bir ortamı keşke bir dü-şünüp anlayabilselerdi. Bir gün gelecek böyle diyen, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın vadini, Allah'ın yargılamasını, Allah'ın cehennemini sorgulamaya çalışan bu kâfirler reddettikleri, alaya aldıkları cehennem ateşini yüzlerinden ve sırtlarından engelleyemeyecekler. Yüzlerindeki ateş azabına engel olamayacaklar. Sırtlarındaki yangın azabını defedemeyecekler. Kendilerine de hiç kimse yardım edemeyecek. Hiçbir yerden yardım göremeyecekler. Ah bu kâfirler yarın mutlak başlarına gelecek bu durumu bugünden bir bilselerdi, anlasalardı.

O günü bir anlasalardı bu zavallılar hiç isterler miydi acele onu? Ama Rahmânın zikrinden, Rahmânın âyetlerinden, Rahmânın Kitabından ve Rahmânın elçilerinden gafil bir hayat yaşayan zavallılar nereden bilecekler de bunu? Halbuki Rahmân olan, kullarına karşı kendilerinden daha merhametli olan Rabbimiz onları bu konuda uyarmıştır. Evet dün de, bugün de bu azap insanlara duyurulmuştur. Her bir dönem insanlığı içlerinden seçilen kutlu elçiler vasıtasıyla bu azapla uyarıldılar. İnsanlardan kimileri Rablerinin bu uyarısından nasibini alıp kurtulurken, kimileri de Rablerinin bu uyarılarıyla ilgilenmeyerek, kulak vermeyerek kaybettiler. İşte şu anda da Rabbimizin bu âyetleri tüm dünya insanlığını uyarmaya devam ediyor.

Keşke şu anda Allah'ın bu uyarılarına kulaklarını tıkayarak bir hayat yaşayan kâfirler neyi inkâr ettiklerini bir bilebilselerdi. Reddettikleri, alaya aldıkları cehennem ateşinin yüzlerini nasıl kavurup onu yüzlükten çıkardığını, sırtlarını nasıl dağladığını keşke bir anlayabil-selerdi. Allah'ın azabına karşılık kendilerine asla yardım da edilmeyeceğini bir anlayabilselerdi. Yarın mutlak sûrette gerçekleşecek böyle bir azap ortamını anlayıp keşke müslüman olabilselerdi.

40. "Belki aniden gelecek de onları şaşırtacaktır. Artık onu geri çeviremezler; kendileri de ertelenmez."

Evet o azap, o ateş, o dünya mağlubiyeti, o dünya yıkılışı an-sızın, hiç beklemedikleri bir şekilde gelecek de şaşırıp kalacaklar, hiçbir şey yapamayacaklar. Ve asla geri dönme imkânları olmayacak. Yâni kendilerine asla mühlet de tanınmayacak. Evet Allah müslümanlara vadini tamamlayıp ta

kâfirlerin dünyada yıkılışları bir başladı mı, hezimetleri bir başladı mı veya akılları baştan alan, yürekleri hoplatan kıyâmetin o korkunç sayhası bir başladı mı, Allah'ın melekleri onların defterlerini dürmek üzere yeryüzüne inmeye bir başladılar mı, rüzgarlar esmeye bir başladı mı, denizler kaynamaya, yıldızlar yerinden oynaya bir başladı mı artık onların zilletleri o gün çok daha büyük olacaktır.

41. "Andolsun ki, ey Muhammed! Senden önce birçok peygamber alaya alınmıştı da, alaya alanları, eğlendikleri şey mahvetmişti."

Peygamberim, eğer şu anda seninle alay ediyorlarsa bilesin ki senden önceki elçilerimizle de alay ettiler. Senden öncekiler de alaya alınmışlar ve bilesin ki kendilerini alaya alanlar sonunda hak ettikleri cezayı bulmuşlardır. Tabii bu âyet bir yandan Rasulullah efendimizi teselli ederken, öbür taraftan da onu yalanlamaya çalışanlar için de çok ciddi bir tehdit unsuru oluşturuyordu. Sizler ey peygamber düşmanları! Seleflerinizin başına gelenleri bekleyin! Onların âkıbetlerine hazır olun! diyordu. Çünkü sizden öncekiler de şu anda sizin tavırlarınızı takındılar. Benim elçilerimi alaya aldılar da işledikleri tüm kötülükleri, yaptıkları tüm pislikleri, küfürleri, şirkleri yakalayıverdi onları. Allah'tan habersiz yaşadıkları hayatlarının kötü sonucu sarıverdi onları.

Yâni inkâr ettikleri, alaya aldıkları azabın kuşatması altında buluverdiler kendilerini. İnkâr ettikleri, reddettikleri, alay edip durdukları azap, kıyâmet gerçeği kendilerini çepeçevre kuşatıvermiştir. Ve artık bundan kaçıp kurtulmaları da mümkün değildir. Sizler de şu an-da onu bekliyorsunuz. Dünyada müslümanlar karşısında rezil edici bir yenilgi, kahredici bir hezimet sizin için olduğu gibi, âhirette de da-yanılmaz bir azap var sizi beklemektedir. Rabbimizin bu tehdidi gerçekten hicretten iki yıl sonra gerçekleşiyordu. Çok geçmeden bu tehdit gerçekleşmiştir.

42. "De ki: "Geceleyin ve gündüzün sizi Rahmândan kim koruyabilir? Ama onlar Rablerinin Kitabından yüz çevirmektedirler."

Evet ey kâfirler, ey zalimler, hiç düşünmüyor musunuz? A-kıllarınız ermiyor mu sizin? Anlamıyor musunuz? Gece ve gündüz sizi Rahmândan kim koruyabilir? Rahmân olan Allah size bir zarar, bir azap göndermeyi murad etse gece, ya da gündüz O'ndan sizi kim koruyabilir? Evet kiminiz var sizin? Kime güvenip sığınıyorsunuz? Ki-mi koruyucu biliyorsunuz? Sığınağınız, korunağınız, barınağınız kim sizin?

Allah size bir zarar ulaştırmayı dilese, ya da Allah berisinde yerdeki ordulardan size bir zarar, bir hücum, bir saldırı gerçekleşse. Ordular üzerinize yürüse, sizi yok etmeye yönelik tehlikeler söz konusu olsa, böyle bir durumda

sizi koruyacak, kurtaracak Allah'tan başka kiminiz var? Kime güveniyor, sığınıyorsunuz? Yapabilecekleri, sığınabilecekleri hiç kimseleri yokken, bunu bile bile bu kâfirler:

Rablerine sığınacaklarken, Rablerinin koruması altına girip Onun istediği gibi bir hayatı yaşayacaklarken bilâkis bu kâfirler Rablerinin zikrinden yüz çeviriyorlar. Rablerini gündeme almaktan, Rablerinin Kitabına yönelmekten, Rablerine kulluğa yönelmekten yüz çeviriyorlar. Ne kadar garip değil mi? Rab ve İlâh Allah olsun, göklere ve yere egemen Allah olsun, güç kudret Allah'a ait olsun, hayatın ve ölümün sahibi Allah olsun, azabın, ikabın sahibi Allah olsun, cennetin cehennemin sahibi Allah olsun ve buna rağmen insanlar tutup böyle bir Allah'tan, böyle bir Allah'ın Kitabından, böyle bir Allah'ın hayat programından yüz çevirsinler. Olacak şey mi bu? Akıl işi midir bu?

43.“Yoksa kendilerini bize karşı savunacak İlâhları mı var? O İlâhlar kendilerine bile yardım edemezler. Katımızdan da yardım göremezler.”

Yoksa, yoksa onların güvenip bel bağladıkları tanrıları mı var ki onları bize karşı savunacaklar? Bize karşı, katımızdan olana karşı onları savunup koruyacak tanrıları mı var onların? Kime güveniyor bu adamlar? Kimi tanrı biliyorlar? Bizden kendilerine gelecek bir ölüme, bir helâke, bir mağlubiyete, bir hezimete, bir dünya azabına, bir dünya hastalığına, bir dünya depremine, zelzelesine, bir dünya tufanına, bir âhiret azabına, bir ateşe, bir cehenneme karşı kim koruyabilecek onları? Elleriyle işledikleri yüzünden Allah onlara bir kıtlık gönderse hangi ekonomik tanrıları kurtarabilecektir onları bundan? Bir sâri, bir toplumsal hastalık gönderse Allah, hangi şifa tanrıları kurtaracak? Bir felâket, bir azap gazap gönderse Allah hangi korumacı İlâh kurtarabilecek onları?

Halbuki onların şu anda Allah berisinde tanrı bilip kendilerine sığındıkları, kendilerine kulluk ettikleri, yasalarını uyguladıkları bu yapay tanrıları ve tanrıçaları bırakın onlara bir fayda ve zarar sağlamayı, kendilerine bile yardımda bulunamazlar. Bana şirk koşmaya, ortak bilmeye çalıştığınız bu tanrı taslakları bırakın sizi korumayı, onlar kendi nefislerini bile koruyamazlar. Allah'tan, Rablerinden ken-dilerine gelebilecek bir belâyı, bir azabı, bir ölümü def etmeye bile gücü yetmeyen bu insanlar nerde kaldı size yardım edip sizi benden geleceklerden koruyacaklar? Kendilerine gelen açlık gibi, yorgunluk gibi, hastalık gibi, ölüm gibi bir sıkıntıyı bile defedemeyen bu varlıklar nerde kaldı sizin sıkıntılarınızı giderebilecekler?

Evet bu adamlar nasıl sizin arzularınıza, isteklerinize cevap verebilecekler? Sizi hem dünyada, hem de Ukba'da nasıl mutlu edebilecekler? Ne yapabilecekler bunlar sizin için? Ölümü engelleyebilecekler mi? Ölüm döşeğine yattığınız zaman, iki saatliğine olsun onu geciktirebilecekler mi?

Zamana iki dakikalığına söz geçirebilecekler mi? Gökten iki damla yağmur indirebilecekler, yerden bir tek bitki bitirebilecekler mi? Kendilerine bile sahip olmayan bu tağutlar nerde kaldı arkalarından giden enayilere bir şey sağlayabilsinler?

Evet o sizin Allah'a ortak koşup yasalarını Allah yasalarına tercih ettiğiniz, hayatınızı düzenleme konusunda Allah'tan daha bilgili kabul ettiğiniz varlıklar, onlar kesinlikle size hiçbir yardımda bulunamazlar. Buna onların güçleri yermediği gibi, güçleri yetse bile size yardımda bulunmayı asla istemezler onlar. ***"İstetaa"*** kelimesinde bu mânâ da vardır. Yâni onlar size herhangi bir yardım sağlamaya, sizi korumaya güç yetiremezler, güç yetirseler bile bunu asla istemezler demektir. Çünkü onlar başkalarına vermeye değil, almaya alışmış varlıklardır. Başkalarını korumaya değil, başkaları tarafından korunmaya alışmış varlıklardır. Sizler tarafından korunan, sizler tarafından beslenen bu âcizlerden ne bekliyorsunuz?

Onlar sizi koruyamadıkları gibi bizden herhangi bir yakınlıkta da bulunamazlar. Yâni bizim yanımızda bir yakınlıkları, bir şefaat hakları da yoktur onların. Bizim katımızda kendilerine şefaatçi de bulamazlar. Ne kendi kendilerini koruyabilirler, ne de onlar yüzünden birileri korunur.

44. "Biz bunlara ve babalarına geçimlikler verdik de ömürleri uzadı; şimdi memleketlerini her yandan eksilttiğimizi görmüyorlar mı? Üstün gelen onlar mıdır?"

Bilâkis biz onlara ve atalarına pek çok nîmetler, geçimlikler verdik. Dünyada onlara imkânlar, fırsatlar verdik. Ta ki onlara bu dünyada tanıdığımız ömürleri uzadı da, sağlıkları, sıhhatleri, bollukları, nîmetleri uzadı da, güçleri, kuvvetleri, mülkleri saltanatları uzadı da 70,80 yaşlarına geldiler. Küfürlerine rağmen biz onların üzerinden nîmetlerimizi eksik etmedik. Şu andaki kâfirleri düşünün. Veya meselâ Nuh (a.s) karşısında 950 yıl peygambere isyan, Allah'a küfür içinde hayat yaşayanları bir düşünün. Şimdi Allah'ın kendilerine yıllarca imkân tanıdığı bu kâfirler:

Görmüyorlar mı yeryüzünü etrafından eksilttiğimizi? Hâlâ görmüyorlar, düşünmüyorlar, anlamıyorlar mı yeryüzünü etrafından eksiltmeye başladığımızı? Farkında değiller mi bunun? Allah'ın kendilerine uzun uzun ömürler verdiği bu kâfirler yavaş yavaş etraflarının nasıl eksiltilip daraldığını görmüyorlar mı? Her geçen gün küfrün ve şirkin aleyhine İslâm'ın gönüllere nüfusu, Allah dâvâsının adım adım kalplere yürümesi, İslâm coğrafyasının

genişlemesi, küfür ve şirk coğrafyasının daralması, küçülmesi anlatılıyor. Görmüyorlar mı ki biz arzda ilerlemekteyiz. Görmüyorlar mı ki bizim dâvâmız, bizim mesajımız Arabistan yarımadasında hızla yayılıyor. Bizim mesajımızın yayılışı karşısında, mesajımızı yayanlarla birlikte bizim de yürümemiz, bizim de birlikte olmamız karşısında küfür ve şirk dünyası daralıyor. Küfrün ve şirkin etkisi azalıyor. Kâfirlerin etki sahâları daralıyor. Egemenlikleri sarsılıyor. Köleleştirdikleri müslümanlar birer birer uyanıyorlar. İslâm dünyası birer birer kâfirlerin egemenliklerinden kurtuluyorlar.

Görmüyorlar mı bu âyetleri? Allah'ın kâfirlerin elebaşlarını yok ettiğini görmüyorlar mı? Kâfirlerin yok edilişi bazen müslümanların eliyle olur, bazen de Allah kendi kendilerine onların yok edilişini sağlayıverir. Daha dün müslüman kanına doymayan zalim İzak Rabini kim yok etti? Müslümanlar mı yok etti? Allah kendi kendilerine yok et-tiriyor zalimleri? Veya geçmiş dönemlerde ülkemizdeki din düşmanlarını birbirlerine kırdırmadı mı? Bazen bir fâsıkla da Allah düşmanlarını yok edip dinini yüceltiverir.

Evet Allah kâfirlerin egemenliklerini, güçlerini eksiltiyor, bunu görmüyorlar mı? Etraflarını daraltıyor. Tabi bu âyeti önce Mekke için düşünürsek, Rabbimiz her gün bir kaç insanı müslüman yaparak kâ-flerin sınırlarını, sayılarını daraltıyordu, bunu görmüyorlar mı? Kölelerini kaybediyorlardı. Her gün bir küfür beldesinin İslâm beldesine katılmasını, her gün bir küfür ailesinin İslâm ailesine katılmasını ve böylece etraflarının daraldığını görmüyorlar mı? Hattâ kendi oğullarının bile müslüman olduklarını görmüyorlar mı? Kendi egemenlik sahâlârının evlerinin içinde bile daraldığını, bitmeye başladığını görmüyorlar mı? O gün böyle olmuştu, bugün de böyle olacak Allah'ın yardımıyla. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Şimdi ne bekliyor bu kâfirler? Bunu göre göre hâlâ galibiyet mi bekliyorlar? Müslümanlar karşısında üstün gelenler, galip olanlar onlar mı olacak? Galip gelenler onlar mı olacak, yoksa Allah mı? Bunlar kiminle savaştığının farkında değiller mi? Bugüne kadar kim baş edebilmiş Allah'la? Göklerde ve yerde egemen olan Allah'sa, mutlak güç kudret sahibi Allah'sa, Allah'ın dilemesiyle onların çocukları bile, vatandaşları bile müslüman oluyorsa kesinlikle bilelim ve inanalım ki galip gelen de Allah olacaktır, Allah taraftarları olacaktır.

45."De ki: "Ben ancak sizi vahy ile uyarıyorum" Uyarıldıkları zaman, sağırlar çağrıyı duymazlar."

Ey peygamberim, sen de ki onlara ben sizi vahiyle uyarıyorum. Benim istinat noktam, hareket noktam, uyarım vahiydir. Ama in-sanları benim vahyimle uyardıktan sonra da sakın peygamberim, yo-la gelmediler diye,

uyarıya müspet cevap vermediler diye üzülme. Çünkü uyarıldıkları zaman sağırlar dâveti işitmiyorlar. Sağırlar işitmeyecekler. Sağırlar dâvetle ilgilenmeyecekler. İşte peygamberin görevi budur. Peygamber Allah'ın emriyle insanları vahiyle uyaracak. İnsanlara vahyi duyuracak, ama unutmayacak ki bu dâvet karşısında sağırlar da olabilecek.

Dolayısıyla yeryüzünde peygamber yoluna, peygamber misyonuna sahip çıkan, peygamber sorumluluğunu üstlenen Müslü-manların görevi de işte budur. Ey peygamberim, de ki, ben sizi va-hiyle uyarıyorum. Emrin ilk muhatabı Rasulullah efendimizdir. Rab-bimizden bu emri ilk alan Rasulullah efendimizdir. Ama onun şah-sında kıyâmete kadar bu emri alan müslümanlar da bununla sorum-ludur. Nasıl ki bu emri alan Rasulullah efendimiz Mekke'de bir tek ev, bir tek insan kalmayacak biçimde Allah âyetlerini, Allah vahyini insanlara duyurmuşsa, bu dünyadan ayrılacağı ana kadar bu mesajla insanları uyarmaya devam etmişse, onun yolunun yolcusu olarak bizler de Rabbimizin bu emrini yerine getirmek ve ulaşabildiğimiz tüm insanlığı vahiyle uyarmak zorundayız.

Bu âyet Rasulullah efendimizin risâletini tescili oluyordu. Yâni Rasulullah efendimizin ben sizi vahiyle uyarıyorum sözünün, iddiasının tesciliydi bu âyet. Allah'ın Resûlü bu âyetin inişinden önceki dönemlerde insanları Allah vahyiyle uyarıyordu. Peygamber olup yeryüzünde Allah sözcülüğünü üstlendikten sonra peygamberimiz sürekli insanları cennetle, cehennemle uyarıyor, müjdeliyor, korkutuyor ve Allah'a kulluğa dâvet ediyordu.

Ama eğer şu ana kadar hayatımızda vahiy yoksa, vahiyle uyarı yoksa, uyarılarımız vahye dayanmıyor, vahiyden kaynaklanmıyorsa, vahyin dışında, Allah âyetlerinin dışında başka şeyler duyuruyorsak insanlara, o zaman elbette bu sözü söyleme hakkımız olmayacaktır. Yâni hem kendi dünyamızda âyetler yoksa, hem de insanlara yaptığımız konuşmalarda âyetler yoksa, o zaman bunu demeye hakkımız olmayacaktır. Öyleyse eğer şu ana kadar hep vahiyle konuşmamış-sak, vahiyle beraber olmamışsak, insanları vahiyle uyarmamışsak bu âyeti duyduğumuz şu andan itibaren vahyi tanıma ve hem kendimizi hem de dışımızdaki insanları vahiyle uyarma yoluna girelim inşallah. Böylece bu âyetiyle Allah'ın bizden istediğini yapmayı, Allah'ın bizi görmek istediği noktaya gelmeyi becerelim Allah'ın izniyle.

Evet Allah'ın Resûlü insanları vahiyle uyarıyordu, ama sağırlar bu uyarıyı, bu dâveti işitmiyorlardı. Yâni Allah yeryüzüne vahiy gibi en büyük nîmetini indirsin, yeryüzüne kendi bilgisini sunsun, bu iş için insanların arasından sözcü olarak şerefli bir elçi seçsin de bu insanlar hâlâ bu elçinin mesajına kulak vermesinler. Ve şu anda da peygamber yolunun yolcuları kendilerine hâlâ bu mesajı sunmaya devam ettikleri halde bu insanlar buna

ilgisiz kalsınlar. Canları isterse. Bunun zararı bu işitmeyenlere aittir. Değilse hiçbir zaman bunun zararı ne bu dâvetin sahibi olan Allah'a, ne sadâkatle bu mesajı insanlara ulaştıran peygambere, ne de peygamber misyonunu üstlenerek gece gündüz kendilerini vahiyle uyarmaya çalışan müslümanlara ait değildir.

46. "Rabbinin azabından onlara bir esinti dokunsa: "Vah bize! Doğrusu biz haksızdık" derler."

Evet her ne zamanki Rabbinin azabından bir nefha, bir esinti onlara dokunsa, hemen cıyak cıyak ötmeye başlarlar. Kendilerine Rabbinden bir azap haberi yaklaştırıldığı zaman hemen zalimliklerini, Allah karşısında güçsüzlüklerini anlayıp vah bize, yazıklar olsun bize, biz zalimlerden olduk derler. Rablerinden kendilerine gelebilecek ufacık bir nefha bile, küçücük bir zarar bile onların zalimliklerini anlamalarına yetmektedir. O kadar âciz ki bu insanlar ufacık bir sarsıntı, ufacık bir hastalık, ufacık bir ekonomik kriz bile zalimliklerini itiraflarına yetmektedir.

Bu durum belki Allah'ın insan fıtratına koyduğu ve yerinde kullanıldığı zaman insanın hayrına sebep olabilecek iyi bir özelliktir. Başlarına Allah'tan ufacık bir belâ geldiği zaman, Allah'ın küçük bir azabıyla, uyarısıyla karşı karşıya geldikleri zaman, başları daraldığı zaman hemen Allah'ı hatırlayıp ya Rabbi! diyebiliyorlar. Allah karşısında tavırlarını yargılayıp ya Rabbi yazıklar olsun bize, meğer biz zalimlik etmişiz diyebiliyorlar. Kendi zulümlerini idrak edip kavrayabiliyorlar. İşte Rabbimizin onların fıtratlarına koyduğu bu özellikleri sebebiyle bu insanlar daha büyük belâlarla, daha çetin azaplarla karşı karşıya geldikleri zaman Rablerine kulluğa dönebilirler. Bu onların müslüman olmalarını sağlayabilir.

Gerçekten bakıyoruz her bir dönem peygamber karşısında zalimane davrananların, Allah ve elçileriyle en büyük savaş verenleri bu fıtrî özellikleri sayesinde yavaş yavaş da olsa İslâm'a döndüklerine şâhit oluyoruz. Yâni insanlar tüm âcizliklerine rağmen yaratıcılarına kafa tutacaklar, yaratıcılarının elçilerine zulmedecekler, Rabbim Allah diyen insanlara hayat hakkı tanımayacaklar, yeryüzünde Allah'ı diskalifiye ederek kendi Rabliklerini, kendi İlâhlıklarını iddia edecekler, ama günün birinde Rabbimiz kendilerine ufacık bir azap, ufacık bir baş ağrısı gönderecek ve bu insanlar hatalarını anlayacaklar, zalimliklerini anlayacaklar, yazıklar olsun bize biz zalimlerden olduk diyecekler.

Evet bu itiraf, bu yargı böyle diyenler için onlar namına gerçekten güzel bir şeydir. Ama Allah azaplarıyla, Allah uyarılarıyla karşı karşıya geldikleri halde hiç tınmayan, hiç sarsılmayan, Allah'ın uyarılarını kendi kendilerince bir yoruma tabi tutup, bunlar tabii olaylardır. Bunlar önceden de olan olağan hadiselerdir. Atalarımız da bu tür ha-diselerle karşılaşmışlar. Bunlar normal

şeylerdir diyerek bu tür imtihan konularından ibret almayan insanların, toplumların Allah'a dönmeleri mümkün olmayacaktır.

Evet elleriyle işledikleri şeyler sebebiyle merhameti bol olan Rabbimiz hemen onları yakalamayıp merhameti gereği onlara uyarıcılar, belâlar, mûsibetler göndermiş. Kıtlıklar, hastalıklar, bitler, çekir-geler, tufanlar göndermiş. Gökten yağmurlarını kesivermiş. İnsanları birbirlerini kıracak, birbirlerini yiyecek duruma getirmiş. Ama insanlar Allah karşısında kendi durumlarını sorgulayıp, bu gelenlerden dersler çıkarıp, yahu biz suçluyuz, biz zulmediyoruz da onun için bütün bunlar başımıza geliyor diyerek Allah'a kulluğa yönelmemişler. İşte insanların, toplumların kaybı burada başlıyor. Çünkü Allah'ın gönderdiği bu uyarıcılar aslında insanların, toplumların uyanmalarına sebep olmalıydı. Ama bugün bu tür azaplarla uyanmayanlar yarın o büyük azapla uyanacaklar. Uyanmaz komaz olsunlar. Ne kıymeti olacak ta bu uyanmanın?

Eğer Allah'ın rahmeti gereği toplumlara gönderdiği bu belalar, bu azaplar karşısında bağışıklık kazanmış, hiç tınmaz, hiç aldırış etmez hale gelmiş bir toplum içinde insanlardan bazıları çıkıp ta toplumu bu kötü gidişiyle uyarmazsa, onları vahiyle, Allah'ın âyetleriyle, kıyâmetle, azapla uyarmazsa, artık Allah'ın azabı o toplumu top yekun kaplayacaktır. O toplum top yekun azabı hakketmiş olacaktır. Ama Allah'la savaşa tutuşmuş, Allah'ın elçileriyle, Allah'ın diniyle sa-vaşa tutuşmuş bir toplum içinde insanlardan bazıları çıkıp ta, ey insanlar, Allah'ın size uyarıcılar olarak gönderdiği bu belâların, bu depremlerin, bu açlıkların, bu kıtlıkların, bu ekonomik sıkıntıların, bu ailevi ve toplumsal huzursuzlukların, bu sari hastalıkların, bu siyasal bunalımların temel sebebi bilesiniz ki önceki toplumlarda da görülen tabii olaylar, olağan hadiseler değildir. Bütün bunlar bizim zulümlerimizin neticesidir. Bizler Allah'a karşı, Allah'ın kitabına karşı, Allah'ın âyetlerine, Allah'ın elçisine karşı zulmettiğimiz için, hayatımızda Allah'ı diskalifiye ettiğimiz için, kitapsız bir hayat yaşadığımız için, peygambersiz bir hayat yaşadığımız için, Allah'a kulluktan kaçtığımız için Rab-bimizden gelen uyarılardır bunlar. Rabbimiz bütün bu belâlarla bizi uyarıyor. Bunlar Allah'ın bizi denemeleridir.

Gelin ey insanlar, bu uyarılardan ibret alalım da hep birlikte Allah'a yönelelim. Allah'a kulluğa yönelelim. Yıllardır kaçtığımız Rab-bimize tövbe edelim. Yönümüzü, kıblemizi Allah'a doğru çevirelim. Allah'la, Allah'ın Kitabıyla, Allah'ın elçisiyle barışık bir hayatın içine girelim. Günahlarımızdan, zulümlerimizden vazgeçip Rabbimize yalvarıp yakaralım da Rabbimiz bu belâlardan, bu çıkmazlardan, bu bu-nalımlardan bizi kurtarsın. Bizi sahil-i selâmete çıkarsın demek zorundayız. Demek zorundayız ki daha büyük, daha genel azaplardan bu toplumu, bu zavallı insanları kurtarmış olalım. Değilse Allah korusun böyle bir toplum içinde uyarıcılar da susarsa, onlar da evlerine,

işlerine çekilir, onlar da günahkârların üyesi olmaya başlarlarsa genel bir azaptan sonra bunu demenin, Allah'a yalvarıp yakarmanın hiçbir kıymeti kalmayacaktır. Çünkü, unutmayın ki bir gün gelecek:

47. "Kıyâmet günü doğru teraziler kurarız; hiç bir kimse haksızlığa uğratılmaz. Hardal tanesi kadar olsa bile yapılanı ortaya koyarız. Hesap gören olarak Biz yeteriz."

Allah kıyâmet günü adâlet terazisi koyacaktır. Evet artık kı-yamet günü hesap kitap başlayacaktır ve artık geriye dönüş imkânı da kalmayacaktır. Rabbimiz öyle âdil bir terazi koyacak ki insanın tüm amelleri bu terazide tartılacak. Bir ölçü, bir tartı vazedilecek ki yarın bizce meçhul, bizce malum değil o. Ama bizler mahiyetini bilmesek de, anlamasak da âhirete müteallik her bir iman konusuna olduğu gibi inanıyoruz. İnanıyoruz ki yarın Rabbimiz bizim amellerimizi tartmak, değerlendirmek için bir mîzan vazedecektir. Mü'minler için böyle bir mîzan konulacağını anlatan Rabbimiz Kehf sûresinin 105. âyetinde de kâfirler için terazi konulmayacağını, onların amellerini değerlendirmeye bile tabi tutmayacağını anlatır.

"Bunlar, Rablerinin âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr edenlerdir. Bu yüzden işleri boşa gitmiştir. Kıyâmet günü Biz onlara değer vermeyeceğiz." (Kehf 105)

Evet kâfirler için terazi konmayacak. Çünkü bunlar Rablerinin âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr eden kimselerdir. Allah'ın kendilerine yol göstermek üzere gönderdiği kitabının âyetlerini inkâr etmişler, Allah'ın âyetlerini örtmüşler, âyetleri gündemlerinden düşürmüşler, âyetlerden habersiz bir hayat yaşamışlar. Ve de O'na kavuşacakları günü hesaplarına katmadan yaşamışlar. Yaşadıkları bu hayatın sonunda kendilerinden hesap sorulmayacak zannederek yaşamışlar. Onun için tüm amelleri boşa gitmiştir kâfirlerin.

Rabbimiz buyurur ki biz onlar içim kıyâmet günü herhangi bir tartı da tutmayacağız. Onların amelleri asla değerlendirmeye tabi tutulmayacaktır. Amellerinin hiçbir değeri olmayacaktır yâni. Ne ya-parlarsa yapsınlar, isterse büyük büyük ameller işlesinler. Fabrikalar, yollar, köprüler kursunlar. Açları doyurup çıplakları giydirsinler. Değil mi ki tüm bu amellerinin yaptırıcısı Allah değil, hepsi boştur bunların.

Ya da onlar tüm çabalarını, tüm plan ve programlarını dünya adına harcamış kimselerdir. Yâni bunlar dünyayı kıble edinmiş, tüm plan ve programlarını dünyayı kazanmak adına yapmışlar. Dünyalık elde etmek üzere, dünyada zengin ve başarılı olmak üzere yapmış insanlardır. Onun içindir ki

yaptıklarının hiç birisi âhirete intikal etmeyecektir. Hiçbir amellerinin karşılığını görmeyeceklerdir.

Evet sadece mü'minler için konulacak bir terazi, bir mîzan. Kur'an ve sünnette ortaya konduğuna göre öyle bir terazi düşüneceğiz ki bu terazide kul kendisi tartılacak, sözleri, amelleri, düşünceleri, kelimeleri, eceli, rızkı her şeyi tartılacak. Hem ameli, hem imanı, hem düşünceyi, hem kişiyi o ameli işlemeye sevk eden niyeti, yâni adamın ciğerini, bağırsaklarını bile tartabilecek bir terazi konulacak yarın.

Evet Kur'an ve Sünnette ortaya konduğuna göre öyle bir terazi düşüneceğiz ki bu terazide kul kendisi tartılacak, sözleri, ameli, düşünceleri, kelimeleri, eceli, rızkı her şeyi tartılacak. Tabi biz hep iki kefeli bir terazi düşünüyoruz. Onun içindir ki tamam bu terazinin bir kefesine bizim amellerimiz konacaktır anladık da acaba bu terazinin öbür kefede ne olacak? diyoruz. Ama şimdi elektronik teraziler çıktı. Ve artık iki kefeye gerek olmadığını tek kefeli bir terazinin de olabileceğini gördük. Bir de şöyle düşünüyoruz. Tamam maddi şeylerin tar-tılabileceğini anlıyoruz da acaba madde olmayan amel, cisim olmayan düşünce, niyet nasıl tartılacak? Acaba bir söz, bir hareket nasıl ölçülecek? Bunu nasıl anlayacağız?

Hani yaşadığımız şu dünyada biz de tartarız değil mi? Bir şahsı, bir düşünceyi, bir hareketi bir tavrı biz de ölçüp tartarız. Meselâ hasan deriz şöyle bir tartıveririz ve yok ya onda hayır yoktur deyiveririz. Bir kooperatifte birine bir görev verilecekse hemen kendisine verilecek o göreve göre şöyle bir ölçüp tartarız onu ve deriz ki tamam bu işin ehli odur deriz, ya da olmaz bu iş onun işi değildir deriz. İşte Rabbimizin yarın koyacağı terazi, mizan hem ameli, hem imanı, hem düşünceyi, hem ameli, hem kişiyi o ameli işlemeye sevk eden niyeti, yani adamın ciğerini, bağırsaklarını bile tartabilecek bir terazi. Bizce malum olmayan hakikatler misallerle anlatılır. Meselâ Rabbimiz bizim görmediğimiz, duyularımızla idrak edemediğimiz gaybî bir konu olan cenneti anlatırken ırmaklar, Huriler, Ğılmanlar, elmalar, incirler, üzümler, atlas elbiseler, inciler, zebercetler vs ile anlatır.

Kâfirler için böyle asla bir mizanın konulmayacağını onların amellerinin kaale bile alınmayacağını anlatan Allah'ın Resûlü Abdullah İbni Mes'ud efendimizin incecik bacaklarına gülüşen kimselere şöyle buyuruyordu:

"Onun bacakları incedir diye gülmeyin, Allah'a yemin ederim ki o bacaklar mizanda Uhut dağından daha ağır geleceklerdir."

Hiçbir nefis, hiçbir kimse hiçbir şekilde zulme uğratılmayacaktır. Allah öyle güzel hükmedicidir ki hükmünde kullarına zerre kadar zulmetmez.

Hükmünde, kararında asla adâletsizliğe, zulme düşmez Rabbimiz. Gerek dünyada kendisine kendisinin istediği gibi kulluk yapmış, müslümanca bir hayat yaşamış müminlere, gerekse emirlerine, yasalarına isyan içinde bir hayat yaşamış olan kâfirlere adâletle bir hüküm verecek, adâletle karşılık verecek Rabbimiz. İnsanlar yarın bir kıl kadar, bir iplik kadar bile zulme uğramayacaklardır. Allah adına yaptıklarının, yaşadıkları hayatın karşılığını mutlaka göreceklerdir. Bir tek nefesleri, bir damla terleri bile zâyi olmayacaktır. Herkes dünyada ne yapmışsa, ne tür ameller işlemişse onunla karşı karşıya kalacak. Çünkü bu amelleri kendileri işlemiştir. Kendi amellerinin karşılığıdır bunlar.

Değilse yapmadıkları, işlemedikleri suçlardan ötürü Allah hiç kimseyi cezalandırarak zulmetmez. Ya da başkalarının günahlarını yanlışlıkla bir adamın defterine yazarak, işlemediği günahlardan ötürü ona zulmetmez. Veya yaptıklarının bir kısmını zâyi etmek sûretiyle Allah kimseye zulmetmez. Hayır hayır, Allah hiçbir haksızlık yapmaz, bunlar bu adamın bizzat dünyadayken kendi elleriyle işlediği amellerin değerlendirilmesidir. Allah âdil bir Melik olarak, âdil bir hükümdar olarak hükmünü verecektir. Tabi sadece o gün değil, bugün de adildir Rabbimiz.

Yâni Rabbimiz o gün kullarının amellerini değerlendirirken ne kadar adilse, bugün O'nun Kitabına göre, mîzanına göre, hayat programına göre hüküm vermek de o kadar adâlettir. Ve bu Kitabın, bu Mîzanın dışında da başka bir adâlet, başka bir doğru hüküm, başka bir doğru Mîzan da yoktur.

Evet hardal tanesi kadar bir amel bile olsa biz onu getirip teraziye koyacağız, onu değerlendirmeye tabi tutacağız diyor Rabbimiz. Zerre kadar, hardal tanesi kadar bir amel de olsa onu terazide söz konusu ederiz diyor. İster iyi bir amel olsun, isterse kötü bir amel olsun. Öyleyse Allah adına yaptıklarımızı, yapacaklarımızı asla küçük görmeyelim. Bunlar küçük, bunlar değersiz demeyelim. Büyük küçük fark etmez Allah adına verelim. Allah'ın rızasını kazanmak ve yarın defterimizde yazılı bulmak, teraziye konmak için en küçük amelleri bile ihmal etmeyelim. Yarım hurmayla da olsa, güzel bir çift sözle de olsa kendimizi cehennemden kurtarmaya çalışalım. İyilikler konusunda böyle olduğu gibi günahlar konusunda da, kötülükler konusunda da aynı hassasiyeti gösterip, küçük görülen günahlardan da sakınmasını bilmek zorundayız.

Hesap görücü olarak Allah yeter. Belki şu anda yaşadığınız hayatta kendi kendinize bir düzen dolap içine girerek, yaptığınız haksızlıklar konusunda kılıflar hazırlayarak, tüm çevreyi atlatmayı becermiş olabilirsiniz, ama unutmayın ki Allah sizi görmektedir. Allah tüm yaptıklarınıza şâhittir ve hesap görücü olarak yetmektedir. İşte tüm hayatımızda, tüm yapıp ettiklerimizde Allah bu hesap görücülüğü ile toplumu murakabesi altına alıyor. Yaşadığımız bu

dünyada sürekli kendisinin gözetimi ve kontrolü altında bir hayat yaşadığımızı unutmamamızı, bunu çok iyi anlamamızı, yaptıklarımızın tümünü kendisine lâyık bir şekilde muhsinler olarak yapmamızı istiyor Rabbimiz.

Öyleyse gelin ey insanlar, Allah kontrolünde olduğumuzu unutmadan yaşayalım. Bunlar bunlar küçüktür, bunlar bunlar değersizdir diye Rabbimizin istemediği kötülükleri işlemeye kendi kendimize cevazlar bularak cesaret etmeyelim, cüret etmeyelim. Küçük görerek güzel amelleri de işlemekten uzak durmayalım. Bir gün bu küçük gördüğümüz iyiliklerin bizi cennete götüreceğini, bu basit gördüğümüz kötülüklerin de bizi baş aşağı cehenneme yuvarlayacağını unut-mayalım. Haydin öyleyse hesabımızı buna göre güzel yapalım. Hesabımızı güzel görecek Allah huzuruna çıkmazdan önce, fırsat eldeyken O'nun hesap ölçülerine göre, O'nun kitabının mîzanına göre bir hayat yaşamanın, bir hesap ödemenin sıkıntısını bugünden yaşayalım. Tüm hayatımızı, tüm amellerimizi Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünneti belirlesin. Kitap ve sünnet desin biz öyle yapalım da öte âlemde hesabımız güzel çıksın inşallah.

48. "Andolsun ki, Mûsâ ve Harun'a eğriyi doğrudan ayıran Furkân'ı, sakınanlar için ışık ve öğüt olarak verdik."

Biz Mûsâ'ya ve Harun'a Furkân'ı verdik. Mûsâ (a.s)'a verilen Furkân Tevrat'tır. Harun (a.s) da Onunla birlikteydi. İkisi birlikte Allah'tan görev aldılar. Rabbimiz Tur dağında Mûsâ (a.s)'a elçilik verip kendisini şereflendirince Mûsâ (a.s) bu şerefli görevi kardeşi için de istedi. Kardeşi Harun'un da elçilik göreviyle görevlendirilmesi konusunda Rabbine dua dua yalvarıp yakardı da Rabbimiz Onu da elçi seçti. Mûsâ (a.s) en güzel bir kardeşlik numunesi sergileyerek kardeşi için de hidâyeti istedi. Biz de bunu kendimize örnek alacağız. Biz de kardeşlerimiz için hidayet isteyeceğiz. Biz de kardeşlerimizin hidayeti için çırpınacağız. Biz de kardeşlerimizin şerefe, şerefli konumlara ulaşmasını isteyeceğiz.

Evet her ikisine de verilen Tevrat Furkân'dır. Tevrat'ın bir adı Furkân olduğu gibi, bizim Kitabımız Kur'an'ın bir adı da, bir özelliği de Furkân'dır. Furkân; fark eden, fark ettiren, ayıran demektir. Allah'ın kitaplarının böyle bir özelliği vardır. Yâni Allah'ın kitapları hakkı bâtıldan, bâtılı haktan ayırırlar. Bir de hakkı bâtılı, iyiyi kötüyü fark ettirirler kitaplar. Kitap onunla birlikte olan kişiye yolunu fark ettirir, hayatını fark ettirir. Kitapla beraber olan kişi hayatındaki tüm bozuklukları, tüm yanlışlıkları, tüm bozuk düzenlikleri fark ediverir. Kitapla birlikte oluverdiniz mi, hadiselere Kitabın gözlüğüyle bakıverdiniz mi o her şeyi size fark ettiriverecektir. Hayatınızdaki küfür alâmetlerini, şirk unsurlarını, nifak eserlerini ve tüm bozuk düzenlikleri kitapla fark ediverirsiniz. Kitapla tanışmamışsanız, kitapla beraber değilseniz bunları anlamanız mümkün olmayacaktır.

Öyleyse şunu kesinlikle bilelim ki bu Kitabı tanımadan, bu kitapla tanışmadan bizim hak ve bâtılı tanıma imkânımız yoktur. Kitaptan bağımsız olarak bir şeye iyi, ya da kötü deme yetkimiz yoktur. Haram, ya da helâl deme yetkimiz yoktur. Çünkü Kitabın iyi dediği iyidir, hak dediği haktır, bâtıl dediği de bâtıldır. Onun ötesinde hiç kimsenin değer yargısına itibar edilmez.

Evet Allah kitaplarının bir başka özelliği de, gerek Tevrat ve gerekse Allah'ın bu son Kitabı Kur'an aynı zamanda ziyâdır, ışıktır, nûrdur. İnsanlığın yolunu aydınlatan, küfür, şirk karanlıkları içinde ne yapacaklarını bilmez bir vaziyette kıvranan tüm dünya insanlığını aydınlığa çıkaran bir özelliğe sahiptirler. Karanlık bir dünyanın insanları, çözümsüz bir dünyanın insanları, bunalımlı bir dünyanın insanları kıyâmete kadar bu özelliğe sahip olan bu kitapla ancak aydınlığa çıkabilecektir.

Öyle değil mi? Eğer şu anda Allah'ın kendilerine gönderdiği bu ışığa sırt dönmüş, kitapla diyaloglarını kesmiş, şeytan vahiylerinin gündemlerinin içine dalmış, değer yargıları tefessüh etmiş bir dünyada, eğer şu anda Rabbimiz bizi kendi gündemleriyle, kendi değer yargılarıyla, kendi ışıklarıyla, kendi âyetleriyle karşı karşıya getirmeseydi biz ne yapardık? Hakkı, bâtılı, adâleti zulmü, iyiliği kötülüğü, doğruyu yanlışı biz nereden öğrenebilirdik? Tüm dünyayı kaplayan, tüm dünyayı etkisi altına alıp, tüm değer yargılarını altüst eden bu şeytan vahiylerinin arasında bizler Hakka nasıl ulaşabilirdik? Rahmeti bol olan Rabbimiz rahmetinin gereği olarak bize böyle Furkân bir kitap göndermeseydi, şu anda karanlık güçlerin egemen olduğu, karanlık güçlerin beyinleri kararttığı bir dünyada şu anda ulaştığımız aydınlığa nasıl ulaşabilirdik?

Bir de Allah'ın kitapları zikra'dır. Zikirdir. Gündemdir bu kitaplar. Müslümanın gündemidir. Müslümanın gündemini Allah'ın kitabı oluşturur. Rabbimiz hangi konunun gündem olmasını istiyorsa, hangi konuyu gündeme almamızı istiyorsa onu gündeme almak zorundadır müslüman. Rabbimiz hangi konunun düşünülmesini, hangi konunun konuşulmasını istemişse onu düşünmek, onu konuşmak zorundadır müslüman.

İşte şu anda peygamberleri gündeme almamızı istedi Rabbi-miz, biz onu gündeme aldık. Biraz sonra başka konuların gündem olmasını isteyecek ve onları gündemimize alacağız. Şeytan gündem-leriyle asla meşgul olmayacağız. Zaten Kitabı gündemine almayan insanlar mecburen şeytan vahiylerini gündemlerine alıyorlar. Kim bu Kitabın âyetlerini gündemine alırsa, hayatını bu kitapla düzenleme gayreti içine girerse, işte o muttakidir, kitapla yol bulan, hayatını Allah için yaşayan kimsedir. Bakın bundan sonra Rabbimiz muttakilerin özelliklerini anlatacak:

49. "Onlar görmedikleri halde Rablerinden korkarlar; kıyâmet saatinden de titrerler."

Evet o muttakiler, kitapla yol bulanlar, Allah'ın Kitabından istifade edebilme hakkına sahip olanlar, kitabın esrarını kendilerine açtığı insanlar, gıyaben Rablerinden korkan, gıyabında Rablerinden haşyet duyanlardır. Evet onlar Rablerini görmüyorlar, duyularıyla O'nu algılama imkânına sahip değiller, ama vahye imanları gereği, gayba imanları gereği, muhsin olmaları gereği Rablerinin sürekli kendilerini gördüğünü, sürekli O'nun kontrolü altında olduklarını bilirler ve gıyabında O'ndan haşyet duyarlar. Rablerine boyun eğenler, Allah'ı gücendirmekten korkarlar, Allah'ı razı edememekten korkarlar.

Ve bir de onlar saat konusunda, kıyâmet saati konusunda da tir tir titrerler. O saati hep gündemde tutarlar. Kıyâmetin hesabını kitabını bir an bile unutmadan bir hayat yaşarlar. Ne kadar da güzel kulluklar yapmışlarsa da hiçbir zaman kendilerini kesin cennetlik görmezler. Ne yaparlarsa yapsınlar, Allah'ın daha güzeline lâyık ol-duğunu ve cennete girebilmek için kesinlikle Allah'ın rahmetine muhtaç olduklarını hiçbir zaman hatırlarından çıkarmazlar. Acaba yapamadık mı? Acaba beceremedik mi? Acaba Rabbimizin hatırını kazanamadık mı? Acaba yaptıklarımız bizi ateşe mi götürüyor? diye tir tir titrerler. Âhireti, hesabı kitabı daima iki kaşlarının arasında hissederler. Rablerinden haşyet duyarlar. Acaba rızasına ulaşamadık mı? Acaba memnun edemedik mi? diye sürekli içlerinde bir endişe taşırlar. Hesabın kötüsünden, kötü hesaptan korkarlar. Rablerinden, Rablerinin rahmetinden ve cennetinden kesinlikle ümitlerini kesmemekle beraber, acaba mı ki? diye yine de korku içinde bir hayat yaşayarak her an daha iyiye, daha güzel bir müslümanlığa çabalarlar. Hayatlarına buna göre program yaparlar. Hayatlarının her bir saniyesine bu imanın mührünü vururlar. Evet işte böyle âhiret konusunda, ölüm ötesi hayatın hesabı kitabı konusunda müşfik olan, tir tir titreyen insanlardır muttakiler. Allah bizleri de onlardan eylesin inşallah.

50. "İşte bu, indirdiğimiz kutsal bir Kitaptır. Siz mi onu inkâr ediyorsunuz?"

İşte Azîz olan Allah'tan gelme Azîz olan ve müntesiplerini Azîz kılan bir zikir. İşte yeryüzünün en büyük gündemi. Hem de bereketli olan, berekete konu olan, berekete kaynak olan, kendisiyle birlikte olanların hayatlarını bereketlendiren, ona sarılanları, onunla hareket edenleri cennete ulaştıran bir zikir.

İşte şu anda yeryüzünde en büyük zikir olan, yeryüzünde en mübarek gündem olan bir kitapla beraberiz. Kim bu zikre tabi olursa, kim bu zikri gündemine alırsa, kim bu zikirle bir hayat yaşarsa, kim bu zikri okur, anlar,

konuşur ve insanlara ulaştırırsa, insanların gündemlerini bu zikirle oluşturma kavgası içine girerse, hep bunu konuşur, hep bunu gündeme getirirse kesinlikle bilesiniz ki yeryüzünün en mübarek insanı odur. Yeryüzünde tebrik edilecek tek insan odur. Hal böyleyken:

Siz böyle mübarek bir Kitabı, böyle tebrike şayan bir zikri inkâr mı ediyorsunuz? Onu reddetmeye mi çalışıyorsunuz? Onu gündemlerinize almamaya, onunla birlikte olmamaya, onu konuşmamaya, ona karşı ilgisiz kalmaya mı çalışıyorsunuz? Gündemlerinizi bu kitabın dışında başka şeylerle mi oluşturmaya çalışıyorsunuz? Başka şeyler konuşmaya, başka şeyler anlatmaya, başka şeyler dinlemeye mi çalışıyorsunuz? Şeytan vahiyleriyle oluşturduğunuz gündemlerinizin içinde Kitaba yer vermemeye mi çalışıyorsunuz? O zaman o gündemlerinizin bereketsizliği içinde mahvolup gitmeye hazır olun.

Evet Mûsâ ve Harun (a.s)'ların gündeminden sonra şimdi de bir başka kutlu peygamber gündeme alınacak.

51. "Andolsun ki, daha önce İbrahim'e de akla uygun olanı göstermiştik. Biz onu biliyorduk."

Evet İbrahim (a.s) gündem yapılıyor. Muhakkak ki biz daha önce İbrahim'e de rüştünü verdik. İbrahim'i rüşte ulaştırdık. Onu Sırat-ı Müstakime hidâyet ettik. Rızaya ve cennete ulaştıran yolu, hak yolu, İslâm yolunu, teslimiyet yolunu gösterdik ona. Raşit kıldık onu. Kitabın, vahyin yönlendirmesine tabi kıldık onu. Çünkü biz onu bilenlerden idik. Ona Rüştü, hakkı bâtıldan, iyiyi kötüden ayırt edebilme gücünü verirken, Biz onun buna lâyık olduğunu biliyorduk diyor Rab-bimiz. İşte Allah'ın kutlu elçisi İbrahim (a.s) Allah'ın lütfuyla, Allah'ın verdiği rüştle, Allah'ın vahyiyle hakkı hak, bâtılı da bâtıl bilerek, bâtıldan sarf-ı nazar edip, Hakka yönelerek bakın şöyle buyurdu:

52. "İbrahim, babasına ve milletine: "Bu tapınıp durduğunuz heykeller nedir?" demişti."

Rabbimizin rüşte ulaştırdığı İbrahim (a.s) babasına ve toplumuna dedi ki: Samimiyetle kulluk ettiğiniz bu putlar, bu heykeller, bu timsaller, bu semboller neyin nesi? Nedir bunlar? Ne anlama geliyor bunlar? Bunlar ne ki sizler karşılarında samimiyetle kulluk ediyor, söz-lerini dinliyor, arzularını yerine getiriyor, yasalarını uygulamaya çalışıyorsunuz? Kendi akıllarınızla, kendi ellerinizle ortaya koyduğunuz, kendi ellerinizle diktiğiniz, kendi hevâ ve heveslerinizle icat ettiğiniz bu putlar, bu sistemler, bu yasalar, bu âdetler, bu yönetmelikler neyin nesi? Benim Rabbimden getirdiğim dinimin karşısına çıkıp tutunmaya, savunmaya çalıştığınız, korumaya çalıştığınız bu timsaller neyin nesi? Sizin eseriniz değil mi bu sistemler? Siz kendiniz dikmediniz mi bu

putları? Siz koymadınız mı bu yasaları? Siz kendiniz koy-madınız mı bu kanunları?

Allah'ın sisteminin, Allah'ın mesajının karşısında şu savun-duğunuz, şu tutunduğunuz demokrasiyi kendiniz icat etmediniz mi? Ona tutunarak Allah sistemini dışlamaya mı çalışıyorsunuz? Allah dinine, Allah Rabliğine alternatif olarak diktiğiniz bu putları siz kendiniz kendi ellerinizle dikmediniz mi? Bu sistemleri kendiniz icat etmediniz mi?

Evet insanlar kendi kafalarından, kendi hevâ ve heveslerinden bir şeyler üretiyorlar ve onlara tutunarak Allah sistemiyle savaş vermeye kalkışıyorlar. Diktikleri bu putlara dokunulmazlıklar izafe ederek, onların kesin doğru olduklarını kabul ederek onların tartışılmasına bile izin vermiyorlar. Meselâ kendi elleriyle laiklik diye bir put dikiyorlar, ona öyle bir sarılıyorlar ki, öyle bir kutsiyet izafe ediyorlar ki, öyle bir dokunulmazlık veriyorlar ki onların kesin bâtıl olduğunu bilen insanlar bile ona ilişmekten korkuyorlar.

Evet adamlar kendi yaptıklarına sarılarak Allah yasalarıyla savaşmaya çalışıyorlar. Bunlar Allah'ınkinden daha üstün, bunlar Al-lah yasalarından daha doğrudur demeye çalışıyorlar. Meselâ kanun çıkarıyorlar, kendileri yasa yapıyorlar ve Allah'ın arzuları bu yasalarla çatıştığı zaman da eh ne yapalım yasalar böyle diyorlar. Ne yapalım yasalar izin vermiyor diyorlar. Peki kim yaptı bu yasaları? Kim dikti bu putları? Allah yasalarına göre örtünmek isteyen kızların karşısına kendi yasalarını çıkarıyorlar ne yapalım yasalar engel diyorlar.

Eskiden müşrik Araplar helvadan put yapıyorlar, bir süre tapınıyorlar, sonra acıkınca da onu yiyiveriyorlardı. Şimdi de aynen öyledir. Yasa yapıyorlar, bir süre o yasalara saygı duyup uyguluyorlar on-ları, ama daha sonra işlerine gelmeyince de o yasaları yiyiveriyorlar. Hani şimdi şu anda on sene önceki yasalar var mı? Nerede onlar? Halbuki o günlerde o yasalar yüzünden ne canlar yakmışlardı değil mi? Ama aradan bir kaç sene geçince kendi yasalarını, kendi putlarını kendileri yiyorlar.

Bütün bu yaptıklarınız sadece isimden ibarettir diyor Rab-bimiz. Sadece isim, altında da hiçbir şey yoktur. Meselâ adâlet di-yorlar, ama adâletin asına bile rastlamak mümkün değil. Hürriyet di-yorlar, eşitlik diyorlar, yasalar diyorlar, demokrasi diyorlar, laiklik di-yorlar, din ve vicdan özgürlüğü diyorlar, ama başörtülülere kan ağla-tıyorlar. İnsan hakları diyorlar, adâlet konseyi diyorlar, güvenlik konseyi diyorlar ama sadece isimden ibaret, altında bu isme lâyık hiçbir şey yok. Tüm dünyaya korkudan başka, zulümden başka hiç bir şey yaymıyorlar. Sadece isimden ibarettir bunların yaptıkları şeyler. Altını kazıdığınız zaman hiç bir çıkmaz. Sadece timsal ve sembolden ibarettir.

Evet İbrahim (a.s) böyle buyurunca toplum diyor ki bakın:

53. “Babalarımızı onlara tapar bulduk” demişlerdi.”

Evet diyorlar ki ey İbrahim, biz atalarımızı bunlara ibadet eder bulduk. Atalarımızı bu yolda bulduk. Biz atalarımızı bazı değerlerin bu temsilcilerine ibadet ve itaat eder bulduk. Dolayısıyla biz de atalarımızın yoluna tabi oluyoruz. Atalarımızın yoluna, anlayışına sahip çıkıyoruz. Onlar böyle deyince bakın Allah’ın elçisi çok tekitli bir ifadeyle şöyle buyuruyor:

54. “İbrahim: “Andolsun ki sizler de babalarınız da apaçık bir sapıklık içindesiniz” dedi”

Yemin üstüne yemin olsun ki, sizler de, atalarınız da apaçık bir sapıklık içindesiniz. Allah yanında hiçbir değer ifade etmeyen bu âciz varlıklara ibadet etmekle atalarınız da, onların yolunu körü körüne sürdüren sizler de çok büyük bir sapıklık içindesiniz.

Evet diyorlar ki biz aba ve ecdadımızdan böyle gördük. Aba ve ecdadımızı bunun üzerine bulduk. Aba ve ecdadımızı da bunları yapar bulduk. Eğer bu yaptığımız şeyler kötü bir şey olsaydı, elbette atalarımız yapmazlardı bunu diyorlar. Atalarımız da bunları yaptığına göre bunlar günah değildir diyorlar. Biz atalarımızı bir din, bir yol üzerine bulduk, biz de onların izleri üzerinde güdülüp gideceğiz. Onlar bizi nereye çekerlerse, nereye sürüklerlerse oraya doğru gideceğiz diyorlar.

Tıpkı şu anda müslümanım diyen insanlardan pek çoğunun kör bir taklidin peşine takılıp, dinlerinin aslını araştırma gereği duymadan atalarından intikal edenin doğruluğuna güvenerek onların izlerini takip ettikleri gibi. Bu tür insanların bizim toplumda çoğunlukta olduğunu görüyoruz. Ya da işte uydum cemaate diyerek çoğunluğun yaptıklarının doğruluğuna itikat eden ve hiç düşünmeden onların peşine takılan insanlar gibi. Allah korusun bu insanların ne amel edecek bir kitapları var, ne kitaptan haberleri var, ne de dayandıkları bir delilleri vardır. Onlar sadece cahil babalarının yoluna tabi oluyorlar. Diyorlar ki biz atalarımızı bir sebil üzere, bir yol üzere, bir mezhep üzere, bir tarz üzere, bir hayat programı üzere bulduk, biz de onların izleri üzerinde gitmekteyiz.

Atalar dini. Atalar yolu. Bunların işi gücü kör taklittir. Dinin te-mel kaynakları olan kitap ve sünneti tanıma ve amellerini onlara da-yandırma zahmetinden kaçan bu taklitçiler, atalarının sünnetine tabi olarak kolay yoldan doğru yolu bulabileceklerini zanneden zavallılardır. Bakın diyorlar ki İbrahim (a.s)’a:

55. “Sen bize gerçeği mi getirdin yoksa şaka mı ediyorsun?” dediler.”

Ey İbrahim, gerçekten sen bize bir hakla mı geldin? Bize gerçekten bir hak mı getirdin? Yoksa bizimle oyun oynayanlardan mısın? Gerçekten bu söylediklerin hak mı, yoksa bizimle dalga mı geçiyorsun? Bunları lâf olsun diye, eğlence olsun diye mi konuşuyorsun? Yoksa bu dediklerin doğru mu? Bizimle şaka mı ediyorsun, yoksa ciddi misin?

56. "O şöyle dedi: "Hayır; Rabbiniz, göklerin ve yerin Rabbidir ki onları, O yaratmıştır. Ben de buna şâhitlik edenlerdenim."

İbrahim (a.s) dedi ki, benim Rabbim, göklerin ve yerin Rab-bidir ki onları yoktan var edendir. Büyük atamız dikkat ederseniz hemen gerçeği yerine oturtuverdi. Rabbin yaratıcı özelliğini ortaya koyuverdi. Rab olanın, göklere ve yere egemen olanın, göklere ve yere söz geçirenin yaratıcı olması gerektiğini, yaratıcı olmayanların asla Rab ve İlâh olamayacağını, insanların hayatına karışamayacağını or-taya koyuverdi.

Evet şu hiçbir özellikleri olmayan, ne kendilerini, ne de başkalarını yaratma gücüne sahip olmayan, rızık verme, doyurma, koruma özellikleri olmayan, bırakın başkalarına, kendilerine bile bir fayda ve zarar sağlama güçleri olmayan, konuşamayan, yeme, içme özellikleri olmayan, sadece insanların kendi kafalarından uydurdukları bu varlıklara, bu putlara tapınanların ne kadar akılsız, ne kadar aptal olduklarını, bu aptalların sapıklıklarını ortaya koyduktan sonra bakın İbrahim (a.s)öyle diyordu:

Ey insanlar, bunların hiçbirisi Rab ve İlâh olamazlar. Bilâkis Rabbiniz, kendisine ibadet edeceğiniz, sözünü dinleyeceğiniz, yasalarını uygulayacağınız, hatırını kazanacağınız, boyunlarınızdaki kulluk iplerini eline vereceğiniz, çektiği yere gideceğiniz, dua edeceğiniz, sığınacağınız, saygı duyacağınız, hamd edeceğiniz Rabbiniz göklerin ve yerin de Rabbidir. O Rab şu anda tanrılaştırdığınız varlıklar gibi sadece yeryüzünün Rabbi değil, sadece belli ülkelerin Rabbi değil, sadece insanların Rabbi değil, gökler ve göktekilerin de, yerler ve yerdekilerin de Rabbidir. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'na boyun büküp teslim olmuştur. Göklerde ve yerde ne varsa hepsini yaratan ve hepsinin yasalarını belirleyendir O Rabb'tır. Şu sizin Allah berisinde tanrı kabul ettiğiniz varlıkların hangisinin böyle bir özelliği vardır? Hangi tanrı ve tanrıçanızın göklerde ve yerde egemenliği vardır? O Rabbin bir başka özelliği de:

Onları yoktan var etmesidir. Gökleri ve yeri, göktekileri ve yer-dekileri yoktan var edendir O. Peki Allah özelliğine sahip başka biri var mı? Allah'tan başka yoktan bir şey var eden var mı? Hattâ işte bundan dolayı Allah'ı hayatlarında devre dışı bırakarak hiçbir şey ya-ratma özelliğinde olmayan bu sahte tanrılar egemenliğinde bir hayat yaşamaya çalışan müşriklerin yanılgıları

bilimlerinde de söz konusudur. Kendi kendilerine uydurdukları, kendi elleriyle diktikleri tanrılarında olmayan Allah'ın bu yaratıcılık özelliğini diskalifiye edebilmek için diyorlar ki, hiçbir varlık yoktan var olmaz, var iken de yok olmaz. Var yok olmaz, yok da var olmaz diyorlar. Neden diyorlar bunu? Çünkü ne kendileri, ne de tapındıkları tanrıları kesinlikle hiçbir şeyi yoktan var etmeye, varı da yok etmeye güç yetirememektedirler. Herhangi bir varlığı yaratmaya da, yok iken var etmeye de, var iken öldürmeye de mâlik değillerdir. Yaratan da, öldüren de Allah'tır. Ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaran sadece Allah'tır. İşte Allah'ın bu sıfatını diskalifiye edebilmek için bu saçmalığı bilimsel bir gerçekmiş gibi sunmaya çalışıyorlar alçaklar.

Ve ben buna şâhitlik edenlerdenim. Ben Rabbimin bu sıfatlara sahip oluşuna şahidim. Gözümle görmeden de öte kesin bir bilgiyle buna şehadet ediyorum ben. Ben de göklerin ve yerin, göktekilerin ve yerdekilerin Rabbi olan, göklerde ve yerde egemen olan, göklerin ve yerin yoktan var edicisi olan Allah'ın benim de, sizin de Rabbimiz olduğuna şehadet ediyorum.

57. "Allah'a yemin ederim ki, siz ayrıldıktan sonra, putlarınıza bir tuzak kuracağım!"

İbrahim (a.s) dedi ki, Allah'a yemin olsun ki ben sizin bu Allah sıfatlarına sahip olmadıkları halde Allah yerine, Rab ve İlâh makamına oturttuğunuz putlarınıza, tanrılarınıza bir tuzak kuracak, bir oyun oynayacağım. Bu âciz varlıkların asla tanrı olmadıklarını, olamayacaklarını size göstereceğim. Siz ayrıldıktan sonra, siz arkanızı dönüp gittikten sonra onlara bir düzen kuracağım diyor.

58. "Hepsini paramparça edip, içlerinden büyüğünü ona başvursunlar diye, sağlam bıraktı."

O putların en büyükleri hariç diğerlerini kırıp param parça etti. Hepsini kırdı, sadece bir tanesi hariç. Onu kırmadı, belki ona dönerler diye. Umulur ki ona dönerler, kendisine müracaat ederler diye ona dokunmadı. Ya o puta dönerler, müracaat ederler, ya da kendisine müracaat ederler diye onu kırmadı İbrahim (as.) Ya da onların âcizliklerini, güçsüzlüklerini, kendilerini bile koruma gücüne sahip olmadıklarını anlayıp Rablerine kulluğu dönerler diye böyle yaptı.

Evet Allah'ın elçisi, halk orayı terk ettikten sonra, topluca bir bayram yerine gittikten sonra put haneye giriyor ve orada bulunan irili ufaklı tüm putları kırıyor, sadece bir tanesini, onların en büyüklerini bırakıyor. Belki bu olayla

kendilerine gelirler, kendilerine dönerler, akıllarını başlarına alırlar diye. Belki bunun çözümü konusunda kendisine müracaat ederler de bu işin aslını onlara anlatma, onları uyarma fırsatı bulurum diye. Sonra halk dönünce görüyorlar ki tüm tanrıları yerle bir edilmiş. Tüm tanrıları kırılmış, yok edilmiş. Bu manzara karşısında şaşkına dönmüş insanlar gazapla diyorlar ki:

59. "Milleti: "İlâhlarımıza bunu kim yaptı? Doğrusu o zalimlerden biridir" dediler."

İlahlarımıza bunu kim yaptı? Bunu İlâhlarımıza kim yaptıysa muhakkak ki o zalimlerdendir. Böyle bir şeyi İlâhlarımıza yapmakla o zulümlerin en büyüğünü irtikap etmiştir diyorlar. Putlarımıza yapılan bu iş zulümlerin en büyüğüdür diyorlar. Çünkü her ne kadar bizim bu İlâhlarımız, bu putlarımız konuşma yeteneğine sahip olmasalar da, kendi kendilerini koruma, düşmanlarıyla savaşma yeteneğine, hüküm verme, hüküm uygulama yeteneğine sahip olmasalar da, bizim tarafımızdan dikilip korunsalar da, bize muhtaç olsalar da biz onları seviyor, onlara saygı duyuyorduk. Onların arkasına saklanıp istediğimiz şeyleri yapabiliyorduk. Keyfimize göre bir hayat yaşayabiliyorduk.

Peki acaba bu putlar ne istiyorlardı onlardan? Nasıl bir kulluk istiyorlardı, nasıl sorumluluklar istiyorlardı onlardan? Aslında o putların onlardan ne istedikleri değil, onları dikip arkalarına saklananların onlara ne söylettirdikleri önemlidir. Evet o putlar onlardan bizzat bir şeyler istemese de, istetiyorlardı. Putlar kendilerine konuşmasa da, onlar o putları kendilerince konuşturuyorlar, putlara kendi istedikleri bir kısım şeyleri dedirtiyorlar ve o dediklerini de yapıyorlardı tabii. Yâni aslında onlar o putlara değil kendi arzularına, kendi hevâ ve he-veslerine tapınıyorlardı.

Put budur zaten. Put insanlara hiçbir şey demese de, dedirtirler ona. Put aslında konuşmaz, ama putun arkasına saklanan birileri istediklerini o putlara söyleterek onun arkasında kendi egemenliklerini, kendi hegemonyalarını gerçekleştirirler.

Meselâ şimdi insanların hayatına bir put olarak dikilmiş olan şu yönetmelikler konuşur mu? Konuşmaz değil mi? Ama konuşturuyorlar değil mi insanlar şu anda onları? "Olmaz arkadaş! Bu yönetmeliklere aykırıdır!" diyor müdür efendi. Veya olmaz arkadaş! Bu âdetlere terstir diyor adam. Yâni bu yönetmenlik dedikleri şey ne? Ya da bu âdet dedikleri ne? Kim koydu bunu? İnsanlar koymadılar mı? Yâni şimdi bu yönetmeliklerin, bu âdetlerin arkasında birileri yok mu? Birileri konuşturmuyorlar mı onları? Birileri onların arakasında kendi arzularını putlaştırmıyorlar mı? Aslında hiçbir put insanları kendisine kulluğa çağırmaz, çağıramaz. Lâkin onu dikenler onlara kulluğa çağırmaktadırlar.

Bakın bu diktikleri putları, bu tanrıları kendilerine kulluk edenlerine bir şeyler sağlamak, kendilerine kulluk edenleri korumak, onları doyurmak şöyle dursun, kendilerini bile korumaktan âcizdirler. Bu âciz varlıklar kendilerine bel bağlayan, kendilerine gönüllü kulluk eden, velâyeti altındaki kullarını, kölelerini, vatandaşlarını doyurmak ve beslemek şöyle dursun onlardan beslenmek durumundadırlar. Kullarını korumak şöyle dursun kullarının korumasına sığınmaktadırlar. Kullarından aman beni koruyun! Beni yıkmak, beni kırmak, beni yok etmek isteyenlere karşı aman beni koruyun! diye onlardan korunma talep etmektedirler.

Öyle değil mi? Hiçbir put onu diken kullarından saygı, kabul görmedikçe tapınılmaya lâyık olamaz. Hiçbir Firavun kullarından, metbularından vergi almadıkça ayakta duramaz. Hiçbir Firavun kullarından destek almadıkça ayakta duramaz. Hiçbir put kendisine tapınanlardan kendisine bir mozole, bir anıtkabir istemedikçe tapınılmaya değer görülemez. Hiçbir sistem kullarından oy istemedikçe, kullarından sahiplenme istemedikçe yaşayamaz. Hiçbir âdet, hiçbir töre, hiç bir yasa, hiçbir yönetmelik, hiçbir moda bağlılarından talep görmedikçe yaşayamaz.

Bakın İbrahim (a.s) in toplumu da korudukları putlarının yanın-dan ayrılır ayrılmaz bir çocuğun kendilerini paramparça etmesine engel olamıyorlar. Tanrılarının başına gelen bu olaya üzülüyorlar ve di-yorlar ki kim yaptı bunu? Bunu İlâhlarımıza kim yapmışsa gerçekten o en büyük zalimdir. Sonra diyorlar ki:

60,61. "Bazıları: "İbrahim denen bir gencin onları diline doladığını duymuştuk" deyince, "O halde bunların şâhitlik edebilmeleri için onu halkın gözü önüne getirin" dediler."

Evet kendi kendilerine diyorlar ki, biz İbrahim denen bir genç duymuştuk. Onun özelliği şuydu: O bizim putlarımız hakkında bir şeyler söylüyordu. O bizim İlâhlarımız hakkında ileri geri konuşmalar yapıyor, bizim İlâhlarımızı diline doluyordu. Onların tanrı olmadıklarını, onların hiçbir değer ve anlam ifade etmediklerini, sadece birer timsal olduklarını, içi boş birer kadavradan, birer heykelden, birer isimden, yakıştırmadan ibaret olduklarını söylüyordu. Herhalde putlarımıza bu kötülüğü yapsa yapsa o yapar, ondan başka bunu onlara yapacak hiç kimse yoktur dediler.

Buradan anlaşılıyor ki toplum İbrahim (a.s)'ı ve Onun inancını tanıyorlardı. Allah'ın elçisi toplum içinde sürekli onların İlâhlarının, putlarının aleyhinde konuşuyor, onların asla tanrı olamayacağını, gerçek İlâhın âlemlerin

Rabbi olan Allah olduğunu gündemde tutuyordu. Sürekli toplumu Allah'a kulluğa dâvet ediyordu. Herkes onun bu tavrını biliyordu. Onun içindir ki putlarının başına gelen bu hadiseden ilk planda onu sorumlu tutuyorlardı.

62. "İbrahim gelince, ona: "Ey İbrahim! Bunu İlâhlarımıza sen mi yaptın?" dediler."

Putların bulunduğu put hanenin çevresinde kümelenen halkın konuşmaları, tartışmaları devam ediyor. Dediler ki onu insanların gözleri önüne getirin. Olur ki bu halk ona şâhitlik eder. Bakalım, bu hadiseyi bir tahkik edelim, araştıralım, onu sorgulayalım dediler ve herkes toplanıp İbrahim (a.s)'ı çağırdılar. İşte Allah'ın elçisinin beklediği, planladığı da buydu. Bu hadisenin tüm insanların gözleri önünde şüyu bulmasını istiyordu. Herkesin önünde bu putların asla tanrı olmadıklarını anlatmak, onların akıllarını erdirmek, onları uyarmak istiyordu. Tıpkı Mûsâ (a.s) gibi halkın arasına geldi.

63. "İbrahim: "Belki onu şu büyükleri yapmıştır, konuşabiliyorlarsa onlara sorun" dedi."

Dediler ki ey İbrahim, bunu putlarımıza sen mi yaptın? Herkes susmuş dinliyorken İbrahim (a.s)şöyle buyurdu: Bilâkis bunu o yapmıştır. Bilâkis tanrılarınıza bunu; şu büyükleri yapmıştır. İşte bu onların büyükleridir. Eğer konuşurlarsa sorun onlara. Hepsi, bütün küçükleri kırılıp o kaldığına göre ve onları kıran balta da onun boynunda olduğuna göre, elbette bu işi o yapmıştır. İbrahim (a.s) o putlara tapınan bu âcizlerin akıllarını erdirmek için böyle bir yöntem takip ediyordu. Bu İbrahim (a.s)'in söylediği bir yalan değil aksine tartışmada bir yöntemdi. Tıpkı En'âm sûresinde toplumunun akıllarını erdirebilmek için ay, güneş ve yıldızlar için şöyle buyurduğu gibi:

"Bu Rabbim ha?"
(En'âm 76)

Bu benim Rabbim ha? Şimdi ben hayat programımı bundan alacağım ha? Siz bu yıldızı Rab kabul ediyorsunuz ve ben de ona ibadet edeceğim öyle mi? Ben hayatımı buna danışacağım öyle mi? Şimdi benim Rabbim bu yıldız ha? Ben bunu Rab bileceğim öyle mi? diyor ve onların gözünde o yıldızın Rab olamayacağını anlatmaya çalışıyordu. Bu, tartışmada bir ikna yöntemidir. İşte bakın burada da kırdığı putların karşısında:

Derken görüyoruz. Bu söz de aynen bunun gibiydi. Hz. İbrahim burada da bu sözü söylerken o putların konuşmayacağını, konuşamayacağını pek ala biliyordu. Ama bunu bile bile yine de muhataplarına bunu anlatabilmek, onların akıllarını erdirebilmek için böyle diyordu. Sorun o putlara da kendilerini kimin kırdığını söylesinler. O böyle deyince:

64,65. “Kendi kendilerine: “Doğrusu siz haksızsınız”, sonra kafalarında olan eski inançlarına dönerek: “Ey İbrahim! Bunların konuşmayacağını, andolsun ki, bilirsin” dediler.”

Evet onlar nefislerine döndüler. Çünkü Allah’ın elçisi gerçekten onları can alıcı noktalarından yakalamıştı. İbrahim (a.s)’in bu akılları erdirici sözünden sonra kendilerine gelip akıllarını kullanmaya, kalpleriyle tefekkür etmeye başladılar. Ve kendi kendilerine dediler ki gerçekten siz zalimlerin ta kendilerisiniz. Bu cansız ve akılsız varlıklara tapınan sizler zalimlik ediyorsunuz diyerek kendi kendilerine bu yargıya varıp içlerinden böyle dediler. Bu âciz varlıkları Allah makamına oturtarak Allah’a zulmediyorsunuz. Akıllarınıza, kalplerinize, insan oluşunuza zulmediyorsunuz. Gerçekten bu putları kıran İbrahim değil, onlara tapınan sizler zalimlersiniz dediler. Çünkü kendilerine gelip düşününce hemen anladılar ki; ne bu en büyükleri onları kırabilir, ne de bu paramparça olan küçükler kendilerini kimin kırdığını söyleyebilirler.

Sonra, kendilerine gelip gerçeği anladıktan hemen sonra çaresiz mahcup olup başlarını önlerine eğdiler, hatalarını anladılar, bunların hiçbirisinin tanrı olamayacağını anladılar. Ya da bu gerçeği kavrayıp zalimliklerini itiraf ettikten hemen sonra başları üzerine, tepeleri üstüne gerisingeriye döndüler. Tepe taklak gelerek eski inançlarına, eski kafalarına, eski mantıklarına, eski şirklerine döndüler. Yükseldikleri az evvelki kavrayışlarından baş aşağı yuvarlandılar. Tekrar eski dünyalarına dönüverdiler de: Ey İbrahim, sen de pekala biliyorsun ki bu putlar konuşmazlar. Şimdi bunu bile bile sen nasıl oluyor da kendilerini kimin kırdığını onlara sormamızı teklif ediyorsun? Onları bu noktaya getiren Allah’ın elçisi buyurdu ki:

66,67. “İbrahim: “O halde, Allah'ı bırakıp da size hiçbir fayda ve zarar veremeyecek olan putlara ne diye taparsınız? Size de, Allah'ı bırakıp taptıklarınıza da yazıklar olsun! Akletmiyor musunuz?” dedi.”

Öyleyse Allah’ı bırakıp ta niçin konuşamayan, ne kendilerine, ne de size karşı hiçbir fayda ve zarar sağlama imkânına sahip olmayan bu putlara tapınıyorsunuz? Allah’ı bırakıp ta kendilerine tapındığınız bu putlar size ne bir fayda verebilirler, ne de en ufak bir zarar verebilirler. Şimdi sizler fayda ve zarar verebilecek tek egemen olan Allah’ı bırakıp ta O’nun berisinde bunlara mı ibadet ediyorsunuz? Kulluk, güç ve kudret sahibi Allah’a lâyıkken O’nu bırakıp ta hiçbir güç ve kuvvet sahibi olmayan bu putlara mı kulluk ediyorsunuz? Bunlar size hiçbir zarar veremeyecekleri gibi, fayda da sağlayamazlar.

Size de Allah berisinde tapındığınız bu putlarınıza da, bu tanrılarınıza da yuh olsun. Akletmez misiniz? Aklınız yok mu sizin? Akıllarınızı kullanmaz mısınız? Evet İbrahim (a.s) insanlar karşısında söyleyeceğini söylüyor. Ta baştan beri hedefi buydu zaten. Baştan beri sadece o dönem insanlığına değil

kıyâmete kadar tüm insanlığa bu ölümsüz mesajı ulaştırmaktı derdi. Allah'ın elçisinin tevhidi haykıran bu çağrısı sadece o günün Ur kentinde yankı yapmıyordu, kıyâmete kadar Allah'ı unutup O'nun berisinde yapay tanrılara ve tanrıçalara tapınan müşriklerin akıllarını başlarına getirecek, başlarına inen bir balyoz yankısını yapacaktı.

Tevhid peygamberi İbrahim (a.s)'in: Ey kavmim, sizler size hiç bir fayda ve zarar vermeyenlere mi ibadet ediyorsunuz? Şeklindeki akıl erdirici sorgulaması onlarda şok etkisi yapıyordu. O insanlar bu sözlerle sarsılıyorlardı, ama elbette sadece onlar değil, kıyâmete kadar tüm insanlık sarsılmaya ve kendine gelmeye devam edecek.

Ey akılsızlar, ey akıllarını kullanmayanlar, ey düşünmeyenler, yuh olsun size de, bu putlarınıza da. Hiç aklınız yok mu sizin? Ne güçleri var bu putların? Ne yetkileri var? Şu Allah berisinde dua ettikleriniz, çağırdıklarınız, Allah yasaları dururken yasalarını çağrıştırdıklarınız, Allah berisinde kendilerinde bir şey var zannederek imdadınıza çağırdıklarınız, kendileriyle iletişim kurmaya çalıştıklarınız, kendilerine bel bağladıklarınız var ya. Kapılarında hukuk dilendikleriniz, eğitim konusunda kendilerine baş vurup istekte bulunduklarınız var ya, onların hepsi de kuldurlar. Sizler gibi kuldur onlar. Allah'ın kulları ve mülkleridir onlar. Yaratılışları Allah'tan, rızıkları Allah'tan, hayatları ve ölümleri Allah'tan olan kullardır onlar. Hepsi de çaresiz Allah yasalarına mahkumdur.

Tabi tanrılaştırılan bu varlıklar her zaman taştan, tunçtan olmayabilir. Bazen de insanlar putlaştırılır. Kurumlar, müesseseler putlaştırılır. Tüm bu putlar ve onları putlaştıranlara Allah'ın elçisi diyor ki, bunların hepsi güçsüzdür, hepsi kuldur. Bunlara dua edilemeyeceği gibi, bunların kendileri duaya muhtaçtır. Durum böyle olunca bu varlıklar nasıl putlaştırılabilir? Nasıl bu âcizlerin İlâh diye arkalarından gidilip, yasaları uygulanabilir?

Bunların hepsi kuldur, hepsi Allah'ın kullarıdır, hepsi Allah'ın yaratıklarıdır. Hiçbir güçleri, hiçbir yetkileri yoktur onların. Ne kendilerine, ne de kullarına hiçbir fayda ve zarar sağlama imkânına sahip değillerdir onlar. Eğer aksini iddia ediyorsanız söyleyin bakalım, niye koruyamadılar benim gibi bir genç karşısında kendilerini? Hani neredeydi onların güçleri kuvvetleri? Kendilerini bile kırılmaktan koruyamayan bu tanrılar sizi nasıl koruyacaklar?

Eğer gerçekten bunların tanrı olduklarını samimiyetle savunuyorsanız haydi çağırın onları da size icabet etsinler bakalım. Başınız derde düştüğü zaman, sıkıştığınız zaman, büyük felâketlere maruz kaldığınız zaman, meselâ bir depremle, bir ölümle, bir kıtlıkla karşı karşıya kaldığınız zaman çağırın imdadınıza da kurtarsınlar bakalım sizi? Böyle bir durumda kime yalvarırsınız?

Kimi çağırırsınız imdadınıza? Bunları mı çağırıyorsunuz, yoksa Allah'ı mı? Haydi böyle içinden çıkamadığınız konularda çağırın o putlarınızı, çağırın o tâğutla-rınızı da sizi kurtarsınlar bakalım. Çağırın bakalım da eğer onlar sizin gibi kullar değiller de tanrısal bir güçleri varsa size icabet etsinler bakalım.

Gerek canlı, gerekse cansız bu varlıklarda İlâhlık gören, tanrısal güç gören herkes yalan söylüyor demektir. Çünkü bunların hiçbirisi çağıranın çağrısına icabet edemezler. Evet bu insanların Allah'ı bırakıp da kıyâmet gününe kadar kendilerine cevap veremeyecek, dualarına ve çağrılarına ebediyen icabet edemeyecek âciz varlıklara kulluk yapan akılsız kimselerdir.

Yeryüzünde hiçbir şey yaratmaya, yapmaya güç yetiremeyen, kendi varlıkları konusunda bile Allah'a muhtaç olan, yoku var etmeye, varı yok etmeye, fayda sağlamaya ve zararı def etmeye kadir olmayan bir kısım âciz varlıklara dua eden kimselerden daha akılsız ve daha zalim kim vardır? Allah'ı bırakıp da böyle dualarını bile duyamayacak, kendilerine icabet edemeyecek, kendilerinin imdadına yetişemeyecek varlıklara dua eden kimselerden daha şaşkın, daha sapık kim vardır diyor İbrahim (a.s).

Kıyâmete kadar kapılarını dövdükleri bu âciz varlıkların onlara hidâyet sunmaları, onlara yol göstermeleri, onlara reçeteler sunmaları mümkün değildir. Kıyâmete kadar onları Hakka ulaştırmaları mümkün değildir. İstedikleri kadar bu zalimler onların önünde eğilip onlardan yardım beklesinler. İstedikleri kadar onları Rab bilip onlardan hayat programı istesinler. Aman bizi kurtarın! Aman bize güzel yasalar yapıp bizi sahil-i selâmete çıkarın! diyerek istedikleri kadar onlara yalvarıp yakarsınlar. Kıyâmete kadar onların bunlara hiçbir fayda sağlamaları mümkün olmayacaktır. Çünkü isteyenler de zayıf, istenenler de âcizdir. Onların Hakka ulaşmaları asla mümkün olmayacaktır.

Öyle değil mi? Hani şu ana kadar bu âciz insanlardan hangisinin insanlığa sunduğu sistem, hangisinin insanlığa sunduğu reçete insanları huzur ve sükûna kavuşturabilmiştir? Dünya açısından bu böyle olduğu gibi, âhiret açısından da böyledir. Dünyada bir fayda sağlayamadıkları gibi âhirette de insanları Allah'ın azabından kurtaramayacaklardır bu varlıklar. İşte görüyoruz bu âcizlerin elinde dünyamız kan gölüne döndürülmüştür.

Evet İbrahim (a.s)'in bu son derece etkili, akılları erdirici, be-yinleri sarsıcı sözlerinden sonra bakın diyorlar ki:

68. "Onlar: "Bir şey yapacaksanız, şunu yakın da İlâhlarınıza yardım edin" dediler."

Evet hak karşısında, hakkı ortaya koyan Allah elçisi karşısında kâfirlerin, müşriklerin başka yapabilecek bir şeyleri yoktur. Asmak, kesmek, öldürmek, susturmak, hapse atmak, tehdit etmek, korkutmak, ürkütmek. Başka yapacakları bir şey yoktur. Diyorlar ki: Yakın onu ve İlâhlarınıza yardım edin.

Bir sürü İlâhlar manzumesi ki kullarının yardımına muhtaç. Bir sürü tanrı taslağı ki kullarının desteğine muhtaç. Ve adamlar öyle akılsızlar ki korudukları, destekleyip yaşatmaya çalıştıkları kendilerine muhtaç varlıklara tapınıyorlar. Düşünmüyorlar, düşünemiyorlar. Böyle İlâh olur mu hiç? Kullarının korumasına, kullarının yardımına muhtaç İlâh olur mu?

Bakın diyorlar ki: Yakın İbrahim'i ve putlarınıza, tanrılarınıza yardım edin. İbrahim'e ve onun getirdiği mesaja aldırış etmeden hayatınıza devam edin. Ve aman İlâhlarınıza sıkı tutunun. İlâhlarınıza bağlılık konusunda direnin, dayatın, sabredin. İlâhlarınıza sahip çıkarak yardım edin. İbrahim'in getirdiği mesaja karşı kendi hayatlarınıza, kendi inanışlarınıza sabrederek, dayanıp direnerek ilahlarınıza yardım edin. Eğer siz İlâhlarınıza sımsıkı sarılırsanız, o peygamberin size karşı yapabileceği bir şey yoktur diyorlar.

Tıpkı günümüzde peygamber düşmanlarının peygamber mesajı gündeme geldiği zaman, aman İlâhlarınıza sahip çıkın! Aman laikliğe sahip çıkın! Aman demokrasiye sahip çıkın! Aman şu düzeninize sahip çıkın! Eğer sizler bu İlâhlarınıza sımsıkı sarılırsanız, hayatınızdan, inanışlarınızdan vazgeçmezseniz peygamberin de, peygamber mesajının da, peygamber yolunun yolcusu olanların da size yapabileceği bir şey yoktur diyerek İlâhlarına sadâkat yeminleri istiyorlar.

Allah'ın elçisi onların tapındıkları tüm sahte tanrılarını reddedince, onların asla tanrı olamayacaklarını ortaya koyup onları âlemlerin Rabbi olan Allah'a kulluğa dâvet edince, Allah'ı bırakıp şirke düşmüş toplumunun hayat tarzını, inanışlarını, değer yargılarını reddedip açıktan açığa kendi imanını haykırınca tüm şehir, tüm halk, tüm ülke ve o ülke insanlığının İlâh kabul ettikleri, otorite kabul ettikleri tüm sahte tanrılar, tüm sahte İlâhlar onun üzerine çullanmışlardı. Öldürün onu! Yok edin onu! Yakın onu! Şu bizim düzenimizi reddeden, şu bizim İlâhlarımızın aleyhinde konuşan, şu bizim yasalarımızı reddeden bu peygamberi yakın! Susturun onu! Asın! Kesin! Hapsedin! diyerek tüm toplum üzerine çullanıyorlar.

İbrahim (a.s) in bir tek suçu vardı, o da Rabbim Allah demekti. Sadece Rabbimiz Allah'tır diyordu. Ama berikiler buna tahammül edemiyorlardı. Çünkü İlâh biziz! diyorlardı. Rab biziz! diyorlardı. Yetki bizdedir! diyorlardı. Bizim sözümüz geçer bu ülkede! diyorlardı. Bizim kanunlarımız! bizim yasalarımız! diyorlardı. Bizi dinlemek zorundasınız! Bizim istediğimiz gibi

inanacak, bizim istediğimiz gibi yaşayacak, bizim istediğimiz şekilde giyineceksiniz! diyorlardı. Rızkı veren biziz! Ekonominizi ayarlayan biziz! Sizi doyuran biziz! Hayatı veren biziz! Hayatınızı bize borçlusunuz! diyorlardı. O putların arkasına saklanmış birileri kendi Rabliklerini, kendi İlâhlıklarını iddia ediyorlar, kendi hegemonyalarını gerçekleştirmeye çalışıyorlardı.

Evet onların tümünün egemenliğini reddedip, sadece Allah'ın egemenliğini savunan İbrahim (a.s)'a karşı putlarına yaptığına misilleme olarak onu yakmayı öğütlüyorlar. Dağlar gibi ateş hazırlanır. Halk toplanır. O anda yeryüzünün en büyük olayı gerçekleşiyordu. Mezopotamya'nın Ur şehrinde dünyanın en büyük hadisesi gerçekleşecekti. Materyalist tarihin, putçu tarih kitaplarının unuttuğu, göz ardı ettiği, tek kelime, tek cümle bile söz etmediği bir hadise gerçekleşecekti. Yalancı tarihin, kendisini yıkacağından korktuğu için söz etmekten kaçındığı yeryüzünün en büyük hadisesi.

Yalancıdır tarih. Meselâ Mısır tarihinden söz edilir, ama hiçbir an, bir satır bile olsa, bir sayfa, bir cümle bile olsa Mısır'ı Mısır yapan Hz. Yusuf'tan, Hz. Mûsâ'dan söz edilmezse yalancı değil de nedir bu tarih? Veya genel tarihten, insanlık tarihinden söz edilir, ama bu tarihin baş imâmları, baş mimarları olan peygamberlerden bir satır bile söz edilmezse, peygambersiz bir insanlık tarihi gündeme getirilirse baştan sona yalan değil de nedir?

Veya tarihten söz edilir, ama hep saraylardan, köşklerden, yapılardan, yapıtlardan söz edilirse. Veya tarihten söz edilirken sadece savaşlardan, vuruşmalardan söz edilir, ama insanların inanışlarından, dinlerinden, yaşayışlarından söz edilmezse işte bu yalanların en büyüğüdür.

Veya tarihten söz edilirken sadece idarecilerden, ezenlerden, önde gidenlerden, zalimlerden, despotlardan söz edilir, onların tarihlerinden söz edilir, ama mazlumların, mus'taz'afların, garibanların, ezilenlerin tarihinden söz edilmezse işte bu, tarih adına söylenmiş en büyük yalandır. Şu anda okuduğunuz tarihin bu yalanlarla dolu olduğunu biliyorsunuz. İşte bu tarih tek cümle bile İbrahim (a.s) dan, İbrahim (a.s)'in toplumuyla mücâdelesinden, İbrahim (a.s)'in tevhidi anlayışından, karşısındakilerin felsefelerinden söz etmiyor. Çünkü bu olayı anlatsalar materyalist tarihin temelleri yıkılacaktır.

Evet ateş yakılıyor, halk hazır, toplumun kıralı hazır. Ve Al-lah'ın elçisi Hz. İbrahim uzaktan bile yaklaşılamayacak derece yanan dağlar gibi ateşin içine atılarak cezalandırılacak. Hem putları reddeden, putların ve put sistemlerinin aleyhinde olan İbrahim (a.s) cezalandırılacak, hem de böylece putlara yardım edilecek. İlâhlara yardım edilecek. İlâhlar kendi düşmanlarından kendi intikamlarını alamıyorlar da kullarına sığınıyorlar. Kulları yapmalıydı bunu.

Evet bir meydanda halk hazır, kral hazır, askerleri hazır, İb-rahim (a.s) da hazır. Ve bakın Rabbimiz ateşe şu emri veriyor:

69. "Biz: "Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve zararsız ol" dedik."

Evet ateşin sahibi ateşe emrediyor. Ateşin Rabbi olan, ateşe hükmetme yetkisi elinde olan, ateşin boynundaki kulluk ipinin ucu elinde olan Rabbimiz diyor ki: Ey ateş, İbrahim'e serin ve selâmette ol! Elbette o ateşe ancak o ateşin sahibi olan hükmeder. Ateşe ancak onun sahibi emir verir ve ateş ancak Rabbini dinler. Ateşi yaratan, onu var eden, ateşin yasasını belirleyen, ona yakma özelliğini veren Rab, elbette ona verdiği bu özelliği geri alma yetkisine sahip olacaktı. İşte bu egemenliğe sahip olan Rabbimiz buyurdu ki ateşe: Ey ateş, ey kulum, İbrahim'e serin ve selâmette ol! Yakma onu! Zarar verme ona. Ve elbette Rabbinin kendisine verdiği bu emirle yakıcı olan ateş İbrahim'i yakmayacaktı. Elbette sahibinin fermanıyla İbrahim'e serin ve selâmette olacaktı.

Tıpkı suyun Rabbini dinlediği, Rabbinin emrine teslim olduğu gibi. Rabbinin fermanıyla suyun Mûsâ'yı ve ona iman edenleri boğmayıp, Firavun ve hempalarını boğduğu gibi. Yine aynı su Nuh (a.s)'ı ve onun yolunun yolcularını değil de, kavmini helâk ettiği gibi. Çünkü emir Allah'ın emridir. Emir göklere ve yere, göktekilere ve yerdekilerin tümüne egemen olan bir Rabbin emridir. Emir tüm varlıkların boyunlarındaki ipin ucu elinde olan yüce makamdan geliyordu. Ateş de onun emrindedir, su da onun askeridir, rüzgar da, tüm varlıklar da sadece O'na teslimdir.

İşte ateş de Rabbini dinliyor ve İbrahim (a.s)'a serin ve selâ-mette oluyordu. İbrahim (a.s)'ı yakmıyordu. Rabbinin emrine karşı gelmiyordu. Elbette onların kendilerine hiçbir fayda ve zarar vere-meyen, bir peygamber tarafından kırılıp dökülmelerine bile engel ola-mayan tanrıları gibi âciz değildi Allah.

70. "Ona düzen kurmak istediler, fakat Biz onları hüsrana uğrattık."

Ona tuzak kurmak istediler, Ona bir komplo hazırlamak is-tediler. İbrahim (a.s)'a bir dümen çevirmek istediler. Onu yakmak, öl-dürmek istediler ve böylece kıyâmete kadar putlarına, İlâhlarına karşı gelenlere unutulmayacak, ibret olacak bir ders vermek istediler, ama Allah onları hüsrana uğrattı. İbrahim (a.s)'a karşı çevirdikleri düzeni, kurdukları komployu Allah boşa çıkardı. Tüm planlarını etkisiz ve so-nuçsuz kıldı Allah. Hüsrana uğrattı Rabbimiz onları. Zarara uğrayanlardan, elleri boşa çıkanlardan kıldı. Allah dostu İbrahim'e bir zarar veremediler. Onlar İbrahim (a.s)'a her hangi bir zarar veremezlerken, Allah onlara zarar verdi.

71. "Onu da, Lût'u da, âlemler için kutsal kıldığımız yere ulaştırıp kurtardık."

Onu ve Lût'u âlemler için mübarek kıldığımız arza doğru, Kudüs civarına doğru kurtarıp sevk ettik. Çünkü İbrahim (a.s)'a iman eden sadece Lût (a.s) vardı, bir de Sara annemiz vardı. Üçü birden Mezopotamya'nın Ur kentinden, Bağdat'tan Harran bölgesine, sonra oradan Urfa taraflarına, oradan Şam bölgesine, sonra oradan da Beyt'ül Makdis civarına, Kudüs civarındaki Halilür Rahmân kentine gelip yerleşiyor. Buradan daha sonra oğlu İsmail'i ve Hacer annemizi bırakmak için Harem-i şerif bölgesine gidiyor, sonra tekrar oğlu İsmail'le birlikte Kabe'yi inşa etmek amacıyla bir kaç ziyareti daha oluyor.

72. "İbrahim'e, buna ilâveten İshak ve Yâkub'u da verdik, her birini iyi kimseler kıldık."

Kudüs'te bulunduğu dönemde Rabbimiz Sara annemizden oğlu İshak (a.s)'ı İbrahim (a.s)'a lütfediyor. Gerek baba İbrahim (a.s), gerekse ana Sara annemizin çok ihtiyarlık dönemlerinde Rabbimiz İshak'ı ona lütfediyor. Buna ilâveten, üstüne, fazladan olarak, nafile olarak Yâkub'u da lütfediyor.

Yâkup (a.s) İshak (a.s)ın oğludur. Yâni daha hayattayken hem oğlu İshak'ı, hem de onun oğlu, yâni torunu Yâkup (a.s)'ı da gösteriyor Allah İbrahim (a.s)'a. Ve her birerini sâlihlerden kıldık diyor Rabbimiz. İbrahim (a.s) sâlih, Sara annemiz sâliha, Lût (a.s) sâlih, İshak (a.s) sâlih, İsmail (a.s) sâlih, hepsi de sâlihlerdendi.

73. "Onları, buyruğumuz altında insanları doğru yola götüren önderler yaptık; onlara, iyi işler yapmayı, namaz kılmayı, zekât vermeyi vahy ettik. Onlar, Bize kulluk eden kimselerdi."

Evet onları imâmlar, doğru yolun rehberleri, kendilerine u-yanları hidâyete ulaştıran, hidâyeti gösteren önderler, rehberler yaptık diyor Rabbimiz. İşte imâmlarımız, işte önderlerimiz bunlardır. Varlık sebepleri, görevleri, fonksiyonları nedir bu imâmların? Allah niye seçmiş bu elçilerini? Niçin sâlihlerden kılmış onları? Ya da kulları ara-sından seçtiği bu imâmlara nasıl bir yük yüklemiş Rabbimiz?

Bizim emrimizle insanlara hidâyet etsinler diye. Onlar bizim emrimizle hidâyet ederler diyor Rabbimiz. Onlar Allah'ın emriyle in-sanları hidâyete sevk edecekler, insanlara hidâyet yolunu gösterecekler. Allah'ın emriyle hidâyetin rehberidir onlar. Allah'ın seçip görevlendirdiği imâmlar olarak onlar insanların önlerine düşecekler, onları Allah'a götürecekler. Kendilerine tabi olan, kendilerini imâm bilen insanları hayra, Hakka, doğruya, cennete götürecekler.

Evet bu peygamberler, bu imâmlar, bu önderler Allah tarafından seçilmiş, Allah tarafından eğitilmiş ve hayatları da yine Allah tarafından yasallaştırılıp onaylanmış olarak bize sunulmuş kimselerdir. İşte bizim için en mükemmel örnekler, en mükemmel imâmlar bunlardır. Hayatlarında kesinlikle falso olmayan ve bizim kendilerini örnek alıp hayatlarını yaşadığımız zaman, kendilerini taklit ettiğimiz zaman kesinlikle hata etmeyeceğimiz mükemmel örnekler.

Evet hayatları Allah tarafından kesinlikle onaylanmış insanlar bunlardır. Yasal örnekler ve önderler bunlardır. Biz kendimiz için on-ları örnek bilmek, imâm bilmek zorunda olduğumuz gibi, insanları da Allah'ın bu örnek insanlarına çağırmak zorundayız. İnsanları kendimize, kendimiz gibilere değil bu yasal örneklere çağırmak zorundayız. Gelin ey insanlar, gelin ey Allah kulları, yeryüzünde en güzel örnek-ler bunlardır. Yeryüzünde hayatları Allah tarafından onaylanmış en mükemmel önderler bunlardır. Gelin hepimiz bunları örnek alalım. Gelin hepimiz bunlar gibi yaşayalım. Gelin bireysel ve toplumsal tüm hayatımızda bunlara benzeyelim, bunları örnek alalım, bunlar gibi yaşayalım demek zorundayız. Çünkü örnek kullar işte bunlardır.

Ama biz onları bırakıp da birbirimizi, ya da içimizden birilerini örnek aldığımız zaman, bilelim ki Allah'ın onaylamadığı bir hayat bizim için örnek olamaz. Ne benim, ne de benim gibilerin hayatı Allah tarafından onaylanmış değildir. Bundan dolayıdır ki toplumun kendilerini örnek kabul ettikleri, önder kabul ettikleri insanlar, hacılar, hocalar, mürşidler, şeyhler daima kendilerine bir görev olarak şunu çok iyi bilmeliler: İnsanlara gelin peygamberlerle beraber olalım. Gelin hayatları Allah tarafından onaylanmış elçilere benzeyelim. Gelin kitabın dediği gibi olalım demeliyiz. Kesinlikle insanları kendimize veya kendimiz gibilere çağırmamalıyız. Gelin bizim gibi olun! Gelin bizim gibi yaşayın! Bizi örnek alın! Bize bakın! Biz nasıl yaşıyorsak siz de öyle yaşayın! dememeliyiz. Çünkü eğer insanlar bizi örnek alır, bizim gibi olmaya çalışırlarsa bizde çakılır kalırlar ve bizi bir adım bile öteye aşamazlar, ancak bizim kadar olabilirler. Daha öteye geçemez bu in-sanlar.

Ve yine biz onlara, o imâmlara hayır işlerini, hayırlı ve bereketli amelleri vahy ettik, bildirdik. Her türlü hayırlı işleri onlara öğrettik biz. Ve onlara namazı ikameyi emredip vahy ettik de onlar namazı ikame ettiler. Zekâtı emrettik de onlar zekâtı verenlerden oldular. Kendileri namazı ikame edip, zekâtı verdikleri gibi aynı zamanda bunu toplumlarına da aktardılar. Toplumlarına da duyurdular, onlara da bunu uygulattılar. Bu imâmlar kendileri canları ve malları konusunda Allah'ı söz sahibi bildikleri gibi, toplumlarının da böyle olmasını sağladılar. Toplumlarının da hidâyete sevk edici, hayırlı işlerde yarışıcı, namazı ikame edici, zekâtı verici olmalarını istediler.

Evet imâmlardan, hidâyet rehberlerinden İbrahim (a.s) in gün-demi burada biterken hemen arkasından Lût (a.s) un gündeme alındığını görüyoruz. Lût (a.s) da tıpkı İbrahim (a.s) gibi Allah tarafından seçilip görevlendirilen şerefli imâmlardan birisidir.

74. "Lût'a da hüküm ve ilim verdik; onu, çirkin işler işleyen kasabadan kurtardık. Doğrusu onlar yoldan çıkmış kötü bir milletti."

Ona da hüküm ve ilim verdik diyor Rabbimiz. Lût (a.s) İbrahim (a.s) in yeğenidir. İbrahim (a.s) in kavmiyle, toplumuyla, devletiyle verdiği onurlu mücâdelesinden ve sonunda ateşe atılmasından sonra yeğeni Lût (a.s)'la beraber ülkesinden hicret etmiş. İbrahim (a.s) Filistin bölgesine, yâni Beyt-i Makdis civarına, Lût (a.s) da Ürdün'e, Sodam ve Gomore kentlerinin bulunduğu bölgeye yerleşmiştir. Kudüs'le Amman arasında bir bölgedir burası.

Lût'a da hüküm ve ilim verdik. Ona da Allah bilgisi ve bu bilginin pratikte uygulanma nîmeti veriliyor. Allah'a nasıl bir kulluk yapılacağı, Allah'ın istediği biçimde nasıl bir hayat yaşanacağı konusunda insanlara imâm olma, örnek ve önder olma nîmeti veriliyor. Allah bilgisi ve Allah hükmüyle toplumunu dâvet eden Lût (a.s)'ı toplumu kabullenmediler. Peygamberin getirdiği hidâyet hediyesine karşılık ken-di pis hayatlarına devam etmeyi tercih ettiler. Kur'an'ın başka sûrelerinde anlatıldığına göre Lût (a.s) un toplumunun bir büyük hastalığı vardı. Yeryüzünde hiçbir kavmin yapmadığı korkunç bir hastalık. Lûtîlik. Erkeğin erkelere gitmesi. Erkeklerin kadınları bırakıp hemcinslerine gitmeleri. Allah'ın elçisi toplumunu bu çirkin işle uyardı.

Dedi ki onlara: Ey kavmim, ne oluyor size? Hayvanların bile yapmadığı, yapamadığı bu fıtrat bozukluğuyla kadınlar dururken erkeklere mi gidiyorsunuz? Yapmayın, etmeyin, Allah sizi bu yüzden helâk edecek diye gece gündüz çırpınıp uğraştı. Ama dinlemediler. Allah'ın kendilerine verdiği erkeklik güçlerini, bu cinsel potansiyellerini meşru yollarda kullanacakları yerde, Allah'ın kendilerine verdiği bu güç sayesinde nesillerini devam ettirecekleri yerde, beşeriyetin devamını sağlayacakları yerde israf ederek onu kötü yerde kullanmaya devam ettiler. Halbuki meşru dairede erkekse kadına, kadınsa erkeğe gidecekler ve Allah'ın kendilerine gösterdiği yollardan bu arzularını tatmin edeceklerdi. Oysaki bu ahlâksız toplum Allah'ın kendilerine lüt-fettiği bu gücü, bu enerjiyi gerekli yerde kullanmayarak israf ettiler. Allah'ın elçisinin uyarılarına kulak asmaz hale gelince de:

O pis işleri yapan, o çirkin amelin sahibi habis toplumdan, kentten biz de Onu kurtardık. Onlar gerçekten çok pis, çok kötü, çok israfçı ve fâsık bir kavimdi. İsrafta, fısk-u fücurda, isyanda, ahlâksızlıkta, fuhuşta, Allah'a ve elçisine kafa tutmakta çok ileri gitmiş, haddi aşmış bir toplumdu. Rabbimizin

kendilerine imâm olarak, hidâyet rehberi olarak gönderdiği, onlara bir rahmet kapısı olarak görevlendirdiği elçisi gerçekten kendilerini bu pis işlerden kurtarmak için çok çabaladı. Gecesini gündüzüne katarak onları hayra, Hakka, hidâyete dâvet etti. İçinde bulundukları hayvanları bile utandıracak o kötü halden kendilerini arındırmak, temizlemek istedi. Ama toplum onu kabule yanaşmadı. Bu rahmet kapısından istifade etmek istemedi. Temizlenmek istemedi, pisliği, pis kalmayı tercih etti. İşte bu tavırlarından, bu tercihlerinden ötürü Rabbimiz de o günahkâr kavmi, o kötü toplumu helâk ederken, yerle bir ederken elçisi Lût (a.s)'ı ve beraberindeki iki kızını kurtarıp selâmete çıkarıyordu. Çünkü toplum içinde kendisine inanan sadece iki kızıydı.

75. "Lût'u rahmetimizin içine aldık; doğrusu o iyilerdendi."

Onu rahmetimize dahil kıldık, rahmetimize kattık diyor Rabbi-miz. Pislerin içinden çekip aldık Lût (a.s)'ı da rahmetimize gark ettik. Bizim rahmetimiz Onu kuşatıverdi de O kurtulanlardan oldu. Çünkü O sâlihlerdendi. Rabbimiz kitabında bu işin, bu helâk işinin ve bu he-lâkten kurtarılma işinin yasasını anlatır.

"Allah'ın geçmişlere uyguladığı yasası budur ve Allah'ın yasasında bir değişme bulamazsın."
(Ahzâb 62)

Allah'ın sünnetinde, Allah'ın yasalarında bir değişiklik bulamazsınız. İşte dün Allah dostlarına yardım etmiş ve onları destekleyerek tüm düşmanlarına karşı galip getirmiştir ve böylece kıyamete kadar dostlarına, müminlere yardım vadinde bulunmuştur. Rabbimiz Mûsâ (a.s)' a yardım etmiş, Nuh (a.s)'a yardım etmiş, İbrahim (a.s)'a yardım edip desteklemiş. Ve işte burada da görüyoruz ki habis bir toplum içinde, Allah'a savaş açmış ahlâksız bir kavim içinde insanları Allah'a kulluğa dâvet eden, böyle bir görevi üstlenen bir peygambere Allah yadım ediyor.

Acaba bugün mü'minler olarak bize de yardım eder mi? diye bir derdiniz varsa şunu kesinlikle unutmayın ki Allah'ın kelimelerini, Allah'ın vadini ve yasalarını değiştirecek yoktur. Bizler de yasalara riâyet ettiğimiz sürece, bizler de tıpkı o Allah elçileri gibi Allah yolunda olduğumuz sürece, onların misyonlarına sahip çıktığımız sürece kesinlikle bilelim ki Allah bize de yardım edecek, bizi de destekleyecek ve tüm düşmanlarımıza karşı bizi de galip getirecektir.

Evet böyle pislik içinde yüzen bir toplum içinde eğer bizler de aynen bir peygamber misyonuna sahip çıkar, toplumu isyanları ko-nusunda uyarır, onları Allah'a kulluğa dâvetimizi sürdürebilirsek, ke-sinlikle bilelim ki toplumumuz bizim uyarılarımıza aldırış etmeseler bile, bizi dinlemeseler bile aynen öncekiler gibi Rabbimiz onları helâk ederken, onların içinde tıpkı bir peygamber gibi

çabalayan bizleri, bir peygamber örnekliliğini sergileyen bizleri kurtaracaktır. Bu Allah'ın yeryüzünde değişmeyen bir yasasıdır. Toplum içinde toplum kendisine itibar etmese bile peygamberi bir hayat yaşayan müslümanlar mü-kafatlarını alacaklardır.

Evet işte Lût (a.s)'dan sonra bir başka Allah elçisinin, bir başka imâmın gündeme alındığını görüyoruz:

76. "Nuh da daha önceleri bize yalvarmıştı, onun duasını kabul edip, kendisini ve ailesini büyük sıkıntıdan kurtardık."

Allah'ın yeryüzünde imâm kıldıklarından bir başka peygamber. Nuh (a.s). Daha önce O da dua etmişti. Rabbine çağrıda bulunmuştu Nuh (a.s).

Allah'ın elçisi Allah'tan aldığı vahiyle toplumunu uyardı. Ey kavmim, Allah'a kulluk edin! Allah'a kulluk yapın! Sizin O'ndan başka İlâhınız yoktur! Allah'ı dinleyin! Allah'ın dediklerini yapın! Allah'ın istediği hayatı yaşayın! Çünkü sizin Ondan başka sözünü dinleyeceğiniz, rızasını kazanacağınız varlık yoktur. Değilse ben sizin adınıza, sizin namınıza, sizin aleyhinize büyük bir günün, azîm bir günün, herkesin önünde saygıyla eğilmek zorunda kalacağı ve hiç kimsenin itiraz edemeyeceği bir günün azabından korkuyorum dedi. Ey kavmim, sadece Allah'ı dinleyin! Yalnızca Allah'a kulluk yapın! Sadece Allah'ın hayat programını uygulayın! Eğitiminizi Allah'ın istediği biçimde düzenleyin! Hukukunuzu Allah'ın istediği biçimde ayarlayın! Ticaretinizi Allah yasalarına göre belirleyin! Evinizi, eşyanızı, kazanmanızı, harcamanızı, hayata bakışınızı, insanlarla olan ilişkilerinizi, gecenizi gündüzünüzü Allah'ın istediği biçimde ayarlayın! Çünkü sizin için Allah'tan başka sözünü dinleyeceğiniz İlâhınız yoktur. Allah'tan başka hayat programı kabul edilmeye lâyık Rab ve İlâh yoktur.

Değilse ben sizin için azîm bir günün azabından endişe ediyorum. Ya sizin için tufan gününden korkuyorum, ya da kıyâmet günü şirklerinize karşılık sizi bekleyen azaptan korkuyorum dedi.

Kavmi Onu yalanlar ve bu görevini hafife alır. kavmi Onun kendilerine duyurduğu âyetlerle dalga geçer. Allah'ın elçisini alaya alırlar. Allah'tan aldığı emirler gereği peygamber onların alaylarına, dışlamalarına, yalanlamalarına aldırış etmeden görevine devam eder. Yoluna devam eder. Sonra kavmi Onu tehdit eder, Onunla ilgiyi keserler, Ondan desteklerini çekip onu yalnız bırakırlar. Ama peygamber yine görevine devam eder. Sonra kavmi şiddete başvurur. Allah elçisine eziyet etmeye başlar. En yakınlarını sıkıştırarak Onun etrafındaki inananları dağıtmaya çalışırlar. Peygamber yine yılmadan yoluna devam eder. Ve dile kolay 950 yıl bu mücâdele devam eder.

Allah'tan aldığı emri savsaklamamanın, işi oluruna bırakma-manın, görevi geçiştirmemenin sembolü olan, 950 yıl her türlü fırsatı değerlendirerek çevresindekileri uyarmaya çalışan, bıkmadan, usan-madan bu işi sürdüren Hz. Nuh bakın en sonunda Kamer sûresinin 10. âyetindeki sözlerini söylüyordu.

Ya Rabbi ben mağlup oldum, bana yardım et. Ben bu zalimlerin haklarından gelemiyorum ya Rabbi. Bunların hakkından sen gel ya Rabbi diyordu. Günler, aylar, yıllar, yüzyıllar geçmişti aradan, ama olmamıştı. Toplum adam olmamıştı. Allah'ın elçisi çırpındıkça onların fısk-u fücurları artmıştı. Onların bu küfürde ısrarları karşısında Allah'ın elçisi artık âciz kalmıştı. Tüm çırpınışlarına rağmen toplumda doğanlar kâfir doğuyor, ölenler kâfir ölüyorlardı. Yaşlılar çocuklarına, torunlarına kendi küfürlerini vasiyet ederek ölüyorlardı.

Bu durumu gören yaşlı peygamber artık dayanamayarak işte bunları söylüyordu. İşi Allah'a havale ediyordu. Ya Rabbi ben bittim, bana yardım et diyordu. Artık yeryüzünde bir tek kâfir bırakma ya Rabbi! Yeryüzündeki tüm kâfirlerin kökünü kes ya Rabbi! Çünkü eğer yeryüzünde onlardan bir tek fert, bir tek aile bırakırsan onlar kâfirden başkasını doğurmazlar. Kâfirler kâfir yetiştirirler. Kâfirler kâfir doğururlar. Kâfirlerin eğitimi insanların kâfirleşmesini sağlar. Kâfirlerin egemen olduğu yerde ancak kâfir yetişir. Bunlara fırsat verirsen yeryüzünde kâfir yetiştirirler ya Rabbi. Binaenaleyh yeryüzündeki tüm kâfirleri yok et! diyordu. Allah da diyor ki bakın:

Evet biz de Onu ve ehlini o büyük sıkıntıdan, o büyük üzüntüden, 950. yıllık eziyetten kurtardık. Nuh (a.s)'ı beraberindeki inananlarla birlikte, Onun mücâdelesini destekleyenlerle birlikte gemide kurtardık.

Evet tercihini peygamber yolunda olmaya kullanan, oylarını peygamberin gemisinde, peygamberin terekesinde, peygamberin sa-fında olmaya kullananları kurtardık diyor Rabbimiz. Bunlar inanan in-sanlardı. Belki peygamber safında yer alan bu insanların içinde günahkârlar da vardı ama, değil mi ki tercihlerini peygamberden yana kullanmışlardı, günahkâr da olsalar Allah onları tercih ettikleri safta kurtarıyordu.

Meselâ tercihini Hz. Mûsâ'nın yanında olmaya kullanan bir Sâ-mirî de denizi geçip, kurtulanların arasındaydı. Bunlar günahkâr da olsalar imanlarından ötürü, tercihlerinden ötürü dünyada kurtulan-lardan oluyorlardı. Ama tercihlerini peygamberden yana kullanma-yanlar, Allah ve âyetlerini yalanlayanları da denizde boğuyordu Rab-bimiz.

77. “Âyetlerimizi yalanlayan millete karşı ona yardım ettik. Doğrusu onlar fena bir milletti, hepsini suda boğduk.”

Evet işte bir toplum daha helâk ediliyor ve yasanın değişmediği bir daha ortaya konuyordu. Allah’a karşı gelen, Allah’ın elçisine karşı gelen ve hayatlarına Allah’ı da, Allah’ın elçisini de karıştırmak istemeyen, kendi bildiklerince bir hayat yaşamaktan yana tavır sergileyen bir toplum helâk edilirken, Allah’a ve Allah’ın elçisine teslim olanlar da kurtulanlardan oluyordu. Bundan sonra iki peygamber daha tanıyoruz:

78. “Dâvûd ve Süleyman da milletin koyunlarının yayıldığı bir ekin hakkında hüküm veriyorlarken, Biz onların hükmüne şahittik.”

İmâmlarımızdan, önderlerimizden iki peygamberi daha tanı-yoruz. Allah’ın şerefli elçisi Dâvûd (a.s) ve Onun oğlu Süleyman (a.s)’ları gündeme alıyoruz şimdi de. Dâvûd (a.s) ve oğlu Süleyman (a.s) yeryüzünde kurulan ilk İslâm devletinin halifelik özelliğini gerçekleştiren iki peygamber. Bakara sûresinde yeryüzünde halife olarak Adem (a.s) in yaratıldığını biliyoruz. Ama bu hilafet Dâvûd ve Sü-leyman (a.s)’lar dönemine kadar yeryüzünde hiç gerçekleşmemişti. müslümanlar yeryüzünde Dâvûd ve Süleyman (a.s)’lar döneminde güçlerinin zirve noktasına ulaşırlar ve ilk defa yeryüzünde İslâm devleti gerçekleşir. Ve işte bu devletin ilk halifeleri de Dâvûd ve Süleyman (a.s)’lar olur.

Dâvûd (a.s) un yaşadığı bölge Kudüs şehri merkez olmak üzere Filistin’dir. Dâvûd ve oğlu Süleyman (a.s) ların her ikisine de Rabbimiz yeryüzünde çok büyük izzet ve şeref, güç ve kuvvet, mülk ve saltanat vermiştir.

Her ikisi de hem peygamber, hem de yeryüzünün en büyük melikleri, hükümdarları idi. Dâvûd (a.s) un Bakara sûresinde daha önce gördüğümüz gibi yeryüzünün en süper gücü, en büyük devleti olan, yeryüzünün en büyük komutanlarından biri olan Calût’u öldürdüğünü biliyoruz. Dâvûd (a.s) o dönem Talût’un ordusunun içinde kü-çüçük bir çocuktu. Elindeki sapan taşıyla Calût’u gebertmiş ve Allah’ın lütfuyla mülke ve hikmete sahip kılınmıştı. Artık Dâvûd (a.s) döneminde müslümanlar, İsrail oğulları yeryüzünde en güçlü, en iz-zetli dönemlerini yaşamaya başlarlar.

Sonra Süleyman (a.s)’ı Rabbimiz Ona vâris kılar. Süleyman (a.s)’a da yeryüzünde hiç kimseye verilmemiş büyük bir mülk nasip eder Rabbimiz. Kur’an’ın değişik yerlerinde anlatılır, şeytanlar Onun emrinde, cinler Onun emrinde, kuşlar, kurtlar, dağlar, taşlar, rüzgarlar hepsi Onun emrinde. İşte bakın burada ikisini de birden gündeme getirerek Rabbimiz şöyle buyurur:

Hatırlayın o ikisi bir ekin hakkında, bir ekin tarlası hakkında hüküm vermişlerdi. O ekin tarlası ki kavmin koyunları onun içine dalıp yayılmışlardı. Bir adamın koyunları başka bir adamın ekinine girmişti. Tarlanın sahibi gelip ekininin davarlar tarafından tamamen yenip bitirildiğini Dâvûd (a.s)'a anlatarak hakkını ister. Bu işin çözümü konusunda Allah'ın elçisine müracaat eder. Allah buyuruyor ki biz onların hükümlerine şâhittik. Yâni o iki elçinin bu konudaki verdikleri hüküm Allah'ın kontrolü altındaydı. Rabbimiz gözetiyordu onları. Biz onları gözlüyorduk ki hangisi doğru hüküm verecek diye. Dâvûd (a.s) koyunların tarla sahibine, ekin sahibine verilmesine karar verir. Çünkü koyunların maddî değeri zâyi olan ekinin değerine eşitti. Onun için koyun sahibinin koyunlarının tamamını ekin sahibine vermesini emrederek, hükmederek işi bitirir.

Bunun üzerine henüz on yaşlarında olan oğlu Süleyman (a.s) bu hükmü kabullenmeyerek ben bunun dışında bir hüküm biliyorum ki her ikisi açısından da daha uygundur der. Babası Dâvûd (a.s) oğlunun bildiği hükmünü söylemesini ister. O da der ki, benim hükmüm şudur: Koyunları sahibinden alıp ekin sahibine veriniz. Ekin sahibi ekininin zararını giderinceye kadar koyunların sahibi olsun. Zararını tazmin edinceye kadar o koyunların sütlerinden, yünlerinden, yavrularından faydalansın. Ekini de koyun sahibine veriniz. Ekini ıslah edip bozulmadığı dönemine getirene kadar o da ona sahip olsun. Ve nihâyet ekin sahibi zararını giderdikten sonra tarlasına, koyun sahibi de koyunlarına sahip olsun der. Oğlunun bu hükmünü duyan Dâvûd (a.s): Hüküm senin dediğin gibidir diyerek hemen o istikâmette hükmünü verir. Bakın Rabbimiz o hükmün ayrıntılarını bundan sonraki âyetlerinde şöyle anlatıyor:

79. "Süleyman'a bu meselenin hükmünü bildirmiştik; her birine hüküm ve ilim verdik. Dâvûd'la beraber tesbih etsinler diye dağları ve kuşları buyruk altına aldık. Bunları Biz yapmıştık."

Biz o hüküm işini, o ayrıştırma işini Süleyman'a fehmettirdik, kavrattırdık, öğrettik. Zaten önceki âyetinde Rabbimiz onlar bizim kontrolümüz altında, gözetimimiz altındaydı buyurmuştu. İşte burada da Rabbimizin öğretmesiyle Süleyman (a.s) ın doğru hüküm verdiği anlatılıyor. Ama:

Hepsine, her birerine hüküm verdik, ilim verdik diyor Rabbi-miz. Hayatla, hakikatle mutabakatı olan bir bilgidir Allah'ın elçilerine verdiği bilgi. Yâni hayatla birleştirilmesi gereken bilgidir. Hayatlarını bu bilgiyle düzenleyecekleri bir bilgiydi bu bilgi. Onlara ilim verdi Rab-bimiz de onlar hayatlarını onunla düzenlediler, hükümlerini o bilgiyle verdiler. Böylece Allah'ın elçileri bu bilgiyle şereflendiler. Değilse mücerret bilgi insanı hiç bir zaman tafdil etmez, üstün kılmaz, üstün kılacak değildi. Zira Ebu Cehil de bilgiliydi, biz onu biliyoruz. Hattâ İblisin bildiği çok daha kesin. Yâni âyetle sabittir ki İblis Allah'ı

da biliyor, Allah’tan korkulması gerektiğini de biliyor, âhireti de biliyordu, ama bu bilgi ona hiçbir şey kazandırmadı. Ya da Firavunun bilgisini hatırlayın.

Peki Hz. Süleyman’la Dâvûd (a.s) un ilmi neydi? Ya da Al-lah’ın öteki elçilerine bildirdiği bilgi neydi? Kendileri ve Allah, kendileri ve mahlukât, kendileri ve insanlar, kendileri ve mevcudat arasındaki diyalogu kurabiliyordular. Bu ilimle onlar kendilerinin varlık âlemindeki yerlerini bulmuşlar ve bu yerlerinin diğer varlıklarla diyalogunu kurabilmişlerdi. Benim anlayabildiğim budur buradan.

Zaten peygamberlere verilen ilim bir mânâda da hikmetin mânâsı olacaktır. Yâni nerede nasıl hareket edeceklerini, konuşma olarak, susma olarak, ölme olarak, öldürme olarak, ya da tavır ve davranış olarak ne yapmaları gerektiğini, her bir konumda, her bir makamda Allah’ın kendilerinden nasıl bir davranış beklediğini bilmeleri mânâsınadır, Allah’ın verdiği ilim de budur.

Yâni hayat programı ilmidir, hayatı anlama ilmidir. Ama onlar hangi hayatı yaşayacak idiydiyse öyle bir hayatın bilgisi verilmiştir. Meselâ Süleyman (a.s)’a verilen hayat bilgisi elbette Nuh (a.s)’a verilmemişti. Lâzım da değildi zaten ona. Meselâ bir karıncanın konuşmasını anlaması gerekmiyordu Nuh (a.s) un. Neden? Çünkü öyle bir sorumluluğu yoktu onun.

Tabii Süleyman (a.s)’la Dâvûd (a.s) a verilen bu ilim biraz da siyasal platformda bir etkinlik bilgisi de oluyordu. Peki bunu nereden çıkardım? Kur’an’ın tümünde anlatılan Dâvûd ve Süleyman (a.s) ların anlatılışından çıkarıyorum. Yâni onlara bu ilim verilmiş ki idareciliği bilmişler, yöneticiliği bilmişler, devleti idare etmeyi bilmişler, ya da saltanatı yürütebilmeyi bilmişlerdir. Dâvûd (a.s) un da ayrıca bir otoritesi vardı devlet planında.

Rabbimiz elçilerine kendi bilgisinden bilgi aktarıyor, vahy ediyor ve Allah’ın elçileri de Rablerinin kendilerine vahy ettiği bu Allah bilgisiyle hareket ediyorlar, bu Allah hükmüyle hükmediyorlar, asla adâletten ayrılmıyorlar, asla zulme düşmüyorlar. İşte Allah elçilerinin ayrıcalıklı yönleri budur. Aynen onlar gibi peygamber yoluna, peygamber misyonuna sahip çıkan müslümanların da dünya insanlığından ayrıldıkları nokta işte burasıdır. Onlar da tıpkı örnekleri, pişdarları peygamberler gibi Allah bilgisiyle, peygamber bilgisiyle donanırlar, kitap ve sünnet bilgisiyle bilgilenirler, vahyi kuşanırlar ve tüm hayat problemlerine bu bilgiyle çözüm ararlar, bu bilgiyle hükmederler. Müslümanların hayatlarında Allah vardır, Allah bilgisi vardır, vahiy vardır, hayatlarına karışan Allah’ın kitabı ve elçilerinin sünnetidir.

Dâvûd’la beraber biz dağları da musahhar kıldık. Biz dağları Dâvûd’a musahhar kıldık ta onlar da Dâvûd’la birlikte tesbih ediyorlardı. Kuşlara da aynı

şeyi emrettik. Dağlar da, kuşlar da akşam sa-bah Onun tesbihine katılıyorlardı. Dâvûd (a.s) Rabbimiz tarafından kendisine vahy edilen Zebur'u o güzel sesiyle, o Davudî sesiyle okurken dağlar onun okuyuşunu yankılandırıyor, Onun okuyuşuna tabi oluyordu. Kuşlar havada toplanıp Onun okuyuşuna karşılık veriyorlardı. Evet görünürde hiçbir gücü olmayan dağlar ve kuşlar Onun tes-bihine, Onun tahmidine eşlik ederek Onun şanını, şerefini artırıyordu. Hep birlikte Onun Rabbi yüceltmesine, Rabbi Rab olarak ta-nımasına onlar da eşlik ediyorlardı.

Bizler de tıpkı Allah'ın elçisi gibi Rabbimizi tüm noksan sıfatlardan münezzeh ve tüm kemal sıfatlarla muttasıf biliyoruz diyorlardı. Bizler de tıpkı Allah'ın elçisi gibi Rabbimizin emrindeyiz. Rabbimizin yaratış yasasının dışına çıkmadan Ona kulluk ediyoruz diyorlardı. Çünkü tesbihin böyle bir anlamı da vardır. Tesbih bir varlığın yaratılış gayesi istikâmetinde hareket etmesidir. Bu mânâda gülün kokuşu, ateşin yakışı, bülbülün ötüşü, suyun akışı, bulutun yağmur yağdırması, güneşin aydınlatması, kuşun ötüşü tesbihtir. Gerçi kitabımızın bir âyetinden öğreniyoruz ki tüm varlıklar Rablerini tesbih ederler, ama biz onların tesbihlerinin mahiyetini bilemeyiz.

İşte biz böyle yaparız diyor Rabbimiz. Yeryüzünde hiçbir kimseye verilmeyen bu mülk ve saltanatın Dâvûd ve Süleyman (a.s)'a verilmesi, beşerî planda onların yeryüzünde halife olmaları, kuşların, kurtların, dağların, taşların, rüzgarların, cinlerin, şeytanların ve insanların onların emrine verilmesi, hepsi hepsi bendendir diyor Rabbimiz.

80. "Ona, sizi savaşta korumak için zırh yapma sanatını öğrettik, artık şükreder misiniz?"

Ona sizin için yapacağı zırh sanatını da öğrettik. Savaşlarda düşmanlarınıza karşı sizi koruyacak, sizi muhafaza edecek zırh yap-ma becerisini de öğrettik Ona. O dönemde Rabbimizin öğretmesiyle hiç kimsenin bilmediği zırh yapma ve onunla korunma işini ilk defa Dâvûd (a.s) gerçekleştiriyordu. Demir Onun elinde bir hamur gibi yu-muşatıldı. Demir Onun emrine boyun büktürüldü de Allah'ın kendisine öğrettiği şekilde dilediği gibi ondan savaşta müslümanları koruyacak zırhlar yapıyordu. Tabi Allah rehberliğinde yapıyordu bunu. Tıpkı Nuh (a.s) un Allah gözetiminde gemi yaptığı gibi.

Bunca nîmetine karşı Rabbinize şükretmeyecek misiniz? Hayatınızı o hayatın sahibine vermeyecek misiniz? Hayatınızı Allah için yaşamaya yanaşmayacak mısınız? Rabbinizin size böylece ilim ve hikmet vermesine karşılık sizler Rabbinize teşekkür etmeli, Ona kulluğa yönelmeli değil misiniz?

81. "Bereketli kıldığımız yere doğru Süleyman'ın emriyle yürüyen şiddetli rüzgarı, onun buyruğuna verdik. Biz her şeyi biliyorduk."

Bereketli, mübarek kıldığımız yere doğru esip giden rüzgarları da Süleyman (a.s) ın emrine verdik. Rüzgarlar Onun emriyle mübarek arza doğru esip gidiyordu. Etrafını, veya içini, ya da içindeki Mescid-i Aksâ'yı mübarek kıldığımız Filistin arzına doğru rüzgarlar Onun emriyle Allah'ın rahmetinin müjdecisi olarak esiyordu. Tabi Allah'ın bir âyeti olan rüzgarlar kimilerine rahmet, kimilerine de helâk sebebi, azap unsurudur. Meselâ Âd kavmi gibi yoldan çıkıp Allah'la savaşa tutuşmuş kimselere yok edilişlerinin, helâk edilişlerinin habercisidir rüzgârlar. Rüzgarıyla, rüzgar ayetiyle, rüzgar ordusuyla yok etmişti Allah nice düşmanlarını. İşte o silah, o ordu, o ayet Süleyman (a.s) ın emrindeydi.

Düşünebiliyor musunuz Süleyman (a.s) nın gücünü, kuvvetini? Anlayabiliyor musunuz Onun devletini, saltanatını? Kim karşı koyabilirdi böyle bir Allah elçisine? Yeryüzünde hangi melik, hangi hükümdar böyle bir güce sahip olabilmiş bugüne kadar? Kim rüzgarlara hükmedebilmiş? Yazmış mı tarih böyle bir şeyi? Allah desteğindeki Süleyman (a.s) dan daha güçlü kim olabilir yeryüzünde? İşte Rab-bimiz kendisine iman etmiş, ilmine güvenmiş, o ilimle hayatını düzenlemeye yönelmiş bir kuluna veriyordu bu imkânı.

Elbette bu Allah'ın bir yasasıdır. Süleyman yolunda olan, Süleyman misyonuna sahip çıkan her müslümana Allah bu desteğini, bu yardımını vaad etmektedir. Yeryüzünde böyle Allah'a güvenmiş, vahyine teslim olmuş bir tek müslüman olsa ve tüm dünya kâfirleri onun üzerine yürüseler bile Allah tüm ordularını onun yardımına gönderecek ve onu galip getirecektir, bundan hiç kimsenin zerre kadar bir şüphesi olmasın.

Biz her şeyi biliriz diyor Rabbimiz. Bilgi bizim elimizdedir. Evet bilgi Allah bilgisidir. Bilgi Allah'ın elindedir ve yeryüzünde Ondan başka da bilgi sahibi yoktur. Öyleyse Allah bilgisine sahip olan bilgindir. Allah bilgisiyle hareket eden âlimdir. Allah bilgisine sahip olmayan, hayatını Allah bilgisiyle düzenleyecek kadar vahyi tanımayan herkes cahildir, profesör de olsa, ordinaryüs profesör de olsa?

Evet yeryüzünde Allah'ın dinini, Allah'ın vahyini, Allah'ın gönderdiği hayat programını bilmeyenler, Allah'ın kitabını bir kenara bırakarak kendi hevâ ve heveslerine göre bir hayat yaşayanlar, kendi arzularına göre bir din, bir hayat tarzı ortaya koyanlar, yâni kendi kendilerine tapınanlar bilesiniz ki yeryüzünün en cahil insanlarıdır. Kâfirler ve müşrikler yeryüzünün en cahil, en akılsız insanlarıdır. Çünkü Kur'an'da Rabbimizin bu âyetlerinden öğreniyoruz ki

gerçek bilgi vahiydir. Gerçek bilgi Allah'ın bildirdiği bilgidir. Allah bilgisine sahip olan, vahiy bilgisinden haberdar olan kişi âlimdir.

Kur'an'ı ve sünneti tanıyan kişi, vahiyden haberdar olan kişi dünyanın en âlim kişisidir. Vahiyden habersiz yaşayan insanlar hem dünyalarını, hem de âhiretlerini berbat etmiş cahil insanlardır. Kitap ve sünnetten habersiz yaşayan kimseler zalimlerdir ve Allah asla zalimlere yol gösterecek değildir. Onlar dünyada da, âhirette de kaybetmiş kimselerdir.

Allah böyle zalim ve cahil bir toplumu asla kurtuluşa ve düzlüğe ulaştırmayacaktır. Allah'ı, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın hayat programını reddederek kendi kendilerine bilgisizce yasa belirlemeye kalkışan, kanun koyma hakkını, haram helâl belirleme hakkını kendilerinde gören cahil bir toplumu asla Allah kurtuluşa ulaştırmayacaktır. Böyle bir toplum ne hukukta, ne eğitimde, ne ekonomide, ne amelde, ne düşüncede kesinlikle doğruya ulaşamayacaktır. İyi şeyler yapmak için çırpınsalar da Allah'ın yasalarından habersiz hareket ettiklerinden, istinat noktası olarak Allah'ın kitabını tanımadıkların ne yaparlarsa yapsınlar hep batacaklar. Karmaşa içinde bir hayat yaşamaktan asla kurtulamayacaklardır bunlar. Hiç bir konuda doğru ve sıhhatli bir noktaya varamayacaklardır. Hiç bir konuda çözüme ulaşamayacaklardır. Çözümü bulduk sandıkça batacaklardır. Çünkü Allah'ın yasalarını reddetmiş ve zalimin zalimi, cahilin cahili olmuştur o toplum.

82. "Dalgıçlık yapan ve bundan başka işler de gören şeytanlardan da onun buyruğu altına verdik. Onların hepsini gözetiyorduk."

Şeytanlar da Süleyman (a.s) nın emrindeydiler. Dalgıçlık yapan şeytanlar, ayrıca Sâd sûresiyle söyleyecek olursak bina Kur'an, dalgıçlık yapan şeytanları, demir halkalarla bağlı diğerlerini de Onun buyruğu altına verdik diyor Rabbimiz.

Evet bu âyetlerde anlatıldığına göre Rabbimiz cinleri, şeytanları Süleyman (a.s) nın emrine vermiş ve Süleyman (a.s) prangalara bağlanmış olarak onları Mescid-i Aksâ'nın yapımında çalıştırıyordu. Kimilerini denizlere gönderiyor, denizlerin dibine dalıyorlar, oradan Süleyman (a.s) nın istediği nîmetleri çıkarıyorlardı.

Yine Belkıs'ı karşılamak istediğinde köşk yaptırıyordu onlara. Rivâyetlere göre Hz. Süleyman (a.s) Mescid-i Aksâ'nın yapımı esnasında gözlerinin önünde asasına yaslanarak vefat etmişti. Ama cinler inşaat bitene kadar Onun vefat ettiğini bilememişler. Nihâyet inşaat tamamlandıktan sonra asayı kurt yiyip de Süleyman (a.s) nın vefat ettiğini anlar anlamaz tüm cinler sağa sola dağılıvermişlerdi.

Bakın gözlerinin önünde bir peygamberin vefatını bile bile-miyorlardı bu cinler. İşte cinlerin bilgisi bu kadardır anlıyoruz. Sonra yine bu âyetlerin ifadesiyle cinlerin insanlardan tamamen farklı olduklarını, farklı özellikler taşıdıklarını da anlıyoruz.

Evet şeytanlar onun emrinde, cinler onun emrinde, rüzgarlar, kuşlar, kurtlar onun emrindeydi. Hayvanlarla da konuşuyordu, onların dilinden de anlıyordu Allah'ın elçisi. Ama Onun saltanatı sadece bunlarla da sınırlı değildi, tüm mevcudat Onun mülkünün Onun hükümranlığının altındaydı.

Ama demin de ifade ettiğim gibi Kur'an'da hiçbir peygamberin vefat haberi, vefat hadisesi zikredilmediği halde Süleyman (as)ın ve-fatı anlatılır. Sebep ne? Cinlerin hiçbir şey bilmediklerini ortaya koyuyordu Rabbimiz. İkinci sebebi de, anlayabildiğimiz kadarıyla bir beşerin, bir insanın güç ve kuvveti zirvede olsa da, saltanat ve devleti sa-dece insanları değil tüm mevcudata ulaşmış olsa da, o bu dünyaya veda etmek zorunda kalacaktır. Ölümü tatmak zorunda kalacaktır. Anlıyoruz ki hiç kimse Allah'ın ölüm yasasından kendini kurtaramayacaktır.

Evet onlar üzerinde muhafız olan bizdik diyor Rabbimiz. Yâni onları koruyan, onları muhafaza eden, yaşatan, öldüren, rızık veren biz idik. Ya da onların tümünü Süleyman (a.s) nın emrine âmâde kı-lan biz idik. Onların boyunlarındaki iplerin ucu bizim elimizdeydi. Yâni onların Süleyman (a.s)'a itaatini, isyan etmemelerini sağlayan Allah'tı.

83. "Eyyub da: "Başıma bir belâ geldi, (Sana sığındım), Sen merhametlilerin merhametlisisin" diye Rabbine nida etmişti."

Evet kendisine imâmlık verilen, önderlik verilen şerefli elçilerden birisi de Eyyub (a.s) dır. O da Rabbine dua eder. Ya Rabbi bana bir zarar dokundu, sen merhametlilerin en merhametlisisin der.

Rabbimiz kitabında bize şerefli elçilerinden farklı dua modelleri sunar. İşte bizim örneklerimizin kabule şayan duaları bunlardır. Bizler kendi kendimize dua modelleri oluşturma çabası içine gireceğimize, pişdarlarımızın dua modellerini öğrenerek Rabbimize öyle dua etsek elbette çok daha hayırlı olacaktır.

Bakın Eyyub (a.s) un duası da farklı bir duadır. Nuh (a.s) un toplumunun helâki için Rabbimize duasını öğrenmiştik. O konumda olan kullarına bunu öğretti Rabbimiz. Eyyub (a.s) da hastalığının iyileştirilmesi için, hastalığına Şafi

olan Rabbimizin şifa lütfetmesi için dua ediyordu. Hastaydı Allah'ın elçisi, Rabbimiz tarafından hastalıkla imtihan ediliyordu.

Eyyub (a.s) Kur'an'da Rabbimizin bize haber verdiğine göre önceden çok zengin, çok fazla mal mülk sahibiyken, Rabbimizin kendisini tuttuğu bir imtihan sonucu tüm servetini, malını, mülkünü ve de sıhhatini kaybeder. Allah Onu bir hastalıkla da imtihan eder. Her şeyini kaybeden Allah elçisi Allah'ın bu durumda kullarından beklediği sabrı gerçekleştirir ve Allah'ın rıza ve rıdvanına kavuşur. Çünkü O bu durumda Allah'ın rahmetine, Allah'ın şifasına muhtaçtı. Şeytan Onu bu zayıf noktasından vurup kendisini hastalıkla imtihan eden Rabbine karşı isyana teşvik edince dayanamayan Eyyub (as): Ya Rabbi, dedi bana fazlasıyla zarar isâbet etti. Bana zarar dokundu ve sen merhametlilerin en merhametlisisin.

Dikkat ediyor musunuz? Hastalıkla imtihan edilen müslüman-lara ne güzel bir dua örneği sunuluyor. Allah'ın kutlu elçisi böyle bir durumda sırf Allah'ın merhametine sığınıyor ve şifayı sadece Allah'tan bekliyor. Üstelik dikkat ederseniz ya Rabbi bana şifa ver bile demiyor. Sadece ***Erhamur Rahîmin*** olan Allah'a güvenip teslim oluyor. İşi Ona havale ediyor. Çünkü bilmiyor ki imtihan eden Allah ilminde hastalığının devamıyla imtihan olması mı hayırlı kendisi için, yoksa sağlığa kavuşması mı? Bunu bilmediği için Rabbinin hayırlısı neyse onu takdir buyurmasını diliyor.

84. "Biz de onun duasını kabul etmiş ve başına gelenleri kaldırmıştık. Katımızdan bir rahmet ve kulluk edenlere bir hatıra olmak üzere ona tekrar ailesini ve kaybettikleriyle bir mislini daha vermiştik."

Allah'ın imtihan konusuna sabreden bir yiğit peygamber dua eder de, dua edilecek, istenilecek makamı bilir de, Rabbi ona icabet etmez mi? Allah'ın kendisini böyle bir hastalıkla imtihan ettiği bir mü'-min Şafi olarak Rabbini bilir, sadece Ondan şifa ister, dua dua halini O'na arz eder de Rabbi ona cevap vermez mi? Rabbi onun imdadına yetişmez mi? Böyle bir mü'mine hayatın da, ölümün de, sağlığın da, hastalığın da sahibi olan Rabbimiz şifa vermez mi? Hangi peygambere, hangi mü'mine icabet etmedi ki Allah? Yeter ki kullar O'nu bilsinler, O'nu yetki sahibi, güç kuvvet sahibi, şifa sahibi bilip O'na yönelsinler. Yeter ki kullar O'na yalvarıp yakarsınlar. Yeter ki O'na dua etsinler, O'na kulluk etsinler, Ondan istesinler. Yeter ki hastalar, yeter ki fakirler, yeter ki günahkârlar hallerinin arz edecekleri, isteyecekleri kapıyı bilsinler. Öyle değil mi? Biz kulları bütün kulluğumuz, bütün âcizliğimiz içinde, bütün samimiyetimizle dua dua yalvararak Rabbi-mize yönelsek hiç O Rab dualarımızı reddeder mi? Hiç cevapsız bırakır mı?

Rabbimiz buyuruyor ki biz kulumuz Eyyub'un duasına icabet ettik. Onda olan zararı giderip, Onu kurtardık ve ehlini de ona verdik. Karısını ve çoluk çocuğunu Ona tekrar verdik.

Rivâyetlere göre ya ehli Onun bu hastalığına tahammül ede-meyerek yanından ayrılmıştı da, sıhhatine kavuşmasından sonra tek-rar ehlini Ona döndürdük. Ya da sadece Eyyub (a.s) değildi bu ölümcül hastalıkla imtihana tabi tutulan. Ehli, karısı, çoluk çocuğu da bu hastalığa tutulmuştu da hepsini Rabbimiz iyileştirivermiştir. Rabbimiz ehlini Ona gerisingeriye lütfettiği gibi fazlasını da veriyor. Ya Ona daha başka sâliha kadınlar veriyor, ya da evlâtlar, oğullar, kızlar veriyor ve ailesi çoğalıyor. İşte tüm bu verilişler Allah katından bir rahmettir. Şifayı veren Allah'tır, sağlığı veren O'dur, ehlini veren O'dur, her şeyini veren O'dur.

"Ey Muhammed! Kulumuz Eyyub'u da an; Rab-bine: "Doğrusu şeytan bana yorgunluk ve azap verdi" diye seslenmişti. "Ayağını yere vur! İşte yıkanacak ve içilecek soğuk bir su" dedik. Katımızdan bir rahmet ve akıl sahiplerine bir öğüt olmak üzere, ona tekrar aile ve geçmiş olanlarla bir mislini daha vermiştik."

(Sâd 41,42,43)

Evet işte bu âyetlerde anlatıldığına göre Rabbimizin emriyle Eyyub (a.s) ayağını yere vurur ve vurduğu yerden bir su fışkırır, ondan içer, yıkanır ve hastalığından kurtulur.

Ve gerçekten Onun gibi Allah'a dua eden, Onun gibi Allah'ın imtihan konusuna sabreden, Onun gibi Allah'ı her konuda tek merci bilen, Onun gibi Allah'a kulluk eden mü'minler için bu bir zikra oldu diyor Rabbimiz. Biz bunu onlara bir zikra, bir hatırlatma, bir uyarı, bir hatıra yaptık. Mü'minler için en güzel bir gündem maddesi yaptık. Yâni kullarımızdan kıyâmete kadar benzer durumda, hastalıkla, yoklukla, sıkıntıyla imtihan edilenlere güzel bir örnek, hoş bir ibret yaptık bunu.

Allah'ın elçisi Eyyub (a.s) gibi hastalıkla imtihana tabi tutulanlar sadece Rablerini Şafi bilip, sadece şifayı O'ndan bekleyip, O'na dua ettikleri, O'nun kapısını dövmeye devam ettikleri ve O'nun rahmetine sığındıkları sürece kesinlikle bilsinler ki bu dünyada kaybettiklerini yeniden bulacaklar, yitirdiklerine yeniden kavuşacaklar, hattâ fazlasına ulaştıracak Rableri onları.

Süleyman ve Dâvûd (a.s) ların çok farklı bir durumları var. Çok farklı bir imtihan konuları var. Kendileri bu dünyada hiç kimseye nasip olmayacak güç verilmiş, saltanat verilmiş, imkân verilmiş, fırsat verilmiş. Kuşlar onlara ordu, cinler onların ordusu, şeytanlar, rüzgarlar, dağlar, taşlar onların ordusu. Saltanatları mevcudatı kaplamış. İşte böyle büyük bir varlıkla, büyük bir saltanatla imtihan edilen Süleyman ve Dâvûd (a.s)'lara karşılık, hastalıkla,

yoklukla, tüm dünyalıklarını kaybetmekle imtihan edilen bir elçi. Eyyub (a.s). Birbirine tamamen zıt iki imtihan konumu!

Öyleyse şunu kesinlikle unutmamalıyız ki imtihanı yapan Allah'tır. İmtihanın konusunu takdir eden Allah'tır. Bizi bu dünyada güç, kuvvet, zenginlik, servet ve saltanatla, imkân ve fırsatla da imtihan edebilir, bunun tamamen zıddına fakirlikle, yoklukla, hastalıkla, mahrumiyetle de imtihan edebilir. Her iki durumda da kuluz ve Allah'ın takdirine, Allah'ın imtihan konularına rıza göstermek zorundayız. Asla Rabbimizi unutup, Rabbimize isyan içinde bir hayatın adamı olmamamız gerektiği bilmek zorundayız.

Öyle değil mi? Dâvûd ve Süleyman (a.s) gibi de imtihan edilebiliriz bu dünyada, Eyyub (a.s) gibi de. Süleyman ve Dâvûd (a.s) gibi Mülk ve saltanatla imtihan edildiğimiz zaman asla şımarmayacak, müstekbirleşmeyecek, Allah'a kafa tutup O'na isyan etmeyecek, sürekli bütün bunları kendisine borçlu olduğumuzu, her şeyimizle kendisine muhtaç bir kul olduğumuzu, imtihanda olduğumuzu unutmayacağız, Eyyub (a.s) gibi mahrumiyetlerle imtihana çekildiğimiz zaman da bize tahsis buyurduğu bu imtihan konusundan ötürü asla O'na isyan etmeyeceğiz, kafa tutmayacağız, kendimizi dağıtmayarak kul olduğumuzun şuurunda O'na dua dua yalvarıp yakaracağız.

Peki şu anda bizler de bu elçiler gibi mi imtihan ediliyoruz? Elbette. Gerçekten bir insan her ne kadar kıyâmete kadar Süleyman (a.s) nın saltanatına erişemeyecek idiyse de Allah bazılarına çevresine göre Süleyman saltanatını verebilmiştir değil mi? Çevresine göre tabii. Yâni şu bizzat Süleyman (a.s) nın saltanatı kimsede olmayacak, kimseye vermiyor Allah da, çevresindekilere verilenlere nispetle onun gibisini verebiliyor kimilerine. Yâni kimi insanların kendi çevresine göre saltanatı Süleyman (a.s) gibi olabilir. İşte çevresine göre böyle kendisine çok fazladan bir şeyler verilenlerin bu verilenlerle şımarıklaşmaması, haddini bilmesi, bunu kendisine veren Allah'ın sadece kendisine vermediğini, kendisinden önce de birilerine, hem de peygamber olarak lütufta bulunduğunu unutmaması gerektiğini anlatmak üzere galiba Süleyman ve Dâvûd (a.s) hadisesinden söz ediliyor anlıyoruz.

Ama meselâ bu dünyada bir Eyyub (a.s) gibi hastalıkla, sı-kıntıyla, fakirlikle, her şeyini kaybetmekle imtihan edilebilirsiniz. Veya bir Nuh (a.s) gibi ezilmişlerin peygamberi, çevresinde rezil rüsva insanların alaylarına maruz kalmış bir peygamber konumunda imtihana çekilebilirsiniz.

Veya Hûd (a.s) gibi, Ya da Lût (a.s) gibi belki sadece iki kızı ile o bölgeden çıkması emrolunan geri kalanların tümünün helâk edildiği bir toplumun peygamberi olabilirsiniz. Evet kimi yok, kimsesi yok, gücü yok, kuvveti yok gibi görülen bir peygamber konumunda olabilirsiniz. Ama Dâvûd

(a.s) öyle değil mi? Hele Süleyman (a.s) hiç öyle değil. Süleyman (a.s) kendi döneminin daha güçlü, daha kuvvetli bir peygamberi olarak karşımıza çıkmaktadır.

85,86. "Ey Muhammed! İsmail, İdris ve Zülkifl hakkında anlattığımızı da an; onların her biri sabredenlerdendi. Onları rahmetimizin içine aldık; doğrusu onlar iyilerdendi."

İsmail, İdris ve Zülkifl onların hepsi sabredenlerdendi. İsmail (a.s) bildiğiniz gibi insanlığa imâm kılınan atamız İbrahim (a.s) in Hacer annemizden dünyaya gelen oğludur. Babası İbrahim (a.s) tarafından annesiyle birlikte Mekke'ye yerleştirildi. Allah'ın emriyle babasıyla birlikte yeryüzünde Allah'ın kıblesi, Allah'a kulluğun sembolü olan Kabe'yi inşa edecekti İsmail (a.s). Ve yıllar sonra onun soyundan Mekke'de Muhammed (a.s) elçi olarak görevlendirilecekti.

İdris (a.s) da atamız, insanlığın atası ve ilk peygamber Hz. Adem'e en yakın olan, Onun torunlarından olan bir peygamberdir. İlk dönemin, tevhidin bozulmadığı, yeryüzünde fesadın, küfrün, şirkin bulunmadığı dönemin peygamberi. Hz. Ademle Hz. Nuh (a.s) arasında gelmiş bir elçi.

Zülkifl (a.s) da imanlarımızdan birisidir, hakkında pek fazla bir şey bilmiyoruz. O da Rabbimiz tarafından vahiyle şereflendirilip yüceltilmiş bir elçi. İşte bunların hepsi Allah'ın kendilerine biçtiği rollerine, kendilerine yüklediği kulluk programlarına, Risâlet misyonlarına sabreden, böylece Rabbimizin rahmetine lâyık olan insanlardır. Onların tümünü rahmetine erdirdi Rabbimiz. Rahmetine idhal buyurdu, çünkü onlar sâlihlerdendi.

87. "Zün-Nun hakkında söylediklerimizi de an. O, öfkelenerek giderken, kendisini sıkıntıya sokmayacağımızı sanmıştı; fakat sonunda karanlıklar içinde: "Senden başka İlâh yoktur, Sen münezzehsin, doğrusu ben haksızlık edenlerdenim" diye seslenmişti."

Evet, Zün-Nun'u da hatırla peygamberim. Zün-Nun'a söylediklerimizi de hatırla. Onu da gündeme al. Zün-Nun balık sahibi demektir. O da Allah elçilerinden bir elçiydi. Kalem sûresinde bir adının Zün-Nun olduğu, bir başka yerde de onun adından Yunus olarak söz edilir. Evet Yunus (a.s)'ı ve ona söylediklerimizi de gündeme alın diyor Rabbimiz.

Hani O gazaplanarak, öfkelenerek gitmişti, kavminden ayrılmış, toplumundan uzaklaşmıştı. Niye kaçıp gitmişti toplumundan? Sebep şuydu: Yunus (a.s) Allah'tan aldığı görevle toplumunu uyarır, toplumunu Allah'a

kulluğa çağırır. Ama toplum Onu dinlemez, uyarılarına aldırış etmez. Nihâyet toplumunu Allah'tan kendilerine gelmekte olan bir azapla tehdit eder. Ama haber verdiği azap biraz gecikir. Toplumuna gazaplanan peygamber henüz azap gelmeden ve de Al-lah'tan kendisine toplumundan hicret emri de gelmeden hemen alelacele toplumunu terk eder. Onlara nefret ederek görevinden kaçar.

Halbuki bir peygamberin Allah'tan kendisine bir hicret emri gelmeden görev mahallini terk etmemesi gerekiyordu. Ölecekse orada ölmeliydi. Allah dilemedikçe orada da ölmeyecekti tabii. Dövecekler, sövecekler, hapse atacaklar, ateşe atacaklar ama yine de gitmeyecekti oradan. Fakat gitti işte. Niye gitti? Öyle yapılınca başımıza ne-lerin geleceğini bize anlatma adına, gösterme adına, bize bir ders verme adına gitti. Bize bir misâl olsun diye arz etti Allah. Yunus sûresinin anlattığına göre koşarak gitmişti. Kölenin efendisinden kaçtığı gibi toplumundan kaçtı ve bir gemiye bindi.

Allah'tan kendisine bir emir gelmeden böyle gazapla kaçıp giderken zannediyordu ki bizim kendisine gücümüz yetmeyecekti. Yâni ne yapabilecekti bir peygamber? Nereye kaçabilecekti Allah'-tan? Nereye gidebilecekti? Ama bilemedi işte. Halbuki Allah onu yakalayacaktı. Allah'tan asla kaçamayacaktı. İşte yakaladı da. Bir gemiye bindi. Yolda bir fırtına sonucu alabora oldu ve gemide bir kura çekildi. Yunus (a.s) kendi suçluluğunun farkındaydı ya, belki bizzat kendisi bunu teklif eder, ya da kura kendisine çıktığı için denize atılmayı rahat rahat kabul eder ve atılır. Sonra denizde bir balık tarafından yutulur. Balığın karnında dua dua Rabbine yalvarır. Karanlıklar içinde bir cezaydı bu kendisine. Kederle dolu olduğu halde yutkunarak Rab-bine dua edip, hatasını anlayıp affını ister. Rabbini tesbih eder. Tes-bihi de bakın şöyleydi:

Allah'ım! Seni tesbih ederim! Senden başka İlâh yoktur, Sen münezzehsin, doğrusu ben haksızlık edenlerdenim. Rabbim ben zalimlerden oldum. Hem Rabbime, hem toplumuma, hem de kendi ken-dime zulmedenlerden oldum. Ben görevimi terk ettim! Ben toplumum-dan uzaklaştım! Ben hata ettim! Ben bunu yapmamalıydım! diyerek kendi kendisini suçladı, özür dileyerek Rabbine yalvarıp yakardı.

88. "Biz de ona cevap verip, onu üzüntüden kurtarmıştık. İnananları böyle kurtarırız."

Ona da icabet ettik, Onun duasına da cevap verdik diyor Rab-bimiz. Eyyub (a.s) un duasına icabet eden, Nuh (a.s) un duasına ica-bet eden Rabbimiz burada da Yunus (a.s) un duasına icabet ettiğini bildiriyor. Var mı Ondan başka dövülecek kapımız? Var mı Ondan başka dualara icabet eden? Evet Onun duasını da kabul edip, Onu gamdan, kederden kurtardık diyor Rabbimiz. Bakın burada da:

1: Bize imâmlarımızdan, örneklerimizden böyle bir dua modeli, böyle bir tesbih örneği sunuluyor. Biz kullarına bir imâm şahsında bir tövbe usulü, bir dönüş örneği sunuyor. Bu tövbe örneğinin yanında bir de şu husus anlatılıyor burada. Allah'la savaş içinde bulunan, Allah'a kulluktan kaçan tüm kâfirlere bir uyarıda bulunuyor Rabbimiz burada. Bakın, dikkat edin, Allah'ın en sevgili kulu, Allah'ın kutlu elçisi bile Allah'a isyan edince Allah Onun cezasını verdi. Bir peygamberi bile yaptığı bir eyleminden ötürü böylece cezalandıran Allah size ne yapacak? Sizi bağışlayacak mı? Sizin yaptıklarınızı görmezden mi gelecek? Hayır hayır kesinlikle bilesiniz ki Allah size de ceza verecektir. Bir peygamber yanında sizin ne değeriniz var da? Neyinize güveniyorsunuz?

Ama Şurasını da göz ardı etmeyin ki tövbe edince de Allah Onu affetti. Eğer sizler de şu anda yaptığınız yanlışlardan döner, eğer tövbe ederseniz bilesiniz ki sizleri de aynen Onun gibi affederim deniyor. Kâfirler için böyle denirken, mü'minler için de deniyor ki burada: Ey mü'minler iman ettik diye, müslüman olduk diye sakın şımarmayın ha! Allah'a, peygambere yakınlığınızdan dolayı şımarmayın! Yapacağınızı yapın, değilse peygamber bile olsanız gözünüzün yaşana bakılmaz, cezaya çarptırılırsınız! Bu işin şakası yoktur denmektedir.

2: Müslümanlığımızı, kulluğumuzu, Allah'a karşı sorumluluklarımızı Allah adına icra etmeye çalışalım. Birilerine rağmen, ya da birilerine binaen hareket etmeyelim. İnsanlar dinlemediler diye, anlamadılar diye hareketlerimizi onlara göre ayarlamaya, tavırlarımızı onlara göre belirlemeye kalkışmayalım. İnsanlar bize ve anlattıklarımıza değer vermediler diye üzülüp kendimizi dağıtmamalıyız. Ya da tam tersi de geçerlidir. Nasıl? İnsanlar bizi dinler ve değer verirler görününce de şımarmayacağız. Tüm hareketlerimizi Allah'a göre ayarlamalıyız.

3: Her konuda, bilhassa müslümanlığın toplum içinde icrası konusunda başkalarını değil kendimizi suçlamasını bileceğiz. Toplumun yaptıklarından toplumu değil kendimizi suçlayacağız. Şeytan gibi suçu Allah'a, ya da başkalarına atmak ve sorumluluktan kolayca kurtulmak yerine; Adem (a.s) gibi suçu kabullenmek zorundayız. O zaman içinde bulunduğumuz bozukluktan kurtulabilmek için çare arayacağız ve Rabbimize yöneleceğiz demektir. O zaman işte âyetlerde gördük, Rabbimiz kendisine yönelip dua dua yalvaranları mutlak sûrette affedecek ve yol gösterecektir, bunu hiç bir zaman unutmayalım.

Bir imâm daha, bir dua örneği daha geliyor:

89. "Zekeriya da: "Rabbim! Beni tek başıma bırakma, Sen varislerin en hayırlısısın" diye nida etmişti."

Evet önderlerimizden Zekeriya (a.s) da bir başka dua konusuyla Rabbine dua ediyor ve diyordu ki: Ey Rabbim, beni evlâtsız, beni varissiz tek başıma bırakma. Bana bir vâris ver. Ama ilmin, takdirin, buyruğun gereği bana bir vâris vermesen de aldırmam. Çünkü ben biliyor ve inanıyorum ki sen varislerin en hayırlısısın diyordu. Evet önce dua dua yalvarıp yakararak bir evlât istiyor, sonra da işini teslimiyetle Allah'a havale ederek, sen bâkî kalacak mirasçımsın diyordu.

Ya Rabbi, bana vâris olacak, benim yolumu devam ettirecek, peygamberler yolunun toplumda ilelebet silinmemesine, unutulmamasına say-ü gayret edecek, benim dinime, benim inancıma, benim yoluma sahip çıkacak, kullarını senin dinine çağıracak, sana senin istediğin kulluğu gerçekleştirecek, senin razı olduğun müslümanca bir hayat yaşayacak bir evlât, bir vâris istiyorum Allah'ım senden. Evet işte Zekeriya (a.s) nın evlât arzusunun hedefi buydu. İstiyordu ki bu evlât kendi dinine, kendi inancına, kendi yoluna vâris olsun ve bu yolunu devam ettirsin. İstiyordu ki bu evlât kendi yolunu, kendi sünnetini, kendi risâletini devam ettirsin.

Meryem sûresiyle birlikte söyleyecek olursak Zekeriya (a.s) arkasında kendisine halef olacaklardan, vâris olacaklardan da korku duyuyordu. Ya Rabbi, ben arkamdan geleceklerden korkuyorum. Be-nim arkamda kalanların dâvâmı, yolumu bitireceklerinden, unutacaklarından korkuyorum. Ne olur Allah'ım, bana katından bana bir vâris lütfet, bana bir dost, bir yardımcı ver ki o benim dinimi, benim yolumu sürdürsün diyordu.

Dikkat ediyor musunuz Allah'ın elçisinin evlât istemedeki hedefine, niyetine? İşte evlât böyle istenir. İşte vâris bunun için istenir. Malıma mülküme, dükkanıma tezgahıma sahip olsun diye, param pu-lum el âleme kalmasın diye, ihtiyarladığım zaman bana yardımcı olsun diye, adımı sürdürsün diye değil. Bana hizmet etsin diye değil. Benim dinimi sürdürsün diye, benim yolumu, benim dâvâmı takip edip sürdürsün diye istenir evlât. O böyle halis bir niyetle Rabbine dua edince:

90. "Biz de ona icabet ederek, Yahya'yı bahşetmiş, eşini de doğum yapacak hale getirmiştik. Doğrusu onlar iyi işlerde yarışıyorlar, korkarak ve umarak Bize yalvarıyorlardı. Bize karşı gönülden saygı duyuyorlardı."

Biz de Onun duasını kabul edip, yaşlı ve kısır olan karısının kısırlığını tedavi ederek olmazı oldurduk ve Yahya'yı Ona bahşettik diyor Rabbimiz. Rabbimiz kendisine dua dua yalvaran kulunu, elçisini mahrum bırakmıyor ve kendisine Yahya isminde sâlih bir evlât lütfediyor. Yahya diri, dirilik, canlılık demektir. Elbette böyle yüz yaşını aş-mış yaşlı bir babadan, yine onun kadar

yaşlı, doğurma yaşını çoktan aşmış ve de kısır bir anadan meydana gelen, yâni tabiri caizse iki ölüden dünyaya gelen bir diriydi Yahya. Dirilik ve canlılık sembolüydü Yahya. Bir de daha gencecik yaşında, hayatının baharında Allah dâvâsı uğrunda babasından önce şehit olarak ebediyen dirilerin içine katılacaktı Yahya (a.s). Ölümsüzlük makamına ulaşacaktı. Rabbi ka-tında dirilerden olarak rızıklandırılacaktı Yahya. Arkasındaki müslü-manları diriltmeye, diri tutmaya sebep olacaktı Yahya. Bizi diriltecekti Yahya.

Onların, o imâmların, o elçilerin hepsi de hayırlı yollarda yarışıyorlar ve ümit ederek, ümit kesmeyerek, korkarak, haşyet içinde bize dua ediyorlar, ibadet ediyorlardı. Bize karşı gönülden teslim olarak kulluk ediyorlardı. Böyle oldukları için de biz onların dualarına icabet ediyorduk. Öyleyse bizler de hayırlara koşalım, hayır peşinde olalım. Hep hayır yollarında yarışalım, hep Rabbimizin rızasını celp edecek, O'nun gazabından sakındıracak ameller peşinde, tavırlar pe-şinde, kulluklar peşinde olalım da Rabbimiz bizim dualarımıza da ica-bet buyursun. Rabbimize karşı hep bir saygı içinde, hep bir haşyet içinde olalım da dualarımız geri çevrilmesin inşallah.

Evet bundan sonra Allah'ın lânetine ve gazabına uğramış iki toplumun sapma noktalarına işaret ederek bir imâmın, bir elçinin daha annesiyle birlikte gündeme alındığını görüyoruz. Meryem anamız ve tertemiz bir kız olarak onun dünyaya getirdiği, bir Allah yasası, bir Allah kelimesi olarak doğurduğu Hz. Îsâ (a.s) dan söz edilecek. Ve Hz. Îsâ (a.s) nın da tıpkı öteki elçiler gibi, öteki imâmlar gibi bir beşer olduğu, asla bir İlâh, bir tanrı, ya da tanrının yetkilerine sahip olmadığı, tanrının oğlu olmadığı vurgulanacak.

91. "Mahrem yerini koruyan Meryem'e ruhumuzdan üflemiş, onu ve oğlunu, âlemler için bir mûcize kılmıştık."

Evet mahrem yerini koruyan, ırzını, namusunu koruyan ter-temiz bir kızcağız olan Meryem'e biz kendi ruhumuzdan üfledik, Onu ve oğlunu tüm insanlığa bir âyet, bir ibret, bir yasa yaptık. Evet Îsâ (a.s) Allah'ın Meryem'den İlâhî bir yasa olarak babasız dünyaya getirdiği bir elçisidir. O Allah'ın bir kelimesi, bir yasası, bir âyeti, bir mûcizesi, bir ruhudur ki Onu Meryem'e ilka etmiştir. Rabbinizin Cebrâil (a.s) vasıtasıyla Meryem'e gönderdiği, Meryem'e ilka ettiği, Merye-m'in rahminde meydana getirdiği bir ruhudur. Böyle mûcizevi olarak babasız dünyaya getirdiği Allah'ın bir âyeti, bir yasasıdır O. İş bu ka-dar net ve açıkken, Rabbimiz Kur'an-ı Kerîminde Ondan daha enteresan bir yaratılış yasasıyla hem babasız, hem de anasız bir şekilde Ademin yaratılışıyla da bu işe açıklık getirirken yine de maalesef Hıristiyanlık dünyası bu konuda çok büyük bir yanılgı içine düştüler. Îsâ (as)'ın bu mûcizevi yaratılışından ötürü Onun tanrı, ya da tanrının oğ-lu olduğunu iddia ederek Allah'a en büyük iftirayı yaptılar ve şu anda da bu sapıklıklarını sürdürmektedirler.

Rabbimiz Îsâ (a.s) nın gündeme getirildiği bu âyetinden önce peygamberler silsilesini gündeme getirerek bunların her birerinin bir beşer olduklarını, hepsinin kul olduklarını, her birerinin Rablerine dua edip yalvardıklarını, kendileri için hiçbir şeye kadir olamayıp isteyeceklerini Rablerinden istediklerini, Rablerine herkesten çok teslim olarak ibadet ettiklerini ve bunların hiçbirisinin İlâhlıkta hiç bir payelerinin bulunmadığını ısrarla anlattı. Onların kendi hastalıklarına şifa verecek, kendilerine ya da başkalarına çocuk verebilecek güçte olmadıklarını, Allah'ın vahyine aykırı hareket eden bir Yunus peygamberin cezalandırıldığını anlattı, anlattı sonra da onlardan biri olan ve Meryem isimli bir kızdan dünyaya gelen Îsâ (a.s)'a sözü getirdi. Öyleyse tüm bu gerçekleri bildikleri halde ey Allah elçisini ve anasını tanrılaştırma kavgası veren Hıristiyanlar, bu sapıklıklarınızdan vazgeçmezseniz Allah'a en büyük iftirayı yaparak cehennemi boylayacaksınız buyurulmaktadır.

92. "Doğrusu tevhid dini olan müslümanlık, bir tek din olarak sizin dininizdir ve Ben de Rabbinizim, artık bana kulluk edin."

İşte bu anlattığımız peygamberler, imâmlar rehberliğinde sizin tek ümmetiniz bu ümmettir. Hz. Adem (a.s) dan bu yana işte size an-lattığım bu peygamberler silsilesi tek bir ümmettir. Tek bir ümmet üzerindedirler. Bu ümmet onların mübarek yolunun yolcusu olan sizlerin müntesibi olmakla şeref bulduğunuz, izzet kazandığınız İslâm ümmetidir. Ve ben de sizin tek Rabbinizim. Yalnız bana kulluk edin, yalnız beni dinleyin, yalnız beni Rab bilip hayatınızı benim adıma ve benim yasalarım istikâmetinde yaşayın.

Evet ümmet; İslâm ümmeti, din; İslâm dini, teslimiyet dini ve Rab, İlâh da Allah'tır. Bir tek ümmet olabilmek için elbette tüm peygamberlerin kulluk ettikleri bir tek Rabbe kulluk edilecekti. Ama:

93. "Ama insanlar, din konusunda aralarında bölüklere ayrıldılar, hepsi Bize döneceklerdir."

Onlar aralarında işlerini paramparça ettiler. Onlar hepsi bir tek ümmet olan, hepsi bir tek dinin sahibi olan, hepsi bir tek Rabbe inanıp bir tek Rabbe kulluk eden peygamberleri parçaladılar. Peygamberlerin tümünün mensubu bulundukları tek ümmeti, tek milleti, tek dini, tek yolu paramparça yaptılar. Böylece kendi kendilerini de parçaladılar. Gruplaştırdılar da her bireri bir parçasına sarıldılar. Tek bir ümmet olan İslâm ümmetini parçaladılar da her biri farklı bir isimle anılmaya başladılar. Halbuki az evvel anlattı elçilerini Rabbimiz. Onların tamamı tek dinin, tek ümmetin mensubuydular. Hepsinin dini İslâm'dı, hep-si müslümandı onların. Onlar bu peygamberlerin yolunu, dinini parçaladılar.

Yâni onlar o peygamberlerin dininden ayrıldılar. Din asıldır, ondan ayrılanlar tefrikacıdır. Onlar Allah'ın Hz. Adem (a.s)'dan bu ya-na gönderdiği İslâm'dan, tüm peygamberlerin dini olan İslâm dinin-den ayrılıp ayrı dinler iddiasına kapıldılar. Param parça parçalandılar. Tüm peygamberlerin dini olan İslâm'ı terk ettiler de Yahudilik ve Hıristiyanlık diye ayrı ayrı dinlere inandıklarını iddia ettiler.

94. "İnanmış olarak yararlı iş işleyenin ameli inkâr edilmeyecektir. Biz onu yazmaktayız."

Allah'a, Allah'tan gelenlere, Allah'ın elçilerine Allah'ın istediği biçimde inanıp, sâlih ameller işleyen, imanını sadece söz planında, iddia planında bırakmayarak hayatını bu imanla düzenleyen kulumuzun ameli asla inkâr edilmeyecektir. Yâni inanan, iman kaynaklı bir hayat yaşayan, imanını sadece iddia planında, söz planında bırakmayarak sâlih amellerle ispat eden, fıtratına yaraşır ameller işleyen, Allah'ın istediği hayatı yaşayan kulumuzun ameli asla inkâr edilmeyecektir. Kıl kadar bile kendisine bir haksızlık yapılmayacaktır. Kıl ka-dar bile olsa yaptıkları boşa gitmeyecek, kendisine asla zulmedilmeyecektir. Çünkü biz onu yazmaktayız diyor Rabbimiz.

Evet inanarak, imanlarına yaraşır sâlih ameller işleyerek hayatlarını Allah için yaşayanların, Allah'a lâyık bir hayat yaşayanların, Allah kontrolü altında bir hayat yaşayanların, Allah'ın kitabına, Allah'ın yasalarına, Allah'ın elçilerinin, imâmların hayatlarına, örneklediklerine uygun bir hayat yaşayanların hayatlarını bereketlendirecek ve asla zayi etmeyeceğim diyor Rabbimiz. Onların zerre kadar iyiliklerini bile büyütülmüş olarak onlara karşılık vereceğim diyor. Evet Rabbimiz onların yaptıklarının zerresini bile zayi etmeyeceğim diyor. Büyük küçük, gizli açık ne yapmışlarsa, ne düşünmüşlerse, ne niyet etmişlerse tümünü değerlendirecek ve karşılığını tastamam kendilerine vereceğim diyor. Çünkü o ameller boşa gitmesin diye melekler tarafından sürekli yazılmakta, kaydedilmekte ve muhafaza edilmektedir.

95. "Yok ettiğimiz kasaba halkının âhirette ceza görmek üzere Bize dönmemesi imkânsızdır."

Evet, bu âyet-i kerîmeye üç türlü mânâ vereceğiz:

1: Allah'ın gazabına uğrayarak yıkıma uğratılmış, helâk edil-miş her bir kasaba halkının artık bir daha dünyaya geri dönmesi mümkün değildir. Çünkü artık Allah tarafından onların defterleri dürülmüştür. Allah'ın gazabına uğrayarak gebertilmiş olan bu insanlara artık bir daha denenme fırsatı tanınmaz. Öyleyse ey insanlar, Rab-binizin yıkımı, helâki gelip de defteriniz dürülmeden önce, fırsat el-deyken Rabbinize kulluğa dönün. O'nun elçilerinin örnekliğinde sâlih ameller işlemeye ve Rabbinizi kendinizden razı etmeye çalışın.

2: Helâk ettiğimiz, yıkıma uğrattığımız her bir kasaba halkı mutlaka dirilerek yaşadıkları hayatın hesabını ödemek üzere Bizim huzurumuza gelmemeleri, unutulmaları, sümenaltı edilmeleri, hesaptan, Bizim sorgulamamızdan kurtulmaları asla mümkün değildir. El mahkum herkes dirilecek ve Bizim huzurumuza gelecektir.

3: Veya bir üçüncü mânâsı da şöyle olabilir: Ahalisi bize isyan içinde, Bizim elçilerimize isyan içinde bir hayat yaşayıp ta bu isyanlarından ötürü kendilerine azabımızı, helâkimizi takdir edip kararlaştırdığımız hiçbir kasaba halkına artık asla tövbe imkânı, isyandan itaate, küfürden, şirkten İslâm'a dönme fırsatı verilmez. Bir kere helâklerine hükmettik mi artık onlara hiçbir mühlet tanınmaz. Onlara göz açtırılmaz diyor Rabbimiz.

96. "Ye'cuc ve Me'cuc'un seddi yıkıldığı zaman her dere ve tepeden boşanırlar."

Kehf sûresinde Zülkarneyn (a.s) in Ye'cuc ve Me'cüc için bir set yaptığı ve onları yıkılması mümkün olmayan bu seddin arkasına hapsederek o bölge insanını onların belâlarından koruduğu, ama kı-yâmetin gerçekleşmesiyle bu seddin yıkılıp onların bırakılacağı ve dalgalar halinde birbirlerine girerek arza yayılacakları anlatılmaktadır. Bunu kıyâmet alâmetlerinden sayanlar olmuş. Öyle bir zaman gelecek ki tıpkı barajların setlerinin yıkılıp da muhteşem suların akması gibi bu sed de yıkılacak ve bu Ye'cuc ve Me'cüc yeryüzüne dağılacaktır deniyor. Ama bu inşallah bizi üzmeyecek zaten kıyâmetle birlikte yeryüzünde bizim hayatımız da bitecektir. Kıyâmetin kopmasından kısa bir süre önce Rabbimiz yeryüzündeki mü'min kullarının canını alacak ve kıyâmet kâfirlerin üzerine kopacaktır. Rabbimiz kıyâmetin dehşetinden mü'min kullarını koruyacaktır.

97. "Gerçek vaat yaklaşmıştır. O zaman inkâr edenlerin gözleri beleriverir:" Vah bize! Bundan önce gaflet içindeydik, hem de zalimdik" derler."

Evet gerçek vaat, kıyâmet günü, kıyâmet saati yaklaşmıştır. İnsanların defterlerinin dürülüp, hesaplarının görüleceği zaman yaklaşmıştır. O kıyâmet saati ona hazırlıksız olan kimselere ansızın gelecektir. Zira kendileri kıyâmetin geleceğinden gafil bir şekilde dünyaya dalmış, onu hatırlarından çıkarmış ve böylece lüzumsuz şeylerin peşine takılmış insanlar için elbette kıyâmet ansızın gelecektir. Kıyâmete inanmayan ve onun hazırlığı içinde Allah için bir hayat yaşamayan insanlar onun kopmasına yakın bir dönemde alâmetler belirdiği zaman bile uyanmayacaklar, o zaman bile oyun ve oynaşlarını sürdüreceklerdir. Onun için şuurları yerinde değilken, haberleri yokken kıyâmet gelip onların

tepelerinde patlayacaktır. Artık ondan sonra pişman olma ve geriye dönme imkânı da kalmayacaktır.

O gün kâfirlerin gözü belerip kalmıştır. Ona inanmayanların gözleri dehşet ve korkudan yuvalarından, yerlerinden fırlayacak hale gelmiştir. Ve gözleri zillet içinde donup kalmıştır, donakalmıştır. Evet o gün kâfirler zelil, hor, hakir, gözleri önlerine düşmüş, suspus olmuşlardır. Kıyâmet sûresinin ifadesiyle bâsira olmuştur. Yâni Abus bir çehre olarak pusarır, asılıp kalır o gün kâfirler. Suçundan dolayı, kaybından dolayı, ayıbından dolayı, ıstırabından, üzüntüsünden dolayı suspus olmuş, yıkılmış bitmiş tükenmiştir kâfirler. Böyle bir durumda diyorlar ki bakın alçaklar:

Vah bize! Eyvah biz! Biz bundan önce bu kıyâmetten gaflet içindeydik, hem de zalimdik diyorlar. Aslında bugünle uyarıldık, ama biz bu kıyâmetten gaflet içindeymişiz. Uyarılara kulak asmayan zalimlermişiz meğer diyecekler. Gerçeği bütün çıplaklığıyla anlayacaklar ve kuzuya dönecekler.

Evet alçakların tüm kâfirlikleri, tüm müşriklikleri, tüm müstekbirlikleri bitmiştir. Tüm tâğutlukları son bulmuş, tüm zulümleri ve şir-retlikleri, azgınlıkları kalmamış. Ne Rablikleri kalmış, ne ilâhlıkları kal-mış, ne krallıkları, ne egemenlikleri kalmış. Ne biz bilirizleri, ne biz ya-parızları kalmış. Her şeyleri bitmiş suspus olmuşlar ve korku içinde, dehşet içinde zalimliklerini itiraf ediyorlar. Kış sineği gibi başlarına gelecek felâketi beklemektedirler. Çünkü artık gerçeği anlamışlardır alçaklar. Allah'ı diskalifiye ederek, Allah'la, Allah'ın elçileriyle sava-şarak, Allah'a kulluktan kaçarak bir hayat yaşamakla ne kadar büyük zulümler işlediklerini anlamışlar.

Allah yerine koyup, Rab makamına oturtup kanunlarını uygulamak için çırpındıkları, hatırlarını kazanmak için koşturdukları tâğut-ların, modanın, çevrenin, âdetlerin ve tüm yapay tanrıların ve tanrıçaların meğer Allah'ın ortakları olmadıklarını, meğer onların hiç bir güç ve kuvvete, hiç bir yetki ve salahiyete sahip olmadıklarını, onların da kendileri gibi âciz birer varlık olduklarını, Rab olmaya, İlâh olmaya, kanun koymaya, din belirlemeye, hayat programı tespit etmeye, ha-tırı kazanılmaya lâyık olanın da sadece Allah olduğunu anlamışlardır artık. Anlamışlardır ama zaten inkârı mümkün olmayan, reddedilmesi mümkün olmayan bir ortamda anlamışlardır. Bakın onlara denilecek ki:

98. "Siz ve Allah'tan başka taptıklarınız cehennemin yakıtısınız; oraya gireceksiniz."

Evet ey kâfirler, sizler de, Allah berisinde tapındıklarınız da, sizler de, sizleri Allah berisinde kendilerine tapınmaya çağıran tanrı taslakları da cehennemin yakıtı olacaksınız. Hepiniz, tapınanlarınızla, tapınılanlarınızla

çaresiz oraya gireceksiniz. Tanrılarınız da, kullarınız da cehennemi boylayacaksınız.

Tabi bu kâfirlerin dün ve bugün tanrı bilip tapınmaya çalıştıkları kimi varlıklar bunun dışındadır. Hıristiyanların tanrı bilip kulluk etmeye çalıştıkları Îsâ (a.s), Yahudilerin tanrılaştırdıkları Üzeyr (a.s) ve müşriklerin tapındıkları Allah'ın melekleri bunun dışındadır. Çünkü Allah'ın bu sâlih kullarının hiçbirisi kendilerini insanlara tanrı olarak takdim etmemişler, insanlardan kendilerine asla kulluk istememişlerdir. Bunların hiçbirisinin bu kâfirlerin tapınmaları konusunda hiçbir sorumlulukları yoktur.

Ama insanlara egemenlik taslayan, tanrılık taslayan, insanları kendisinin İlâhlığına çağıran, insanları kendisini dinlemeye çağıran, insanları kendi yasalarına kulluğa çağıran tüm tanrı taslakları cehennemin yakıtı olacaktır. Aynı zamanda insanları kendisine kulluğa çağırmamakla birlikte, ama kendisinden başka insanlara kulluğa çağıran, insanların yasalarına itaate çağıranlar da cehennemin yakıtı ola-caklardır. Ne tanrılar kullarını, ne de kullar tanrılarını cehenneme yu-varlanmaktan kurtaramayacaktır.

Her kim ki Allah'ı reddederek, Allah'ın dinini yok farz ederek, Allah yasalarını örterek, kendisini İlâh makamında görerek, insanlara tanrılık taslayarak, benim yasalarıma tabi olmak zorundasınız, benim istediğim gibi yaşamak zorundasınız derse kesinlikle bilesiniz ki o zalimdir ve onun yeri cehennemdir diyor Rabbimiz. Evet her iki taraf ta cehennemdedir o gün.

Kâfirlere o gün pişmanlıkları hiçbir şey fayda sağlamayacak. Çünkü onlar zalimdiler. Çünkü onlar Allah'ı bırakıp O'nun berisinde bir takım âciz varlıklara tapınarak haksızlık yapıyorlardı. Allah berisinde bir takım insanları hayatlarında egemen kabul ederek, onların yasalarını uygulayarak, Rahmânın hakkını vermiyorlardı. Kitabın hakkını vermediler. Peygamberin hakkını vermediler. Çünkü onlar olmamaları gereken yerde oldular. Bulunmamaları gereken konumda bulundular. Kendilerini Rablerine kulluk makamından uzaklaştırdılar. Küfür ortamında, şirk ortamında tutarak kendi kendilerine zulmettiler. Dinlenmesi gereken makamı dinlemeyip, dinlenmemesi gereken makamı dinlediler. Rahmânın zikrine karşı kör ve sağır kesildiler. Vahiyle beraber olmadılar. Hayat programlarını vahiyden almadılar. Rahmânın kendileri için, kendi cennetleri için, kurtuluşları için açtığı rahmet kapısını kapattılar. Şimdi artık kendilerini saptıranlarla beraber cehenneme yuvarlanıyorlar. Üstelik Allah'ın azabını bu tanrı taslaklarıyla birlikte tatmış olmaları, yâni azabı tanrılarıyla paylaşmaları, aynı azabın içinde olmaları onlara hiçbir fayda vermeyecektir.

99. "Eğer bunlar İlâh olsaydı cehenneme girmez-lerdi; hepsi orada temelli kalacaktır."

Evet eğer bu tapındıklarınız tanrı olsalardı elbette cehenneme gitmeyeceklerdi. Eğer gerçekten bu Allah berisinde kendilerinde güç kuvvet gördükleriniz tanrı olsalardı hiç cehenneme girerler miydi? Allah berisinde kendilerinde bir yetki olsaydı kurtarmazlar mıydı kendilerini bu ateşten?

100. "Orada onlara ah etmek vardır; bir şey de işi-temezler."

Onlar için orada içinde bulundukları dayanılmaz azaptan ö-türü zor nefes alma, derinden derinden ah çekmeler, pişmanlıklar, nedametler, dövünmeler vardır ve asla işitmezler de. Kendilerinden yardım isteyen kullarının yardım çağrısını da işitmezler onlar. Ama beri tarafta:

101. "Yaptıklarına karşılık katımızdan kendileri için iyi şeyler yazılmış olanlar, işte onlar cehennemden uzak tutulanlardır."

Dünyada işledikleri sâlih amellerine karşılık Bizim katımızdan kendilerine Hüsnâ yazılanlar, rahmet ve cennet takdir edilenler cehennemden, ateşten uzak tutulacaklardır. Dünyada Allah'ın hidâyetine tabi olanlar, Rablerinin koruması altına girenler, imâmların, elçilerin yol gösterisine uyanlar, yollarını yol bilene sorarak yaşayanlar, yol göstericinin elinden tutarak hayat yaşayanlar var ya, işte onları cehenneminden koruyacaktır Rabbimiz. Onlar için korku da yoktur, mahzun olmak ta.

Yâni ne cehenneme gitme korkusu, ne de cenneti kaybetme hüznü olmayacaktır onlar için. Korku da yok, mahzun olma da yoktur. Yine onlar için yaptıklarının boşa gitme korkusu yoktur. Zira Rableri onların kendisi için yaptıkları tüm amellerini, tüm döktükleri terlerini, akıttıkları her damla kanlarını, harcadıkları tek kuruşlarını, attıkları her bir adımlarını, tükettikleri her bir nefeslerini garanti ediyor. Kulum, on-lar Benim yanımda emanette kalsın, onlara muhtaç olduğun bir dönemde onları Benden alırsın diyor. Cennete girmek için mi lâzım oldu? Cehennemden kurtuluş için mi lâzım oldu? O zaman onları Benden alırsın diyor.

Evet Enbiyâ sûresinde anlatılan Enbiyâya, imâmlara, Allah elçilerine tabi olan, takvayı seçen, gayba inanan, namaz kılıp, infak eden, hayatını Allah için yaşamaya karar veren ve hayatı boyunca iyi bir müslüman olmak için çırpınanlar cehennemden korunacaktır.

102. "Cehennemin uğultusunu duymazlar. Canlarının istediği şeyler içinde temelli kalırlar."

Onlar cehennemin uğultusunu bile duymazlar. Canlarının istediği her şeye sahip olarak onlar cennette ebedî kalırlar.

Kur'an'ın anlatışına bakılırsa cehennemin sanki bir insan gibi ne yapacağını? Ne edeceğini? Kime azap edeceğini bilen şuurlu bir varlık olarak anlatıldığını görürüz. Cehennem müşterilerini tanımaktadır ve uzaktan onları gördüğü zaman:

Bu ateş, onlara uzak bir yerden gözükünce, onun kaynamasını, öfkesini ve uğultusunu işitirler."
(Furkân 12)

Sanki müşterilerini tanıyor ve uzaktan onları görünce de kükremeye, homurdanmaya başlıyor.

"Cehennem, yalnız azgınları bekleyen yerdir. Dönecekleri yer orasıdır."
(Nebe' 21,22)

Evet işte cehennem sanki şuurlu bir varlık olarak böyle korkunç bir bekleyicidir. Bekledikleri içine atıldığı zaman da Mülk sûresinin ifadesiyle:

Evet insanlar oraya atıldıkları zaman, o çılgın ateşe yuvarlandıkları zaman onun bir kükreyişini, bir hırlayışını, bir uğultusunu işitirler ki, sanki çıldırıyor, sanki kükrüyor. Müşterilerinden her bir grup, her bir alay atıldıkça gazabından kükreyerek çıldıracak duruma gelir diyor Rabbimiz. İşte o mükramun olan mü'minler, değil O cehenneme atılmak, onun bu uğultusunu bile duymaktan korunacaklardır.

Ve onlar o cennette canlarının çektiği her şey olduğu halde, arzu ettikleri her şeyin içinde ebediyen yaşayacaklardır. O cennette sizin canınızın çektiği her şey vardır. Yâni ne arzu ederseniz hepsi vardır orada. Neyin gelmesini isterseniz mutlaka o size getirilecektir orada. Canlarının çektiği türden her çeşit meyveler, istedikleri tatta, istedikleri renkte, istedikleri büyüklükte ve olgunlukta meyveler, kuş etleri, şarap ırmakları, su ırmakları, bal ve süt ırmakları, tertemiz eşler her şey vardır onlar için. Orada mahrumiyet yoktur. Orada üzüntü ve-rici herhangi bir şey yoktur.

Orada insanın beğenmeyip burun kıvıracağı hiçbir şey yoktur. Orada zevk vardır, orada razı oluş vardır, orada istenilen her şeye ulaşma vardır. Orada hoşnutluk, orada Allah'ın nîmetlerinin insanın yüzüne, içine, kalbine, benliğine sinmesi vardır. Orada Allah'ın nî-metlerinin eseri insanın yüzünde, gözünde ve tüm benliğinde hisse-dilecektir. Sevinçleri, memnuniyetleri, yüzlerinde, gözlerinde, halle-rinde ve tavırlarında etrafa taşacaktır. Yâni onları görenler her

taraf-larından bu nîmetlerin sevincinin aktığını hissedecek. Nîmetlerin eseri her hallerinden görünür biçimde bir sevinç vardır yüzlerinde ve bu nîmetleri asla kaybetmeden ebediyen bir hayat vardır onlar için.

103. "En büyük korku bile onları üzmez; kendilerini melekler: "Size söz verilen gün işte bugündür" diye karşılarlar."

Evet boru çalındığında, sura üflendiğinde, insanların akıllarını zayi eden, yüreklerini hoplatan kıyâmet gerçekleştiğinde, o gün gerçekten çok çetin, çok zorlu bir gündür. İnsanların zorlanacağı bir gündür o gün. Rabbimizin ifadesiyle kâfirler için hiç kolaylanmayacak bir zorluk günüdür o gün. Ama o günün dehşetinden, o büyük günün felâketinden Rabbimiz mü'minleri koruyacaktır. O gün mü'minler hiç etkilenmeyecektir.

Ayrıca melekler o müminlere inecekler, onları karşılayacaklar ve diyecekler ki: Ey mü'minler, sakın korkmayın! Sakın üzülmeyin! İş-te bugün size vaad edilen gündür. Rabbinizin kitabında size vaad ettiği bir gündür bugün. Bugün sizin inandığınız, iki kaşınızın arasında canlı tuttuğunuz, bir an bile unutmadığınız, bir ömür boyu kazanmak için çırpındığınız kıyâmet günüdür. Siz zaten bugünü biliyordunuz. Siz zaten bir ömür boyu bugünün heyecanıyla çırpınıyordunuz. Her an Allah'la karşı karşıya gelivereceğinize inanıyordunuz. Yâni her an ölüp de Allah'ın huzuruna çıkacakmış gibi yaşıyordunuz. Ha şu köşeyi döndüm dönmeden, ha şu sözü bitirdim bitirmeden, ha şu lokmayı yuttum yutmadan ölüm geliverecek ve biz hesap kitap için Rabbimizle karşı karşıya geleceğiz hesabı içinde yaşıyordunuz. Ölümü her an yanınızda biliyordunuz. Ölüm için hazırlık yapıyordunuz, hesabı kitabı sağlam tutuyor, kasa hesabını her an sıfırlayıp rahat bir şekilde her an ölümü bekliyordunuz. İşte size vaad edilen gün, size vaadedilen cennetle sevinin! Rabbinizin mükafatlarıyla sevinip coşun! diyorlar.

Allah'ın melekleri onlara gidecekleri yer konusunda, başlarına gelecekler konusunda hiç korkmamalarını, serin olmaları söylerler. Dünyada, yaşadıkları hayatta tüm kötülüklerin sona erdiğini, tüm sı-kıntıların, tüm meşakkatlerin bittiğini ve bundan sonra sonsuz hayırların başladığını haber verirler. Korkmayın ey müslümanlar! Mahzun da olmayın! Ne geçmişiniz konusunda, ne de geleceğiniz hususunda endişe etmeyin! Sizler Allah yolunda olduktan sonra, hayatınızı Allah için yaşadıktan sonra, Sırat-ı Müstakimde olduktan sonra, geçmişiniz konusunda da, geleceğiniz konusunda da hiçbir endişeniz olmasın! Vaad olunduğunuz cennetle sevinip coşun derler.

104. "Göğü, kitap dürer gibi dürdüğümüz zaman, yaratmaya ilk başladığımız gibi katımızdan verilmiş bir söz olarak onu tekrar var edeceğiz. Doğrusu Biz yaparız."

Evet göğü kitap dürer gibi dürdüğümüz, gökyüzünün defterini dürdüğümüz gün, yaratmaya ilk başladığımız gibi onu yeniden var edeceğiz, ya da onu yine eski durumuna iade edeceğiz. Yâni gökyüzünü ve tüm mahlukâtı ilk defa nasıl yaratmışsak ikinci defa öylece yaratacağız. Katımızda vaad edilmiş bir söz olarak Biz muhakkak bu-nu yapacağız.

Hani sûrenin 30. âyetinde Rabbimiz:

"İnkâr edenler görmüyorlar mı ki gökler ve yer bitişikti de biz onları ayırdık."

Buyurmuştu ya, işte burada da eski haline getirileceği anla-tılıyor. İşte dünyadaki bizim imtihanımız için, bizim imtihan salonu-muzun oluşması için bir komutla bu ikisini ayıran, bu ikisini imtihan konumuna getiren Allah, şimdi de imtihanın sona ermesiyle, imtihan sonuçlarının okunma döneminin gelmesiyle artık gökle yeri eski haline döndürüveriyor. Yâni daha önce bir komutla imtihan konumuna getirilen sema ve arz, bu defa da ikinci bir komutla hesap konumuna getiriliyor. Hesap kitap konumu alın! diyecek Rabbimiz ve sema da arz da eski hallerine getirilecek Allahu âlem.

Evet gökleri ve yeri yaratan Allah, göktekileri ve yerdekileri yaratan Allah, tüm bu varlıkları yaratan, gökleri ve yeri yaratan Allah, sizi ilk defa yaratan Allah sizi ikinci defa yaratamaz mı? Bütün bunlara güç yetiren Allah sizi ikinci defa yaratmaya güç yetiremez mi?

105. “Andolsun ki, Tevrat'tan sonra Zebur’da da yeryüzüne ancak iyi kullarımın mirasçı olduğunu yazmıştık.”

Tevrat’ta da, Tevrat’tan sonra Zebur’da da yeryüzünde kulları adına yazdığı, belirlediği bir yasasından söz ediyor Rabbimiz. Tüm kitaplarında yazdığı ve yeryüzünde hiçbir zaman değişmeyen bir ya-sa ki; yeryüzüne sâlih kullar vâris olacaktır. Yeryüzünde sâlih mü’-minler egemen olacaktır. Bu Allah’ın değişmeyen bir vadidir. Sâlihler, yeryüzünde ıslahtan yana olanlar, yeryüzünde Allah’ın kulluk programının icrasından yana olanlar, Allah’ın koyduğu yasalara riâyet ederek bir hayat yaşayanlar, Allah’ın düzenini bozmadan yaşayanlar, bozgunculuk yapmayanlar, düzen bozmadan yana olmayanlar, fesat çıkarmayanlar mutlak sûrette yeryüzüne egemen olacaklardır. Rab-bimiz arzını her zaman sâlih kullarına vaad etmektedir. Hiç şüphemiz olmasın ki tüm dünya yakında gerçek sahiplerini bulacak ve müslümanlar tüm dünya egemenliğine sahip olacaklardır.

Bu yeryüzünde Rabbimizin değişmeyen yasasıdır. Sâlihler, müslümanlar yeryüzünde zayıf da olsalar, sayısal yönden az da olsalar, müstekbirler tarafından köle konumuna düşürülmüş de olsalar, eğer sabrederler, müstekbirler

karşısında dirençlerini kaybetmezler ve Allah'ın kendilerinden istediği gibi olmaya çalışırlarsa sonunda mutlaka Allah'ın yardımı gelecek ve düşmanları helâke mahkum olurken kendileri de yeryüzüne egemen olacaklardır. Bu Allah'ın yeryüzünde hiç değişmeyen bir yasasıdır, tarih bunun örnekleriyle doludur.

Zira Allah sözünden dönmeyendir. Rabbimiz kullarına bir şey vaadetmişse o mutlaka gerçekleşecektir. Allah'ın kelimelerinde, Allah'ın yasalarında asla değişiklik olmaz. Geçmiş toplumlarda da bu böyle olmuştur. Tarihin her bir döneminde sâlihlere, mus'taz'aflara, zalimler tarafından ezilmiş, horlanmış, hayat hakları ellerinden alınmış müslümanlara Rabbimizin bu vadi aynen gerçekleşmiştir. Rabbimiz vaad etmişti kendilerine. Arz Benimdir demişti. Oraya dilediklerimi, lâyık olanları vâris kılarım demişti ve işte böylece bunun gerçekleştiğini görüyoruz.

Evet eğer bizler de bugün sabreder, Allah'ın bizden istediği kulluğa devam eder, geri adım atmaz, bütün güç ve kuvvetin Allah'ta olduğunu bilir ve O'nun yardımı konusunda ümitsizliğe düşmez, Allah'ın istediği kulluktan vazgeçmez, yılgınlık göstermez, direnir, dayanır ve Allah'tan yardım istersek bilelim ki yeryüzünün sahibi O'dur, kullarından dilediğini ona vâris kılar. Tabi Allah'tan yardım dilemek de O'nu Rab bilmeye, O'nu Melik, Kahhâr ve Hakim bilmeye ve tanımaya bağlıdır. Öyle bir Allah'a iman edeceğiz ki O yalnız kendisinden yardım istenen, yalnız kendisine güvenilen, yalnız kendisine sığınılan, yalnız kendisine kulluk edilen, her şeye güç yetiren bir Allah olacak. Böyle bir Allah'a iman edip güveneceğiz.

Bir de sabredeceğiz. Her şeye rağmen Allah'a kulluğa sabır. Her şeye rağmen Allah'ın istediklerini yapmaya devama sabır. Düşmanlarımız güçlü olsalar da, Allah'ın bize karşı yardımı gecikse de, dostlarımız az olsa da, en kötü şartlar altında bulunsak da yılmadan, yıkılmadan yine kulluğumuza devam edeceğiz. Böylece biz bize düşeni yerine getirirsek yeryüzünde değişmeyen yasası gereği Rabbi-miz yeryüzün mirasını bize devredecek, yeryüzünün egemenliğini bi-ze verecektir.

106,107. "Doğrusu bu Kur'an'da, kulluk eden kimselere açık mesaj (Gerçek bir çıkış yolu) vardır. Ey Muhammed! Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."

Evet muhakkak ki bu Kur'an'da, Kur'an'ın içindeki bu sûrede kulluk edecekler için, ibret alacaklar için, bununla yol bulup Allah'ın istediği bir hayatı yaşayacaklar için apaçık mesajlar vardır. Evet hayatlarını bu kitapla düzenlemek

isteyen fert ve toplumlar için bu Kur'-an'da yeteri kadar öğüt, nasihat, bildiri vardır. Tek başına bu sûre bi-le kendisine müracaat edenleri Hakka, doğruya, Allah'ın istediği bir hayata yönlendirmeye yetecektir. Biz Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik. Peygamberin gelişi tüm âlemler için Rabbimizin rahmetinin gereğidir. Rabbimiz tüm dünya insanlığına bu son elçisini rahmet olarak bağışta bulundu. Hem o peygambere iman etmiş müminlere, hem de ümmet-i dâvet dediğimiz tüm diğer insanlara rahmettir peygamber. Rabbimizin biz kullarına açtığı en büyük rahmet kapısıdır. Allah'ın size karşı en büyük rahmetidir O. Tüm âlemlere rahmettir.

Rabbimiz sahâbe ve tüm insanlık için kendilerinden, kendi içlerinden bir peygamberi Resul olarak göndermiştir. O peygamber onlara Allah'ın âyetlerini okuyor, Allah'ın âyetleriyle onlara yol gösteriyor. Müjdeler veriyor, âyetlerle onları uyarıyor, âyetlerle onların gün-demlerini belirliyor, ne yapacaklarını, nasıl bir hayat yaşayacaklarını âyetlerle onlara beyan ediyor. Sonra bu peygamber onları tezkiye e-diyor, temizliyor. Onlara kitabı ve hikmeti öğretiyor. Halbuki onlar da-ha önceleri, kendilerine böyle bir elçi gelmeden önce apaçık bir sapıklık içindelerdi. Bu peygamberin gelişinden önce cahildiler. Vahiyden uzak bir körlük, bir bilgisizlik ve şaşkınlık içinde yuvarlanıp gidiyorlardı.

O peygamber insanları tezkiye ediyor. İnsanları arındırıp tertemiz hale getiriyor. Küfürden, şirkten, nifaktan, cahiliyeden insanları arındırıyor. Onların vicdanlarını, kalplerini, düşüncelerini, niyet ve amellerini, aile hayatlarını, sosyal ve içtimaî yaşantılarını, hayat programlarını temizliyor. İnsanları her türlü bâtıl düşüncelerden, efsane-lerden temizleyerek onları apaçık imana ve hidâyete ulaştırıyor. Peygamber olarak geldiği toplumu, dünyanın en vahşi bir toplumunu dün-yanın en medeni toplumu haline getiriyordu. Dünyanın en zalim insanlarını âdil hale getiriyordu. Belki dünyanın en cahilleri olan bir toplumu dünyanın en âlimleri haline getiriyordu, dünyanın hocası haline getiriyordu.

Mekkelileri, Medinelileri sonra da tüm dünya insanlığını hidâyete ulaştırıyor, tertemiz hale getiriyordu. Çünkü o peygamber sadece kendi dönemine değil, tüm âlemlere rahmet olarak gelmişti. Yâni peygamberin misyonu sadece kendi döneminde bitmeyecek, kıyâmete kadar devam edecekti. Kıyâmete kadar bu din kendilerine ulaşan herkese uyarısı devam edecekti. Kıyâmete kadar her dönem in-san-lığı bu kitapla temizlenecek, bu peygamberin sünnetiyle, bu peygamberin tertemiz hayatıyla arınmasını sürdürecektir. Ama bu kitap ve bu kitabın pratiği olan peygamberin sünnetinden uzak kalanlar da yeryüzünde pisler olarak, necisler olarak hayatlarını sürdürerek apaçık bir sapıklığı yaşamaya devam edeceklerdir.

Evet peygamber rahmettir. Peygamber Rabbimizin rahmetidir. Rahmân olan Allah bize rahmeti gereği Peygamberini göndermiştir. Peygamberlerin

gönderilmesi mahza Rabbimizin rahmetidir. Rabbi-miz kullarını karanlıklar içinde bocalar bir vaziyette bırakmak istemediği için kitapla birlikte peygamberini göndermiştir. Hakkı bâtılı, hidâyeti dalâleti, doğruyu yanlışı anlayabilmeleri için kullarına bu kitabı ve peygamberini göndermiş ve kendi bilgisiyle kullarını bilgilendirmiştir. Allah bu elçilerini seçip bize göndermeseydi, onları kendi bilgisiyle bilgilendirip bize örnek yapmasaydı biz ne yapardık? Bu dünyada Allah'ın bizden istediği kulluğu nasıl bilebilirdik?

Yeryüzünde peygamberin ve peygamber yolunun yolcusu mü'minlerin varlığı tüm insanlar için rahmettir. Müminiyle, kâfiriyle tüm insanlık için peygamber ve onun yolunun yolcusu olan müslümanlar rahmettir. Peygamberler yeryüzünde toplumlar için rahmettirler. Allah'ın tüm kutlu elçileri insanlara Allah'ın rahmet kapılarının açılışı konusunda birer vasıtadırlar. Birer sebeptirler. Allah onları toplumlarının kurtuluşu adına seçmiş, onlara kendi bilgisinden bilgi göndermiş ve onlar aracılığıyla insanlara rahmetini ulaştırmıştır.

Meselâ bazen koskoca bir toplumda sadece bir tek kişinin kurtuluşu için şerefli bir Nuh peygamberini 950 sene tebliğle görevlendirmiş. Şimdi nasıl oluyor da bu kâfirler kendilerinden bir tek insanı kurtarabilmek için bu kadar sıkıntılara katlanmış, kendilerinin kurtuluşu için gelmiş, kendilerinden gelebilecek her türlü sıkıntılara, yalanlamalara göğüs germiş, kimisi memleketinden sürgün edilmiş, kimisi belinden testereyle biçilmiş, kimisi değişik işkencelere göğüs germiş bu peygamberlerin ortadan kaldırılmasını isteyebilmektedirler? Nasıl oluyor da bu insanlar mahza kendilerinin kurtuluşu için, kendilerinin cenneti için gelmiş bir vahyin, bir kitabın ortadan kaldırılmasını istemektedirler? Nasıl oluyor da böyle bir peygamberin sünnetini ortadan kaldırmak için say edebiliyorlar?

Ya da nasıl oluyor da kendileri için denge unsuru olan, kendilerinin kendilerine bakarak yanılgı noktalarını anlayacakları hayatlarında kıstas olan mü'minlerin ortadan kaldırılmalarını isteyebilmektedirler? Bunu anlamak, buna hayret etmemek mümkün değildir. Yeryüzünde vahyin ortadan kaldırılmasını istemek, yeryüzünde peygamberin yolunun, peygamberinin anlayışının, peygamberin sünnetinin ortadan kaldırılmasını istemek yeryüzünde varlıkları mahza rahmet olan mü'minlerin varlıklarının ortadan kaldırılmasını istemek en büyük ahmaklıktır, en büyük aptallıktır ve bunu kâfirlerden başkası da isteyemez.

108. "De ki: "Doğrusu İlâhınızın tek bir İlâh oldu-ğu bana şüphesiz vahy olundu. Artık müslüman olacak mısınız?"

Evet de ki, peygamberim, bana Rabbim vahy ediyor. Ben bunları size kendimden değil, Rabbimden okuyorum. Ben de sizin gibi bir insanım. Ancak

benim sizden bir farkım var, o da Rabbim bana vahy ediyor. Rabbim kendi bilgisinden bana bilgi ulaştırıyor. Rabbim sizin hayatınıza karışma konusunda beni sözcü seçti ve size söyleyeceklerini benimle söylüyor. Değilse ben sizlerden farklı birisi değilim. Ben de sizin gibi bir kulum, bir beşerim. Bu dinin, bu kitabın sahibi ben değilim. Bu konuda sizi zorlayamam. Sizin kalplerinize nüfuz edip zorla bu mesajı size empoze edemem. Ancak bu mesajı dinlemek ve kabullenmek isteyenlere ulaştırabilirim ben. Beni rahmet bilenlere rahmet olabilirim.

Rabbim bana kendi bilgisinden vahiy göndermektedir. Onunla hayatımızı düzenleyelim diye bana kitap gönderiyor. O halde beni dinleyin. Bana tabi olun. Rabbim bana gönderdiği o mesajında diyor ki, sizin İlâhınız bir tek İlâhtır. Rabbim bana vahy ediyor ve bildiriyor ki, kendisinden başka İlâh yoktur. Kulluk edilmeye lâyık tek İlâh O'-dur. Hepimizin, sizin de, benim de İlâhımız tek bir İlâhtır. Hepimizin kendisini dinleyeceğimiz, hepimizin boyunlarındaki kulluk ipinin ucu elinde olan İlâhımız, Rabbimiz tek İlâhtır, tek Rab tır.

Ben nasıl sadece O'na kulluk ediyor, sadece O'nu dinliyor ve sadece O'nun çektiği yere gidiyorsam, sizler de yalnız O'nu dinlemek ve sadece O'nu razı etmek zorundasınız. O'ndan başkalarını İlâh bilmeyin. O'ndan başkalarına kulluk yapmayın. Sığınılacak tek varlık O'dur, O'ndan başkalarına sığınmayın. Kendisine dua edilecek tek varlık O'dur, O'ndan başkalarına sığınmayın. Sözü dinlenecek tek varlık O'dur, O'ndan başkalarının koyduğu kanunlara ve kurallara ita-at etmeyin. Hayatınızda yalnız O'nu memnun etmeye çalışın, yalnız O'nun çektiği yere gidin, yalnız O'nun programını icra edin.

Artık teslim olmayacak mısınız? Artık müslüman olmayacak mısınız? Rahmeten lil âlemin olarak size gönderilen elçinize, o elçinizin size getirdiği kitaba iman edip tek olan İlâhınızın istediği bir hayata yönelmeyecek misiniz?

109, 110. "Eğer yüz çevirirlerse, de ki: "Size düpe-düz açıkladım; tehdit olunduğunuz şeyin yakın mı uzak mı olduğunu bilmem. Doğrusu O, açığa vurulan sözü de bilir, gizlediklerinizi de bilir."

Evet ey peygamberim, onları böyle açık ve net bir biçimde uyardıktan sonra eğer hâlâ yüz çevirirlerse onlara de ki, ben bana düşeni yaptım. Artık bu küfürlerinizin, bu isyanlarınızın karşılığı olan bir dünya azabı, bir dünya yıkımı, ya da sizlerin tehdit olunduğunuz kıyâmet saatinin yakın mı, uzak mı olduğunu ben bilmiyorum.

Ey kâfirler, benim Rabbimden getirdiğim bu mesajımı reddetmenizin, Allah'la savaşa tutuşmanızın karşılığında hak ettiğiniz azabın size ne zaman geleceğini ben bilmiyorum. Onu ancak Rabbim bilir. Azabın ne zaman geleceğini, yahut size ne kadar bir süre tanındığını ben değil Rabbim bilir. Bu konuda karar verecek olan ben değil Rabbimdir. Bu konudaki ilim sadece Allah

katındadır. Ben bunun bilgisine sahip değilim. Ben kaderin bilgisini bilmem. Ben gaybı bilmem, ben sadece benimle gönderilenleri size ulaştırıyorum. Ben Rabbimin bana indirdiği şeyleri size söylüyorum, ötesini bilmem, bilemem ben.

Onun görevi sadece Allah'tan gelenlere tabi olmak ve onu Allah'ın istediği biçimde Allah kullarına ulaştırmaktı, gerisini bu dinin sahibine bırakmaktı.

Ve işte bakın Allah'ın Resûlü aynı şeyi yapıyordu. Yâni ben kendi kaderimi de sizin kaderinizi de bilmiyorum. İlerde bana da, size de nelerin takdir edildiğini bilmiyorum. Çünkü ben gaybı bilmiyorum. Ben gelecekte nelerin olacağını, sizi de beni de nelerin beklediğini bilmiyorum. Ben ancak Rabbimden bana vahy edilenlere uymakta-yım. Tüm bunları bilen ancak Rabbimdir. Bana düşen sadece Rabbi-min bana indirdiklerine uymaktır. Değil sizlerin geleceği, değil sizlerin kaderi, ben kendi geleceğimi, kendi kaderimi bile bilmiyorum. Benim kaderim bile kendi elimde değildir. Ben hayatımın tümünde Rabbime teslim olmuşum. Ben bir kulum ve benim Rabbim de Allahtır. Açığa vurulanı da, gizlide yapılanı da bilen O'dur. Bana ve benim yolumun yolcusu müslümanlara kalplerinizde taşıdığınız düşmanlıklarınızı, gizli gizli planladığınız komplolarınızı da benim Rabbim çok iyi bilmektedir.

111. "Bilmem; belki bu gecikme sizi denemek ve bir süreye kadar geçindirmek içindir."

Yine ben bilmiyorum, bilmem mümkün değil, belki de Rab-binizin size vaad ettiği azabın gecikmesi sizin için bir imtihan sebe-bidir. Sûrenin başındaki hesabınızın görüleceği günün yaklaştığını ifade eden Rabbimin beyanıyla anlıyorum ki, belânız yakındır. Ben bunu çok iyi biliyorum. Ama ya pişman olup dönersiniz diye, ya da belki de azabınız, cezanız biraz daha artsın diye Allah size imkân tanımaktadır, mühlet vermektedir. Belli bir süreye kadar Rabbiniz sizi bu dünyada yararlandırmakta, oyalamaktadır.

Allah size mühlet veriyor. Bu dünyada arzu ve isteklerinizle sizi baş başa bırakıyor. Dünyada imtihan gereği istediklerinizin ta-mamını size veriyor. Dokunmuyor size. İşte sizler de dünyanın bu konumuyla aldanıp Allah'ı atlattığınızı, başarılı olduğunuzu, doğru yolda olduğunuzu zannediyorsunuz ve aldanıyorsunuz. Aslında u-nutmayın ki sizi imhal eden, size mühlet tanıyan Allah'tır. Size zaman ve fırsat veren O'dur. Bilesiniz ki Rabbim imhal eder, mühlet tanır, zaman verir, fırsat verir ama asla ihmal etmez. Çünkü Allah'ın fendi sağlamdır. Allah'ın tuzağı, Allah'ın planı, Allah'ın tedbiri pek yamandır. Allah tuzak kurdum mu, Allah yakaladım mı yaman yakalar, kimse O'ndan kaçıp kurtulamaz.

Rasulullah efendimiz karşısında Mekke kâfirlerine fırsat tanıdı Rabbimiz. Uhut'ta fırsat verdi onlara. Mûsâ (a.s) karşısında Mısır'da Firavun oğullarına yıllar yılı fırsat tanıdı, belki adam olurlar diye. Nuh (a.s) karşısında 950 yıl fırsat tanıdı kâfirlere, belki müslüman olurlar diye. Allah'ın kutlu elçileri karşısında her bir dönem kâfirleri günler, geceler, aylar, yıllar yaşayıp saltanat sürdüler. Allah dokunmadı onlara. Hemen helâk edivermedi. Ama sonuç ne oldu? Ne yaptı Allah on-lara? Nereye gittiler? Hepsi de geberip Rablerinin huzuruna gitmediler mi? Şimdi kendilerini alçaltacak acıklı bir azabın içinde bağrışmıyorlar mı?

Peki o kâfirlerin öldürdükleri, onların işkence ettikleri, zulmet-tikleri müslümanlar ne oldular? Onlar nereye gittiler? Onlar da uğrun-da şehadeti yudumladıkları Rablerinin cennetine gitmediler mi? Peki sonuçta kim kazançlı çıktı? Kimin hayatı kendisi için hayırlı olmuş? Kim kazanmış, kim kaybetmiş? Acaba bu kâfirlere verilen imkânlar, fırsatlar, galibiyetler onları Allah'ın azabından kurtarabilmiş mi? O za-man kesinlikle bilsinler ki bu imkânlar, bu fırsatlar kendileri için hayırlı değildir. Şu anda da tüm kâfirler akıllarını başlarına almak zorundadırlar.

112. "Peygamber dedi ki: "Rabbim! Aramızda gerçekle hükmet, Bizim Rabbimiz sizin her türlü nitelendirmelerinize karşı yardımına sığınılan Rahmân olan Allah-tır.

Evet görevini en güzel bir şekilde ifa eden, insanları açık ve net bir biçimde Allah'ın âyetleriyle uyaran Allah'ın Resûlü dedi ki, ey Rabbim, artık aramızda hükmünü ver. Kavmimle bizim aramızı hakla, adâletinle ayır ya Rabbi. Sen aramızda hakla hükmet ya Rabbi. Bu kâfirlere karşı vaad ettiğin adâletin artık daha fazla gecikmesin.

Sûrenin başındaki ifadelerle söyleyecek olursak, ey kâfirler Rabbimden getirdiğim bu din hakkında, bu mesaj hakkında bu sihirdir, bu anlaşılmaz karmakarışık rüyadır gibi isnatlarınıza, iftiralarınıza karşı, Allah'ın dinine karşı, müslümanlara karşı çevirdiğiniz dolaplarınıza, hazırladığınız komplolarınıza karşı yardımına sığınılacak olan sadece Allah'tır. Biz, sizin tüm düzenlerinize karşı Allah'a sığınıyoruz.

Evet peygamberinin böyle demesini ve kendisine sığınmasını istiyor Rabbimiz. Eğer bizler de tıpkı peygamberimiz gibi Rabbimize sığınır, Rabbimizin istediği yolda olursak, kesinlikle bilelim ki tüm düşmanlarımıza karşı bizi de koruyacak ve galip getirecektir Rabbi-miz, bu konuda zerre kadar bir endişemiz olmasın.

Bu sûreyle alâkalı da bu kadar söz yeter. Rabbim gereği gibi iman edip amele dönüştüren kullarından eylesin. Sübhanekallahüm-me ve bihamdik, eşhedü en lâ ilâhe illa ente, estağfiruke ve etûbü ileyk.